

لاستا په زلفو کښې ولونه شته دے زما منزل ته مزلونہ شته دے
جرس شرنگهړې کاروان روان دے زمونږ روانه کښې کالونه شته دے

د پښتو ناول

منزل ته مزلونہ

پروېز شېخ

(ايم اے اردو، انگلش)

Ex. Subject specialist in English
& Principal (r)

Mobil#: 0343-9643320

ټول حقوق محفوظ دي

د کتاب نوم: منزل ته مزلونہ

ليکوال: پروېز شېخ

اشاعت: جنوری 2014ء

کمپوزنگ: حبيب الرحمن (صافی)

شمېر: (200)

پرېس: اعراف پرنټرز محلہ جنگی پښور

0312-5945568

بيعه: (200) روپي

د موندلو درکونه

يونيورسټي بك ايجنسي پښور

يونيورسټي بك شاپ

دانش کتب خانہ ډهکی نعلبندي پښور

پرويز شيخ

د نوے کال د درېمې مياشتې د رومي هفتې درېمه ورځ وه .
د کچه سپرلي د تنکي حسن مسکا د پولو، پتو او مېدانو نه واخله
د غرد شني لمنې پورې د چپې وهونکي شين فصل او د ځنگلي
گلونو او غنچو په موسېدلي شکل کښې په ټول چاپېريال خوره وه .
د غنمو په شين فصل کښې د شرمو زير گلونه ، دريدي سره گلونو
سره څنگ په څنگ په هسکه غړۍ ولاړ وو او يو زړه راخونکې او
روح خوشحالونکې منظرې پېش کوو . دلرۍ نه بهر د شين فصل
په مينځ کښې د جينکو د گورنمنټ انټر کالج سور عمارت داسه
بنکارېدو لکه په شين قالين چې د ناوې سره ډولۍ پرته وي .

ځانېتي وخت وو ، نرۍ يخه خوشگواره او خوشبوداره هوا
چلېده او د ځوان کهول په ځوانو رگونو کښې د مستۍ گرمه وينه
گرځېده . يو خوارنگينې لولکۍ او تننکۍ په ځنگلي گلونو
پرېدې ، بل خوا په رنگينو جامو کښې د کالج جينکۍ ډلې ډلې په
منډه منډه کالج ته تلې . په منډه منډه ځکه چې نن په کالج کښې د
هغوی اخري ورځ وه . نن هغوي د سالانه امتحان د پاره فري
کېدونکې وې . نن د هغوي يو بل سره د ليدو کتو ، مېل مېلاپ ،
توقو مسخرو او رازونياز اخري ورځ وه . نن نه لږې ورځې پس د
هغوي سالانه امتحان شروع کېدونکې وو . د امتحان په شپو ورځو

ټیرون :

د خېبر په پښتونخوا د ستر شخصيت ، سابقه
چيف سپکرتري ، د پښتو ادبي بورډ پېښور تاحيات
چېرمېن ، په پښتو او پښتنو مئين د قدرمن
اعظم خان صېب (چارسده) په نوم .

پرويز شيخ

کښې د هغوي يو بل سره ملاوېدل اوليدل کتل اتفاقي کېدېشو خو زړه پورې او اوږد ملاقات نشو کېدې ځکه چې په دغه ورځو کې هغوي په خپلو خپلو خولو کېښې ډوب وي او د خپل ځانه او خپل حال احواله خبر نه وي. نن د هغوی د مياشتو او کالونو ملگرتيا ، دوستانې او ملاقاتو اخري ورځ وه . نن نه پس د هغوي د جدائي او هجر لمحې شروع کېدونکې وې .

د يولسم جماعت د طالباتو په خواهش د کالج د پرنسپلې له خوا د دولسم جماعت د طالباتو د پاره د يوې الوداعي پارتۍ بندوبست شوه وو. د دې مقصد د پاره په هال کېښې دننه د تقريرونو ، تېبلو ، توفو تقالو د لفظونو او د اعضاء د شاعرۍ او د نورو سرگرميو انتظام د کالج د DPE مېډم رېحانه په نگراني کېښې شوه وو. د ډهولکي د پاره د لړۍ کلي د مشهور ډهولک نواز د ارواښاد ضمير استاذ زوې کاشان سره د ډهولکي راغله وو . هغه ځان نه ځادر تاؤ کړې وو ، تورې چشمې يې اچولې وې ، د جينکو د ډلې نه لري يو خواته سره د ډهولکي ناست وو او دېوال ته يې ډډه وهله وه . د دې کالج ته د هغه راتگ څه نوې نه وو . هغه په پنځم جماعت کېښې سبق وبلې چې په رومبي ځل د پرنسپلې په خواهش باندي د پلار په ځاي هغه راغله وو . په دوېم ځل هغه د درويشتم مارچ د يوم جمهوريه د پروگرام د پاره راغونښتې شوه وو . دې نه پس به کال په کال د طالباتو الوداعي پارتو او خاص پروگرامونو د پاره غوښتلې کېدو . په هغه

وخت کېښې د هغه شونډه لانه وه شنه شوې . د سکول جينکو به هغه سره چېرې چارې کوو ځکه چې دغه يوسف پسې هره جينۍ زلېخواوه . چا به ترېنه چشمې تختولې ، چا به ورله غوږ له ډکي اورل ، چا به پرې نوکارې لگولې ، چا به پرې چکونه لگول ، چا به د هغه په ډهولکي خپل خپل نومونه ليکل ، چا به ورله د ډهولکي په خرمن د ډل او تير نښخې جوړولې او چا به پرې روماني او عشقيه شعرونه ليکل . کله کله خو به هغه د هغوي د شرارت نه دومره تنگ شو چې د ډېره سوخته به په ژړا شو او د شکايت د پاره به د پرنسپلې دفتر ته روان شو . هغوي به هغه په نيمۍ لاره کېښې اونيوؤ او تر هغې پورې به يې تخنوو چې د هغه ژړا به په خندا کېښې بدله شوه . بيا به يې پخلا کړو ، ټولو جينکو او مسيانو به ورله چنده اوکړه او ډک جېبونه به يې رخصت کړو . چې کور ته به اورسېدو نو هغه به هغه ډک جېبونه د پلار په جولي کېښې تش کړل . بيا به د هغه پلار يو يونوت د جولي نه راخستو ، گونجي به يې ورله هوارول او د قودي په شکل کېښې به يې په بل لاس کېښې نيوو . هغه به نوتونه هم سمول او کله کله به يې د ستايني په طور هغه ته هم په مسکا مسکا کتل . دا ټولې زړې خبرې وې . نن د هغه په مخ کېښې هغه شوخ رنگي او نيرنگي نه وه کومه چې څه موده مخکېښې د هغه په انگو کېښې لکه د سور سپرلي د سور گل څلېده . داسې معلومېده چې د هغه گل مخ د هارې سرې غرمې وهلې او مړاوه کړې دے .

د ضمير استاذ خپل زور کورکلی هيچاته معلوم نه وو ځکه چې هغه په خوځو کلو گرځېدلی وو او نن نه لس کاله اگا هو د خپل ايکے يو زوي سره دوه په دوه لري، کلي ته راغلی وو او د کلي نه بهر د شېر دل خان بابا د صحرا په يوه زړه کوټه کښې ډهېره شوه وو. شېر دل خان بابا نه صرف د لري، کلي خان وو بلکه د خپل دروند خوي او سخا په وجه د خواؤ شا کلو په خانانو او غريبانو هم گران وو. هغه د ښه اسپو شوقي وو. د هغه په طبيله کښې به هر وخت د گوتې گوتې شپې اووه اسپې ولاړې وې. جانان کاکا د هغه د طبيلې سائپس وو او د نوکرانو په مرسته به يې د هغه د اسپو خصمانه کوله. د هغه د اسپو نومونه، د هغوي د مور پلار نومونه، د هغوي تاريخ پېدايش، جائے پېدايش، د هغوي رنگونه، قدو قامت، د هغوي د قام قبيلې نومونه او د هغوي کارنامې په يورجسټر کښې درج وې. رانی، سيلی، مرغی، مرنی، ورېمه او غنچه د هغه د اسپو نومونه وو. جانان کاکا به هر سحر او ماښام د هغوي د صحت په باره کښې هغه له بريفنگ ورکوو او د هغه په مشوره به يې عمل کوو. چې کومې اسپې به لږه سپېرېمه او وهله يا به اوتو خیده نو په سترگه رپ کښې به ورته د حيواناتو ډاکټر حاضر ولاړ وو. د جانان کاکا په نگرانی کښې به هغوي هر سحر په خوشبو داره صابن لامېدې، په صفا توليو به اوچېدې او د شرمو په سوچه تېلو به مالش کېدې.

شېر دل خان بابا د اس د سورلی، د پولو او نېزه بازی ډېر

شوقي وو. د دے شوق پوره کولو د پاره هغه په خپل جائېداد کښې يولوے گروند جوړ کړے وو. هر سحر به هغه د پاره يوه اسپه زين کړې کېده، د هغه سورلی ته به اوږېده او دوه درې گهنټې بلانايي به په هارس گروند کښې زغلبده. د هغه عمر اگر چته د شپېتو نه اوخته وو خو د خلوبښت، پنځه خلوبښت کالو سړي به د هغه فولادي وجود ته پسخېدل. هر کال به په درېمه او څلورمه مياشت کښې د هغه په هارس گروند کښې د هارس رېس، پولو او نېزه بازی مقابلې کېدې. د پښتونخوا نه علاوه د سنډه، بلوچستان، پنجاب او افغانستان نه به د مقابلو د پاره شوقيان سره د خپلو اسپو راتلل. دغه ټولې اسپې به د هغه په طبيله کښې اوږېدې او مېلمانته به په ورځو ورځو د هغه په حجره کښې ډهېره وو. په لري، کلي کښې به دوه مياشتې د جشن نظارې او تماشي وې. کله چې ضمير استاذ د شېر دل خان بابا د صحرا زړه کوټه کښې مېشته شو نو دغه دوه مياشتې به هر ورځ پرله پسې ډهولکے په غاړه هارس گروند ته تلو او چې مقابل به شروع شوه نو هغه به د اسپو د چال مطابق ډهولکے وهلو. چې چا به مقابل اوگټله نو ضمير استاذ به ډنگېدلی ډهولکے په غاړه د هغه نه تر هغې تاوېدو چې ترڅو به يې انعام نه وو ورکړے. د تېرو څو کالونه دا سرگرمی ختمې شوې وې ځکه چې شير دل خان بابا بوډا شوه وو او د هغه زامن بهادر شېر او سکندر شېر په اسلام آباد او پېښور کښې په ښه

عهدو سرکاری افسران وو. د دې سرگرمۍ په ختمېدو سره د لړۍ کلی رونتق هم ختم شوے وو او د چاپري فروشو، مزدورانو کاروبار هم ختم شوے وو او د ضمير استاذ د آمدن لويه وسيله هم ختمه شوې وه. د شېردل خان بابا د مرگ نه پس د هغه زامنو هغه ټولې اسپې خرڅے کرې او په هغه پيسو يې ځان ځان له ښکلې ښکلې او خائسته خائسته حجرې جوړې کرې.

ضمير استاذ د تېرو لسو کالونو په لړۍ کلي کښې اوسېدو خو د هغه خپل کور کله چاته معلوم نه وو. چې چا به ترېنه د خپل کور، کلي تپوس او کړو نو هغه به د انگا بنگا ټول کلي د گوتو په شمار راقط کړل او په اخره کښې به يې ورته اووے، ”دغه ټولو کلو کښې ما وخت تېر کړے دے“ د هغه خبره څه حده پورې صحي هم وه ځکه چې د دغه ټولو کلو مشران، کشران هغه پېژندل. چې چا به ترېنه د کاشان په باره کښې تپوس او کړو نو هغه به ورله په لنډه راتاؤ شو او ورته به يې اووے ”دام زوے دے“. اگر چې هغه د خپلې خبرې څو څو ځله تصديق کړے وو خو د خلقو د هغه په خوله باور نه کېدو ځکه چې د هغه په ټول بدن کښې يورگ هم پلارته نه ووتلے. هم دغه وجه وه چې د کاشان متعلق د شک و شبهې ډېرې خبرې جوړې شوې. چاوے چې ”د هغه پرکټے دے، چاوے د هغه لے پالک دے، چاوے د هغه هيڅ نه دے بلکه پردے هلك دے“. د هغه په بيا بيا يقين دهانۍ هم د چا سود نه کېدو ځکه چې د شکل و صورت

نه واخله ترقدو قامت، خبرو اترو او کړه، اوږه، پورې د هغوي يوه ښځه پته هم خپلو کښې مشترکه نه وه. ضمير استاذ تک تور او جگله، مندرے سرے وو او کاشان لکه د يوناني ديوتا اينډيمين لور دنګ او خيره وجود لرلو. د هغه جثه سپينه او سترګې يې تکې سرې وې. داسې سرې چې د ژوبلو سترګو گمان پرې کېدېشو هغه به اوږے ژمے لائت ډارک چشمې اچولے چې د خلقو د فضول تپوسونو نه خلاص وي. هغه د پلار په ژوند د لړۍ کلي په سکول کښې تر لسم جماعت پورې رسېدلے وو خو د پلار د ناگهاني مرگ په وجه هغه ته دومره ذهني او قلبي صدمه اورسېده چې سبق يې پرېښودو. د هغه استاذانو د کلاس جائن کولو د پاره هغه پسې څو څو خطونه اولېږل خو هغه سکول ته لانه رو ځکه چې يو خوا د هغه څه اسره پاتي نشوه، بل خوا هغه د خپل کلاس فيلوز نه تنګ شوے وو او هغه داسې چې هغه د خپل سپين پوستکي په وجه په سکول کښې په White egg مشهور شوے وو. چې څومره به هغه غصه کېدو نو هومره به پرې دغه نامه شته کېده.

هغه لا ورکوټے وو چې پلار سره به د لړۍ او خواؤ شاکلو بنادۍ، خوشحالی له هم تلو، د اختر په مېله کښې به يې ورسره هم ډولکے وهلو او اتوار په اتوار به ورسره د مال منډۍ ته هم تلو. د کلي خلقو او خپل هم جماعتو سره د هغه ناسته پاسته ډېره کمه وه او که څه لږه ډېره وه نو د پلار د مرگ نه پس يې هغه هم ختمه کړه.

ټوله ورغ به په خپله کوټه کښې ناست وو او د پلار له خوا د ښودلې شوي راگونو مشق به يې کوو. مازيگر به دلري کلي بازار ته لاړو د غرمې او ماښام مشترکه ډوډۍ به يې گونگرو، پيکوروسره او خوږه او خپلې ډهبرې ته به يې ځان اورسوو. د هغه د پلار د مرگ نه پس به هغه پسې ماسخوتن ډلې ډلې هلکان د کپ شپ د پاره راتلل خو چې هغه به ماښام تياره په کوټه دننه شو نو تر سحره پورې به چاله هم د کوټې نه نه راوتو. د هغه خپل حُسن هغه پورې اور شوے وو. چې شونډه يې بے شنو وه نو د اوار هلکانو نه تنگ وو چې شونډه يې شنه شوه نو د کلي د پېغلو نه پوزې له راغۍ. خو څو ځله په دې وجه بے عزته شو او او هله شو چې هغه چاله توجه نه ورکوي. يو ځل پرې د چاقو گزارونه هم شوي وو. گزارونه اگر چة سرسري وو خو وينه ترېنه ډېره تلې وه. که فوجي کاکا ترمينځه شوے نه وے او هغه ډاکټر له نه وے بوتلے نو خداے خبر چې د هغه به څه حال وو. دې نه پس پرې يو ځل طماچه هم کړ چېدلې وه او که هغه منډه نه وه وهله نو د هغه مرگ يقيني وو. دې نه علاوه يو ځل د هغه په غېر موجودگۍ کښې د هغه د کوټې جرنده ماته شوه او د هغه د ډهولکي څرمن په چاقو سوري، سوري کړې شوه. هغه په خپله بے عزتۍ نه وو ژړلے، هغه په خپلو وهلو او د چاقو په گزارونو نه وو ژړلے خو چې د ډهولکي سوري، سوري ته يې اوکتل نو په چغو چغو په ژړا شو هغه د پلار په مرگ دومره نه وو ژړلي لکه د ډهولکي په سوري.

سوري، څرمن يې چې ژړل. ډهولکے يې خپلې سيني پورې اونيوو او سلگۍ يې وهلے. په دغه سلگو سلگو کښې د هغه په زړه کښې راغله چې دا خلق د هغه نه ولې نه قلاږېږي. د ولې په ټکي باندي هغه ته د خپل ماضي او حال ټولې وجهې، ټول مطالبات او واردات مخکښې شو. د هغه ورځ د سرو مچو په گڼين او شپه يې مېرټون وه. هغه په زړه کښې فيصله اوکړه چې هغه له دا کله پرېښودل او بل خوا تلل پکار دي.... خوبل چرته؟ د چا کوټې له لار شي؟.... د چا د ډېوال سيوري ته کښې؟.... دې سره د هغه سلگۍ نورې هم زياتې شوې او په دغه سلگو سلگو کښې اوډه شو.

په صبا يې ډهولکے څنگ ته واچوو، بازار ته يې يوړو او نوې څرمن يې پرې واچوله. د هغه د پلار څلويښتي لانه وه پوره شوې چې په کلي کښې واده جوړ شو او هغه ته د ډهولکي وهلو د پاره اووېلې شو. د پلار په مرگ د ماتم په وجه هغه د ډهولکي وهلو نه انکار اوکړو، کوټه يې بند کړه او د هغه قبر له هديرې ته روان شو. هغه د مور مينه نه وه ليدلې خو پلار هغه له دومره مينه ورکړے وه چې د هغه تنده پرې د دواړو اړخه ماته شوې وه. هغه لا د پلار د ځاورو سلي ته په ډکو سترگو ولاړ وو او هغه ته يې دعا کوله چې گلۍ ترور ورپسې په تپوس تپوس هديرې ته لاړه او ورته يې په غصه اووې ”ډمکو چيه، ته دومره کبرژن شوے چې زمونږ بنادي له نه راځے“. هغه لا ورته څه انه بهانه جوړوله خو هغې هيڅ ته پرې نښودو، د لاس نه يې

اونیسو، ځان سره یې روان کړو او تر هغې ورته د ور په درشل ولاړه وه چې سره د ډهولکي یې کور ته بوتلو.

دلری، کلي وړې، زرې او پیغلي نیمکې. هغه سره دومره بلدي وې لکه چې هغه د هغوي خپل ملکیت وي... لکه چې هغه د هغوي د لوبو گوډاگه وي. نه ترې یرېدی، نه ترې شرمېدی. د هغه شمېر نه په هلکانو کښې وو او نه په جینکو کښې وو ځکه چې هغه ډمکوچې وو. چې هغه ډهولکې سړکونو په گڼا گڼا به د هغه خواله ورتلې او په مستې، مستې به په هغه ورپرېوتې. هغه چاته هم مخ نشو اړولې ځکه چې هغه ته خپل پلار وېلې وو چې هغوي نه صرف کسب گردې بلکه د کسب گرو کسب گردې او نور خلق د هغوي نیکان دي که هغوي نایان او که شاخپلان دی. هغه ورته دا هم وېلې وو چې که هغوي ته خپل مړې په تخته پروت وي خو چې د هغوي فرمائش راشي نو هغه به پرېږدي او د هغوي بنادې له به ځي. هغه ته پلار دا نصیحت هم کړې وو چې ”همېشه به د خپل نظر حفاظت کوي. نه به چاته گوری او نه به چاته خاندي. بس خپل کار سره به کار لري نور هیڅ نه“. هم دغه وجه وه چې هغه د ځان نه څادر تاؤ کړې وو، د معمول مطابق یې تورې چشمې اچولې وې او د جینکو د ډلې نه لرې، دېوال ته یې ډډه وهلې وه او ځان له ناست وو. لس بجې په کالج کښې د پارټۍ پروگرام شروع شو. د پروگرام درې برخې وې. رومبۍ برخه د تقریرونو وه، دوهمه برخه د تېبلو او توفو

تقالو وه او درېمه برخه د گیت سنگیت وه. د کالج پرنسپل او نورې استاذانې ناستې وې او د دولسم جماعت یوې حسینې جینې صبا د پروگرام کمپرنګ کوو. د پروگرام شروع د معمول مطابق د تلاوت کلام پاک نه اوشوه. دې نه پس یو نعت او وېلې شو او ورپسې تقریرونه شروع شو. چې دویمه برخه ختمه شوه نو پرنسپل او استاذانې د هال نه اووتې او د درېم پروگرام د پاره مېدان جینکو ته پاتې شو. د پروگرام د پاره چې کاشان هال ته راوستې شو او جینکو د هغه په څنګ کښې ډهولکې اولیدونو ځینې خوش مزاجه جینکې ورته په ناستې ناستې په گڼا شوې. دا پروگرام د لوبې بگتۍ او د اعضاء د شاعرۍ نه شروع شو. چې ډهولکې سړ شو نو د پروگرام مطابق به یوه یوه جینې سټیج ته خته او د خپل فن مظاهره به یې کوله. د پروگرام رومبۍ لوبه وه، ”یه ملنګه یاره، کېږده قدم رو“. دویمه لوبه وه، ”سپینې سپورمۍ وایه اشنا به چرته وینه“ درېمه لوبه وه، ”یو قدم به مخکښې بل به روستو ورته اړدمه“. دې لوبو سره به څه جینکې پاس په سټیج گډېدې او څه به لاندې په فرش گډېدې. چاد موبائیلونو په ذریعه د هغوی د گڼا او لوبو عکس بندې او صدا بندې کولې او چا د کېمرو په ذریعه د هغوي فوتو گرافي کولې. کاشان سر تیت کړې وو او په خپل سړ کښې یې د هغوي د گڼا او لوبو مطابق ډهولکې وهلو. د هغه د سر لوی لوی وېښتۍ د جال په شکل کښې د هغه په مخ خواره وو. د تورو وېښتو او تورو چشمو په

وجه د هغه د مخ تصوير كشي صفانه كېده . د جينكو د خو شو خواستو او منتونو باوجود هم هغه نه سر او چتوو او نه يې هغوي ته كتل . چې د نورو جينكو نه ناپوره شوه نو صبا په مسكا مسكا د هغه خواله ورغله ، هغه سره كېناسته ، په يولاس يې د هغه وپښته شاته وړول او په بل لاس يې د خپل سر نه رين لرې كړو او د هغه سرته يې واچوو . د هغې په دے جرأت د جينكو يوه لويه خدا په هال كښې او كړنگيده . د دې هر څه باوجود هم نه هغه سر او چت كړو ، نه مسكے شو او نه يې هغوي ته او كتل . صبا سر تيت كړو په مسكا مسكا يې د هغه سترگو ته او كتل او وې وئيل ، ”أف الله ، ته خو چاته گورے هم نه ؟ لږ خو راته او گوره كنه پليز . لږې سترگې راواړه كنه پليز “ . د هغه زړه غوښتل چې د هغې د زړه د پاره هغې ته او گوري او د هغې د مسكا جواب په مسكا او كړې خو چې د پلار نصيحت ورته راياد شو چې ، ”هميشه به د خپل نظر حفاظت كوي ، نه به چاته گورے او نه به چاته خاندے . بس خپل كار سره به كار لرے نور هيڅ نه “ . په دې وجه هغه خپله اراده او ځانگوله ، نه يې سر او چت كړو او نه يې هغې ته او كتل . چې اونشوه نو بيا پاسېده او د پښتو د يوې مشهور لوبې په طرز او د نوے الفاظو په اميزش يې يوه لوبه شروع كړه . هغې گډا هم كوله او لوبه يې هم وپله . لوبه داسې وه :

لږې په چل چل كښې سترگې راواړه وه كاشانه

لوگې لوگې شمه دتانه

لږې په چل چل كښې سترگې راواړه وه كاشانه
درته منت كومه ، راته او گوره
راغلي تاله يمه د سترگوتوره
د خپله ځانه په ماگرانه
سترگې راواړه وه كاشانه .
زړگے م تاپسے خوږېږي
لاليه دا به څه چل كيږي
ته خبر نه يې د خپله ځانه
سترگې راواړه وه كاشانه
دومره نشه مه كوه خپلې ځوانې باندي
دومره غرور مه كوه دلربائي باندي
زه كمه نه يمه دتانه
سترگې راواړه وه كاشانه .

هغې ډېر كوشش او كړو چې هغه خپل ځان ته متوجه كړي خو چې هغه ورته اونه كتل نو هغې په غمژنه لهجه او وې ، ”أف الله دومره كبر؟ دې سره هغه د ستيچ نه كوزه شوه او د هال نه بهر اووته . د هغې د تلو نه پس گڼې جينكي ستيچ ته اوختې او شاډوله يې جوړه كړه . دغه ټولې به په گډا گډا د هغه نه تاوېدې او په هغه به راغورېدې . هغه داسې محسوسه كړه لكه چې هغه د مستو بنياپيرو په ډله كښې گېر شوي وي . هغه ډهولكے هم وهلو او په زړه زړه كښې يې ځان

له د تېختې لاره هم لټوله . هغه لا په دغه خيالونو كښې ډوب وو چې مېډم رېحانه او صبا دواړه هال ته راغلې . مېډم رېحانه چې د جينكو انډوخر ته اوكتل نو د قهره تکه سره شوه . اېكدم يې سيهټي اووهله او په قهر يې اووې ? what, what, what is this? د هغې سېهټي سره ټولې جينكي چې شوې . د سټېج نه په يره يره كوزې شوې او په خپلو خپلو ځايونو غلې كېناستې . د هغې غصه لا سره نه وه . ټولو ته يې په قهر بدلې سترگو اوكتل او بيا يې ورته په تحكمانه انداز كښې اووې ، ”ټولې جينكي بهر اوځي او شاميانه كښې كيني ، ډوډي تياره ده ، هري آپ ، هري آپ“ ټولې جينكي تيتهې سترگې په يره يره او توندي . د يو بل نه مخكښې كېدې او بهر وتې . د هغوي د تلو نه پس هغې كاشان ته اوكتل او وې وئيل : كاشانه ، دې جينكو خو درسره څه بدتميزي نه ده كړې ؟؟ كاشان دمڼنې په انداز مسكې شو او وې وئيل ، ”نه بي بي هيڅ بدتميزي نه ده شوې“ . د هغه په يقين دهانې هغه مسكې شوه او وې وئيل ”ټېنك گاډ... ډېره بنه ده . بنه ډوډي تياره ده . ته دلته خورم كه شاميانې ته تلل غواړم ؟“ .

كاشان (په التجائي سترگو) ”كه دلته اوشي نو ستاسو به ډيره مهرباني وي“ .

مېډم رېحانه : O.k ، تاله به دلته راشي . (صبا ته) ”صباته كاشان له دلته ډوډي راوړه . دا ذمه واري ستاشوه خو څه بدتميزي ورسره

اونكړې“ .

صبا: . نو مېډم ، چرې هم نه تاسو ته به هيڅ شكاييت نه ملاوېږي ، دې سره هغوي دواړه د هال نه بهر اووتې او كاشان د ډوډي په انتظار كښې ناست وو . هغه لا د ډهولكي مزو او تانگونو كښې گوتې وهله چې يوې خاله ډوډي راوړه او هغه ته يې مخكښې كېښوده ، هغې پسې صبا هم د اوبو جگ ، گلاس په لاس راغله ، خاله چې بهر اووته نو كاشان د سترگو نه چشمې لرې كړې او د مخ لاس وينځلو د پاره واش روم ته ورغی ، هغه چې د واش روم نه بهر را اووتو نو د هغوي دواړو سترگې اچانك يو بل سره اولگېدې . صبا په يره يره هغه ته اووې ، ”أف الله ، ستا سترگې خو تكي سرې دي لكه چې ډېر دے ژړلي وي“؟ هغه چې د هغې خبره وورېده نو په رومبي ځل مسكې شو او وې وئيل ، ”نه بي بي ، د ژړا ورځې خو لا پاتې دي“ د هغه په خبره هغه مسكې شوه او وې وئيل ”خدا دے دے هغه موقعه نه راولي او كه راولي نو چې مونږ دواړه د يو بل اوبنكي اوچوو“ . كاشان چې د هغې د خبرې په اشاره پوه شو نو خبره يې بدله كړه او وې وئيل : ”نه بي بي دا ژوبلې نه دي بلكه زما د سترگو رنگ سوري“؟

صبا: . اوه ، اميزنگ ، واقعي ؟

كاشان: . بالكل ، واقعي ، زما سترگې پيدائشي سرې دي .

صبا: . ستا سترگې ډېرې خائسته دي .

كاشان: . شكريه ، دې سره هغه ډوډي ته كښې او ډوډي شروع كړي

صبا هغه ته په مُسکاگوري او وائی، ”أف الله ته خو چاته د ډوډی ست هم نه کومے“؟

کاشان: بي بي زړه م غواړي چه ست درته او کرم خو د خه مجبورۍ په وجه داسې نشم کولے .

صبا: مجبوري؟ خه مجبوري؟

کاشان: يوه دا چې ته پردۍ جينۍ يې، او زه پردے هلك يم ”صبا د هغه د خولې نه خبره اخلي او وائی“، کاش د ”پردۍ او پردے“، دا

دواړه ټکي زمونږ د مينځ نه اوځي، هغه يوه شيبه خاموشه وي او د هغه رد عمل ته گوري خو هغه هغې له خه جواب ورنکړي او خپله

ډوډۍ خوري. صبا هغه ته وائی، ”بنه بله خه مجبوري ده“؟ هغه چې نورۍ تيره کړي نو د ابو يو گوت ورسپسي او کړي. گلاس لاندې

کېږدي او وائی، ”بله مجبوري دا ده چې زه کسب گريم او.....“.

صبا په بي صبرۍ سره د هغه د خولې نه خبره اخلي او وائی، ”ته کسب گرنه يې کاشانه، بلکه آرتست يې“.

هغه د هغه د خولې جوتيه اوبو نه يوه دوه گوتيه څکي او بيا وائی ”ته هغه عظيم آرتست يې چې د خپل آرت په ذريعه د زړونو تارونه چيرے... په زړونو

کښې سازونه او سرودونه جوړه وے“. معلومه نه ده چې هغې به مخکښې نور خه وې چې په ديکښې مېډم رېحانه راغله. هغې چې هغوي ته اوکتل نو مسکۍ شوه خو ډېر زړيې مُسکا په غصه

بدله شوه او هغې ته يې اووې: ”صبا ته دلته خه کوي“؟ صبا چې

هغې ته اوکتل نورنگ يې زير شو خو ځان يې قابو کړو او وې وئيل، ”مېډم ستاسو د حکم مطابق خپله ډيوټي کوم“.

مېډم رېحانه: زماد حکم مطابق خپله ډيوټي کوي؟ خه مطلب؟ صبا: مېډم تاسو ماته د کاشان د طعام ډيوټي راکړې وه.

مېډم رېحانه: ماتاله د کاشان د طعام ډيوټي درکړې وه خو ده سره د قيام نه. دا نه چې ته ورسره کښه او د ده خولې ته گوره. وېرې شېم فاريو.

صبا: سوري مېډم.

مېډم رېحانه: د دې هسې ناستې نه بهتره دا وه چې په خوله کښې دې نورۍ ورکولې؟

صبا (غلې غوندي) کاش داسې اوشي.

مېډم رېحانه: خه دې اووې؟

صبا: کاش داسې نه وې شوي. سوري مېډم.

مېډم رېحانه: O.k. اوس راځه چې د جينکو ډوډۍ ته اودرېږي.

صبا: O.k. مېډم، دې سره هغه د سټېج نه کوزېږي او هغې سره روانېږي. په تلو تلو کښې مېډم رېحانه خپه نيولی شي او کاشان ته

وائی، ”کاشانه خه کم خو نه دي“؟

کاشان: نه مېډم، هر خه ډېر دي شکره.

مېډم رېحانه: دې خو درسره خه بدتميزي نه ده کړي.

کاشان: نه مېډم، هيڅ نه.

مېډم رېحانه: O.k. بنه ته ډوډۍ او خوره نو بيا د پرنسپلي دفتر ته

راشه چې خپله مزدوري دے واخلمے .
کاشان .: ډېره بڼه ده مېدم ، شکرېه .

***

دوېمه برخه

د کاشان په ليدو باندي هغې ته داسې محسوسه شوه لکه چې د ژوند په ژور او فراخه سمندر کښې هغې د خپلو ارمانو حاصلولو د پاره په ډوبه ساه هلې ځلې کولې او قريبه وه چې هغه په دغه تېرو کښې او د سمندر په چپو کښې غرقه شوې وې او همېشه همېشه د پاره فنا شوې وې چې يوه رېسکيو کشتۍ د هغې خواله راغله او اوږدېده . د کشتۍ په ليدو باندي د هغې په ساه کښې ساه راغله او چې هغه په ځان پوهېده نو په کشتۍ کښې ناسته وه او په هغه چپو سوره گرځېده کومو چې لږ ساعت مخکښې په هغې د لوبو لوبې کولې . هغې د امتحان تيارې کوو خو د هغې د هر کتاب په هر مخ هغې ته د سبق په ځاي د کاشان تصوير بنکاريدو . هغې به د سبق يادولو په ځاي ټوله ورځ د هغه تصوير سره خبرې کولې .

د هغې امتحان لاروان وو چې په الوداعي پارتۍ کښې د موبائيل په ذريعه ويستلي شوي د هغې او د نورو جينکو تصويرونه او د هغوي د لوبو ريکاډنگ د انټرنيت په ذريعه په ټوله سيمه کښې خور شو . د لړۍ ، مرجانۍ کالو باندي او دخواؤ شا نورو کلو خلق چې د دې واقعي نه خبر شو نو ټول د غصي نه سره لمبه شو ، د هغوي او د هغوي د کلو

د خوياندو ، لونيو گداگانې ، لوبې ، سندرې او د هغوي مستۍ او خنداگانې چې د کالج په هال کښې دننه پت په پته شوې وې اوس د انټرنيت په ذريعه په ټوله علاقه او بيا په مزه مزه تر لړې لړې خورې شوې . دا کار چا او کړو او د دغه پښتنو پيغلو او د درنو کورونو د خوياندو لونيو حيا چا واخسته ، دا معلومه نه وه ؟ خو دا هر چاته معلومه وه چې دا کار د جينکو په کالج کښې د هغوي د الوداعي پارتۍ په پروگرام کښې شوے دے . خبره تله تله او په کاشان ټکې شوه . دا خبره ټنگېده ټنگېده ان چې د کاشان غورږونو ته هم اورسېده . هغه چې دا خبره وورېده نو خپله يره ورسره ملگرې شوه . د هغه يره په ځايه وه ځکه چې يو څو شپې پرله پسې هغه ته د کوټې ورهم اوگرېدو . خو چې هغه ورلرې نکړو نو د کوټې ورسره پس پسې اوشو او د هغه غورږله دا گنگوسه راغله چې ”ځي به چرته ؟ خلاصېدے نشي نن نه صبا ، صبا نه بله ورځ“ . هغه په زړه او خوره چې د کلي خلق د هغه خلاف راپورته شوي دي او هله به قلا رېرې چې هغه يو خواته کړي . هغه د دې کلي نه تلل غوښتل خو داسې نه بلکه د تلو نه مخکښې هغه خپل ځان سپينول غوښتل . هغه ته دا نه وه معلومه چې هغه د لړۍ کلي د خلقو ملزم نه بلکه مجرم دے . د هغه خلاف چارج شيت تيار شوے وو او د هغه په غير موجودگۍ کښې شا په شا هغه د پاره سزا هم تجويز کړې شوې وه . هغه ټوله شپه ډډې په ډډې اوختورا اوختو او په دغه مسله يې سوچ کوو . سحر چې د خوب نه پاسېدو نو

د ناشتې کولو په ځای یې خپله غاړه غوټه او تړله او د کلي د مشرانو ، کشرانو سره یې د ملاوېدو اراده او کړه . د هغه د تیاری، اخري مرحلې روانې وې چې د کلی خلق ورپسې په افه را اووتل هغه یې گپ اوښوو ، لاسونه یې ورله شاته او تړل او د کلی لومړی ډاگ ته یې بوتلو . هلته یې ورله سر او خروو ، قمیص او بنېن یې ترېنه اووېستو او شنې چوکې یې ورته اوښوې . د هغه د ژړا ، فریاد یوه یوه چغه تر اسمانه رسېده خو په دغه نزدې کسانو کې چې هغه نه اورېده په وهلو وهلو د هغه ټول بدن شنې تغمې او پاډې پاډې شو . بیا یې ورله مخ تور کړو ، سخاگي یې ورله په سر ماتې کړې ، د هډوکو امیل یې ورته په غاړه کېښې واچوو ، په ژوبل او پمن خړیې سور کړو او د هغه ډهولکې یې هغه پسې وهلو . د کلی زنانه ورته په لارو ، کوڅو او کوټو ولاړې وې او د هغه د بې وسې تماشې یې کوله . په تلو تلو کېښې ورته پوچه وینا هم کېده او د کانو ، ټیکرو او چمانو گزارونه هم پرې کېدل . په وهلو وهلو د هغه مخ ، سر دومره اوپر سپدل چې د پېژندگلو نه اوتې وو . د کلی خلق تر هغې ورپسې وو چې دلری کلي د برید نه یې اووېستو . چې خلق ترېنه واپس شو نو هغه د خر نه کوز شو او په لومړي سرک لوڅ لغړ او خپې بېله خپې روان شو . چې په کوم کلي به تېرېدو نو د هغه کلي واړه به ورپسې شو په کانو ، لوتو به یې هم ویشتلو او چغې به یې هم ورپسې وهلې ، ”لېونې دے لېونې“ چې دلویو وړو نه تنگ شو نو سم سرک یې پرېښودو او په

شاړو ، مېرو سر شو .

د کاشان د تلو نه پس دلری کلي تپ اوختو او ټول خلق یخ کیناستل . لکه څنگه چې د کاشان او د کالج د جینکو تصویرونه د انټرنېټ په ذریعه په ټوله سیمه کېښې خواره شوي وو دغه شان د کاشان د وهلو ، د خرد سورلی او د هغه د بې عزتۍ ټول تصویرونه هم خواره شوي وو . دلری کلي خلقو به په موبائیلونو کېښې د هغه تصویرونه کتل ، هغه پورې به یې خاندل او هر چا به خپله خپله کارکردگي په خپله ستایله . یو به په خدا خدا کېښې وے ، ”چي ما پرې کانه وړلې کړو نو په سر اولگیدو ، یو اوچ تک یې اوکړو او تک سره ترېنه بوتی . بوتی . وینه راووته ، بل وے ، چې ما پرې د خښتې یوه سو کېداره ډکړه ورخوشې کړه نو په ملا اولگیدو او د لگیدو سره یې د ملا نه د وینې د هارې شروع شوې ، درېم وے ”یره ماله خو د هغه ژړا پورې خدا راتله“ خلورم وے ، ”ما چې ورله په سر سخاگی ماته کړه نو دومره سخا ډډوزې راباندې راغلي چې هلته ایساریدې نشوم . اوی ، د هغه پرې هډو څه پروا هم نه وه“ . هر یو لگیا وو او د خپلې مړانې ستاینه یې په خپله کوله . د مشرانو په ډله کېښې هم په دغه واقعه گرماگرم بحث روان وو . بارود بن کاکا (بحرالدين کاکا) لگیاوو او وے یې ، ”بنه اوشو چې دا کله ترینه خلاص شو اوس دے گرځي په لوړو جوړو“ . سیدولی کاکا د بارودین کاکا د خبرې تائید اوکړو او وے وئیل ، ”دے سره هم دغسې پکار وو . د ټول کلي حیا یې واخسته ،

هغه پسي علي جان كاكا زياته كړه ، ”د كله نه چې دغه دمكوچے زلمے شوے دے نو بهر په گودرونو ، په كورونو او تنورونو د هغه نه سوا بله خبره نه وه او چې كله نه هغه تلے دے نو ټولې ورسې دومره خفه دي چې روحونه ترينه اوتے دي“ په دغه ډله كښې فوجي كاكا هم ناست وو او د هغوي خبرې يې اورېدے . چې هغوي خپلې خبرې ختمې كړے نو هغه هم غاړه تازه كړه او بارودين كاكا ته يې اووے ، ”بارودينه ، دغے هلك ، كاشان له دغه سزا تا تجويز كړے وه “ ؟ علي جان كاكا د هغه د خولې خبره په نيمه لاره كښې ځان ته راوړوله او وے وئيل ”نه يره دے په خه كښې دے ؟ ده ته گوره او دومره د تورې كار ته گوره . دے پرېږده چې خپل پري غري . دغه سزا ورله دے ځوان يعنې ماعلي جان تجويز كړے وه او دے ټولو پرې امنه كړے وه (خاندی) . منے او كه نه داسے په شرمونو م او شرموو چې ټول عمر به ياد ساتي او په دې طرف به يې بيا پيريان هم رانشي ، فوجي كاكا : . يره علي جان، كه رشتيا راباندے وائے نو ددغه شرمولو نه يې مرگ بهتر وو .

بارودين كاكا : . دغه چغې هغه هم وهلے چې ، ”مړم كړی . خو په دے شرم م مة شرموی . خداے شته ما هم ورته اووے چې زياتې ورسره مة كوی ، چرته شارې ته يې بوځی . او يوه گولۍ پكښې سره كړی چې سپي پرې مارۍ شی ، خو دوی زما خبره اونه منله “ .

فوجي كاكا : . هسې علي جان، يو تپوس درنه كولے شم ؟

علي جان كاكا : . تپوس كه تپوسونه . وايه فوجي په زړه دے خه دي ؟ فوجي كاكا : . په زړه م دا دي چې دے هلك خه گناه كړے وه ؟ علي جان (خاندی) هتي نره شابشے . داته لا په كومه دنيا كښې اوسے ؟ تاته لا د هغه د گناه پته هم نيشته ؟ هغه خوزمونږ نه حيا واخسته ، په شرمونو يې او شرمولو او ته لا خبر هم نه يې ؟ بارودين كاكا : . خبر دے . بنه خبر دے خوزمونږ نه خبرے اوباسي . دے خو پت شو او د كلي فيصله يې مونږ ته پريښوده .

علي جان كاكا : . تا هاغه تصويرونه نه دي ليدلے چې په ټولو موبائيلو كښې راغلي دي ؟

فوجي كاكا : . هغه م ليدلي دي خو په دے پوه نشوم چې دغه جينكي هغه كالج ته غوښتے وے او كه هغوي غوښتې وو .

علي جان كاكا : . يره فوجي ته هسې پيشوگان تلے او مړي په پري كوے .

فوجي كاكا : . نه علي جان، نه پيشوگان تلمه او نه مړي په پري كومه خو هسې ځان پوهوم . دويمه خبره دا ده چې دغه جينكي په خپله مرضی گډېدې او كه هغه په زور گډولے . تاسو چې هغه ته دومره سنگينه سزا وركولے نو د هغه خه قصور وو ؟ دريمه دا چې د سزا وركولو نه مخكښې تاسو د هغه نه بيان اخسته دے ؟ د هغه نه مو د خپل جرم تپوس كړے دے ؟ هغه له مو د صفائي موقعه وركړے ده ؟

علي جان كاكا : . يه هلكه فوجي ، ته مونږ سره ددغه دمكوچي په

سرولې نخلے؟ اغیرلې خبرې مټه کوه مړه .
 فوجي کاکا: دغه ډمکوچے خوستاسو خپل سرے وو؟ تاسو به په
 خپله کورته بوتلو او ستاسو زنانه به ورته گډېدې . لري به نه څو هغه
 بله ورغ د گلی. ببو د نمسي سنت وو ، هغه ورپسې په خپله لاره او
 لاس نیولے یې کورته بوتلو . په خپله هم ورته گډېدې ، اینگیاندي یې
 هم گډيدې او د کلي او یو ځای ، بل ځای میلمنې هم گډيدې . دې
 نه مخکښې د بارودین کاکا د زوي شمروزي واده وو او جنج د لري نه
 مرجانی ته تلو . په توله لاره ورته دده د کور زنانه گډيدې او ده پرې
 روپی شیندلے . که دروغ ویم نو دا دے ناست دے تپوس ترینه او کړه
 . . . دې نه مخکښې ستاد څوي کوپژدن وه ، هغې د پاره تا په خپله
 کورته بوتلے وو. ته هم ورته گډېدے او ستاسو زنانه هم ورته گډيدې
 . . . ښه یوه میاشت نیمه مخکښې د دے سیدولي د نمسي سرکلے
 وو ، هغې د پاره ده په خپله کورته بوتلے وو . که دغه ټول تصویرونه
 په موبائیل راغلې وو نو بیا؟ فوجی کاکا په خبرو خبرو کښې هغوي
 ټول د ښې نه سپک کړل . د هغه طنزیه خبرې لاروانې وې چې یو یو
 پاسېدو او روانېدو . چې ټول لارل نو هغه هم پاسېدو او روان شو .

هلته په مرجانی او کالو بانډه کښې د جینکو د تصویرونو خبرې لا
 روانې وې چې د پاسه پرې د کاشان د ښې عزتی او رسوائی خبرې
 راغلې . دا خبره د صبا نه علاوه د هغې روڼو او اورندارو ته هم
 اورسېده . صبا د مرجانی کلي د میرعالم خان لور او د نورعالم او گل

عالم کشره خور وه . میرعالم خان سره د خپلې ښځې څه موده
 مخکښې د دې دنیا نه تلے وو خو د هغه کورنۍ او ډهبره ډانډا لا
 هغسې د هغه په نوم چلېده . نورعالم او گل عالم د خپلې ترور دوو
 لوڼو سره وادونه کړی وو . خپله پنځوست ، شپېته جریبه زمکه یې په
 خپله کرله او ښه رنگه ډهنګه یې جوړه وه . د کلي خلقو ورته ډېر په
 درنه سترګه کتل او د کلي په هر مړي ژوندي کښې به د مشرۍ په
 ځای کښې ناست وو . دواړو روڼو ډېر خوږ وخت تېره وو ځکه چې
 بهر د هغوي روڼو وې او په کور کښې د هغوي د ښځو خورولي وه .
 صبا د هغوي ایکې یوه خور وه او هغوي دواړو لکه د خوږ لاس ساتله
 . د هغې اورندارې جان پري او گل پري هم د هغې نه زارېدې او
 قربانېدې . د کور ټول کار یعني اخلې پخلې او پخول سرول به هغوي
 او د هغوي خدمتګارې کوو او هغه یې سبق ته پرېښې وه . د سبق نه
 علاوه هغې له خپلو روڼو د زمکې د آمدن او خرچې ټوله ذمه واري
 ورکړے وه . په هر سیزن کښې به هغې د زمکې د آمدن او خرچې
 حساب کوو او په یو رجستر کښې به یې د هغې اندراج کوو . د کال په
 اخره کښې به یې د آمدن او خرچې ټوله گوشواره او میزانیه هغوي ته
 پېش کوله . د هغې حساب دومره کهره وو چې کوم بچت به هغې په
 رجستر کښې اوبنودو نو په نغدو روپو کښې به هم هغه هومره وو . د
 هغې روڼه د هغې نه دومره خوشحاله وو چې نورعالم د پیسو د
 الماری چاپیانې راواخستے هغې له یې ورکړے . صباترینه په مسکا

مُسکا چابيانې واخستې او جان پري له يې ورکړې . بيا يې ورته اووئيل ، ”مشري د مشري بابى حق دے او دا به يې کوي“ . هغه دومره نيازبينه وه چې کله به يې روغې لږې خړې شوي نو بيا به تربنه سره د خدمتگاري دواړه خوياندي تاوېدې . چابه ورله په سر زور کوو ، چابه ورله په خپو لاس زور کوو او چابه ورله نظر ماتې کوو . کومه مينه چې د هغې اورندارو هغې سره کوله ، د هغې نه زياته ورسره هغې کوله . چې کله به د هغې روڼه په خټه خبره خپلو بنځو ته غصه شو نو د هغوي په ځاي به ورته هغه مخې ته ولاړه وه او د هغوي د هرې خبرې جواب به يې کوو . دې نه علاوه د هغوي بال بچ سره به يې د هغوي په هوم وړک کښې مدد هم کوو او د هغوي تعليمي کمزوري به يې پوره کوله . د هغې غوښتو د پاره ډېرې ښه ښه رشتني راغلې خو د هغې د سبق په وجه ټولې پاتې شوې . هغې دا ضد نيولې وو چې تر څو هغې خپل تعليم نه وي پوره کړې نو هغه واده ته تياره نه ده . د ځانست نه علاوه صبا خوږ زبانه هم وه او ازاد خياله هم وه . ټوله شپه به يې خپلو اورندارو او د هغوي بال بچ ته د خپلو استاذيانو ، پرنسپلې او خپل کلاس فيلو جينکو د توقو تقالو او خندا مسخرو خبرې کولې او هغوي به يې خاندولې . او که چرې د بدقسمتۍ نه به د هغوي نوکر نور خان ماما راغی . نو بيا خوترينه هغه خلاصيدے نشو . په دې وجه هغه اکثر د هغوي خواله نه ورتلو .

ډېر خوږ وخت تېرېدو خو معلومه نه ده چې هغوي د چانظر اوو هل . د

هغوي د بدقسمتۍ نه د هغې د تصويرونو خبره هغوي ته هم اورسېده . دغه خبره لاچلېده چې د پاسه پرې د کاشان د بي عزتۍ او د هغه د سزا خبره راغله . هغوي ټول د هغې د تصويرونو او د کاشان د سزا نه خبر شو خو ټولو دا خبره د يو بل نه پټه اوساتله . صبا هم ځان په ناخبرو کښې واچوو او د هغې اورندارو هم ځان په ناپو هو کښې واچوو . دا خبره په مرجاني کښې دومره خوره شوه چې په هر کور ، لاره کوڅه او حجره کښې به کېده او چې څومره به وخت تېرېدو هومره به خورېده . بيا پکښې خلقو نورې نورې خبرې را اوويستلې . د نورعالم او گل عالم د خپلو خپلوانو او خبرخواهانو د کوشش باوجود هم دا خبره نه پټېده او نه د چا په انکار دروغ کېده . خبره دې له راغله چې هغوي د شرمه نه بهر وټي شو او نه پټي ته تلے شو . هغوي دواړو د يو بل نه پټ په پټه داسې منصوبې جوړولې چې هغه په خټه طريقه د مينځ نه اوباسي خو هغوي پرې بدنام نشي . جان پري د خپل خاوند نورعالم په خطرناکه اراده پوه شوه . هغه اگرچه په ظاهره چپ وه خو د هغې په زړه کښې د محشر هنگامې وې . نه يې هغه په مرگ پېرزو شوه او نه د خاوند مخې له ورتلې شوه . نه يې د هغې صفائي کولې شوه او نه يې د هغه لاسونه نېولې شو . صبا ته هم ځان کچه او ملامته ښکارېدو . په دې وجه هغه درونو مخې له نه ورتله او نه هغوي راغوښته . البته جان پري به د هغې کمري ته تله راتله او هغه به يې د ښو لاندې سارله .

د صبا امتحان ختم شوے وو . اوس هغه بالکل فري شوې وه او د هغې هغه بهانې هم ختمې شوې وې کومې چې د هغې د واده په لاره کښې رکاوټ وې . جان پري غوښتل چې هغه زرتزره واده کړي او خپل شرم د بل د غاړې کړي . هغې د هغه خلقو لارې سارلې کوم چې مخکښې د هغې رشتې غوښتو له راغلي وو خو د هغې د سبق په وجه پاتې شوې وې . يو خوا به هغې د نورعالم او گل عالم سترگو ته کتل بل خوا به يې د هغوي لارو ته کتل خو چې چايې تپوس اونکړو نوبيا يې د استاذي په ذريعه د هغوي خولې بوئين کړې خود هغې د تور په وجه د هغې رشتې ته هيڅوک تيار نشو . چې د ټولو نه مايوسه شوه نو بيا يې د خپلې ياندې د خپل نوکر نورخان د پاره د هغه مور گلابې ابې سره خبره اوکړه .

نورخان د هغوي د مېښو نوکروو . د مېښو لشل ، غوجل غورزول ، د هغوي پالل ، سمبالول او د هغوي خصمانه د هغه په سر وه . هغه خپله هلکانه او ځوانې د هغوي په نوکري کښې په دې غرض تېره کړه چې ميراعظم خان به هغه له واده کوي خو هغه به ورسره په چل ول وخت تېره وو . په ”نن به شي ، صبا به شي“ کښې ترينه ميراعظم خان لارو او د نورخان ځوانې هم ورپسې لاره خو د هغه د واده ارمان پوره نشو . د هغه عمر اگر چه د څلوېښتو نه ووختو خو هغه د واده د مطالبې نه وو وختے .

ميراعظم خان هغه سره په خپل ژوند د خپلې خدمتگاري خانزادگۍ خبره کړې وه خو هغه هغه سره واده ته تياره نشوه او پېغله زړه شوه . د

ميراعظم خان د مرگ نه پس ورسره نورعالم د خپلې خدمتگاري صابري خبره اوکړه . هغه هغې سره واده ته تيار شو خو چې صابره خبر شوه نو هغې ورپسې د هغوي خدمت هم پرېښودو . اوس هغه د نور عالم د بلې خدمتگاري جاني په طمعه وو . نورخان نرے ، نروچکے ، سپک دسته سرے وو . څه د هغه غريبي او بې وسي وه ، څه د هغه بدقسمتي وه او څه د هغه ذهني پستي وه . په دې وجه د هغه واده زانگېدو زانگېدو ان چې دې وخت ته را اورسېدو . دې نه علاوه د څه بيماري په وجه د هغه ټول غاښونه اوتي وو . په دې وجه هغه د خپل طبعي عمر نه ډېر زيات بلکه ټول ښکارېدو . د کلي خلقو به هغه سره په توقو توقو کښې د هغه د واده خبرې کولے او د هغه نه به يې نوې نوې خبرې ويستلې . د هغه د واده خبره تله تله ان چې توقه ترينه جوړه شوه او دغه توقه بيا په متل کښې بدله شوه . چې کله به په کلي کښې څه داسې شخړه پېښه شوه چې د هغې حل کېدل به گران وو نو خلقو به د هغې تشبېه د نورخان د واده سره کوله . د کلي د خلقو نه علاوه په کور کښې به ورسره صبا هم توقې کولې او په توقو توقو کښې به يې ورته ويلې ، ”نورخان ماما ، خفه کيږه مه ، که د ټولو نه پاتے شے نوزمانه پاتے نه يې . تاسره به زه واده کوم “ . دې سره به هغې هم خاندل او د هغې اورندارو هم . هغه به هم په خندا شو او په خندا کښې به بهر اووتو . . . . هغې ته څه پته وه چې د هغې د توقو خبره به رشتيا کيږي او هغه به د هغې سرتاج جوړيږي .

د واده سامان راچلېدو ، په کور کښې اېښودې کېدو خو هغې ته پته نه وه چې د هغې واده دے . البته نورخان ته پته وه . هغه د ډېرې خوشحالی نه په جامو کښې نه څائېدو . اوس هغه کورته ډېر نه راتلو او که د څه ضرورت د پاره به راتلو نو مخ پټې به راتلو او مخ پټې به تلو . چې د واده نېټه مقرر شوه نو نورخان په يوه خپه په ټول کلي کښې اوگر څېدو او ټول خلق يې د خپل واده د نېټې نه خبر کړل . صبا چې نورخان سره د خپل واده نه خبر شوه نو د غصې نه سره لمبه شوه . هغې ډېرې چغې او وهلې خو د هغې يوه خبره هم چاوونه رېده . کېده کېده چې اخري سرکړنې له راوړو . هغه څه اوشو او کېرې چې د هغې په خوب وخیال کښې هم نه وو .

چې څومره څومره به د هغې د واده نېټه رانزدې کېده ، هومره به د هغې په پرېشاني کښې اضافه کېده . اگر چه هغه په ظاهره چپ وه خو د هغې په زړه کښې اتش فشانې لاوې څټکېدې . يوخوا کاشان وو بل خوا نورخان . هغه کاشان چې هره شپه او هره ورځ به ورسره هغې په خپلو خيالو کښې خوږې خوږې خبرې کولې . هغه کاشان د چا خيالونه چې لکه د خپسې د هغې په ټول بدن خواره وو ، هغه کاشان چې د هغې په وجه هغه به عزته شو او په بے عزتۍ سره د کلي نه اوويستلې شو بل خوا هغه نورخان وو چې د هغې د لوبو گوډاگے وو . اوس هغه گوډاگے د هغې سرتاج جوړېږي . د هغې د ټول وجود مالک جوړېږي . . . او که داسې اوشي نو دا به کاشان سره نه صرف بې وفائي

وي بلکه لوي ظلم وي . د هغې په وجه هغه په شرمونو او شرمېدو . اخر د هغه څه قصور او څه گناه وه . هغې خپل ځان د هغه مجرم گڼو او هر قسم کفارې ته تياره وه خو څنگه او څه رنگه ؟ چې هغه نورخان ته واده شي نو هغه به د هغې د مينې د خزانو اختيارمند شي او هغه څه به کيږي څه چې هغه غواړي . . . اف الله . دا به څه کيږي . دا خيالونه به د هغې په ذهن کښې گرځېدل او هغې له به يې ټکونه ورکول .

درېمه برخه

صبا په خپله کمره کښې پرته وه او په خپلو خیالونو کښې یې کاشان سره خبرې کولې چې د هغې مشره بابي جان پري د هغې کمرې ته ورغله او ورته یې اووې ”صبا خورې، ځان تیار کړه، گلابې ابی د کلي زنانه راغونډې کړي دي او جوړه یې راوړې ده“

صبا (په ډکو سترگو) بابي داسې ولې نه وائې چې گلابې ابی د کلي ښځې راغونډې کړي او زما د ارمانونو قتلولو د پاره راغلې ده... بابي زما خو تانه دا امید نه وو. تاخو زما ټول عمر په میړتون کړو... ته زما د ارمانونو قاتله یې... ته زما د ژوند قاتله یې.

جان پري: صبا زه واقعي ستاد ارمانونو قاتله یم خوستا د ژوند قاتله نه یم. یو خوا ستا ارمانونه دي، بل خوا ستا ژوند دے. ماسره ستا د ارمانونو نه زیات ستا د ژوند فکر دې. مامعاف کړه صبا. زه تاته ډېره ملامته یم چې ماستا ارمان پوره نه کړې شو خو زه څه او کړم؟... زه ډېره کمزورې یم صبا. زه ستا درونو مخې له نشم ورتلې.

صبا: د دې نه خو ښه دا وه چې تاسو ټولو زه په شریکه وژلې وې زما لاش مو ټکړې ټکړې کړې وې خو چې نور ځان له مونه وې ورکړې.

جان پري: زمانه گیله مۀ کوه خورې. زه ډېره کمزورې یم. زه نه ستا صفائي پيش کولې شم او نه د هغوي لاسونه نیولې شم. که لږ څه ویم نو د لاسه م نیسي او د کوره م اوباسي. څه پاسه خورې ځان تیار کړه. نن ستا جوړه ده. صباله ستا نکریزې دي او بله ورځ ستا

رخصتي ده. څه پاسه خورې ځان تیار کړه. هغه خپلې اوبنکې او چوي او زورونده سر د هغې د کمرې نه اوځي د هغې دتلو نه پس صبا د هغې د وینا مطابق خپل تیارې شروع کړي. اگرچه هغې ته د څه خاص قسم تیارې ضرورت نه وو خو بیا هم د خپلې بابي د مخه هغه پاڅیده او خپله ځانسته بادامي جوړه یې واغوسته. هغه جوړه چې هغې په الوداعي پارټۍ کښې اغوستې وه... هغه جوړه چې هغې باندې د کاشان سترگې لگیدلې وې... هغه جوړه چې هغه سره یې د هغې د مینې پوره داستان ترلې وو. بیا سنگهار میز ته اودریده، څه معمولي غونډې میک اپ یې او کړو او زلفې یې په اوږو دانه وانه کړې. هغه لائینې ته ولاړه وه او د خپل سنگهار په تماشه وه چې د هغې په ذهن کښې د کاشان خیال راغی. دې خیال سره د هغې سترگې ډکې شوې خو ډیر زریبې خپلې اوبنکې اوچې کړې. لائت ډارک چشمې یې واچولې او ځان سره یې غلې غونډې اووې، ”سوری کاشان“ بیا یې په سنگهار میز پرده واچوله او په درنو قدمونو د کمرې نه اووته. بهر میلمنو سره یې ستړي مشي او کړل د هغوي نه لرې یو طرف ته په کت کښې کیناسته او د اونو په څانگو کښې یې د نمر زیرو پلوشو ته کتل. نمر په غرغره وو او د هغې د حسن په تماشه وو د نمر پلوشو په مسکا مسکا هغې ته د مېنې گلدستې پیش کولې او د هغې په بدل کښې یې د هغې شونډې ښکلولې. نری یخه هوا د هغې زلفو سره لوبې کولې او د هغې وږمې یې خورولې خو

هغه د د هرڅه نه بي نيازه وه . هغه بالکل خاموشه اوسنجيده وه خو د هغې خاموشي د سمندر د خاموشي نه کمه نه وه . د هغې په زړه کښې د هغې کچه ارمانونو سلگۍ وهلې خو د هغې خولې له نه راتلې . د هغې اوبښکې د هغې د سترگو نه یرېدلې او په راتلو راتلو کښې به ستنېدلې . داسې معلومېده چې هغه د دې دنيا نه ډېره لرې تلې ده . د مینې او وینې ټولې رشتې هغې ته د اومو تارونو نچې ښکارېدې . نازکي ، ناقصي ، ناعتباره او ناپاښداره . هغه لا په دغه خيالونو کښې ډوبه وه چې جان پرې د هغې خواله راغله او ورته يې اووې ، ”اوه ، ته دلته ناسته يې او ما درېسې ټول کور لټ په لټ کړو“ معلومه نه ده چې هغې د هغې خبره وورېده او که نه خو نه يې جواب ورکړو نه يې هغې ته اوکتل او نه يې د خپلو تاثراتو اظهار اوکړو چې هغې څه جواب ورنکړو نو هغه تېته شوه ، هغه يې په دواړه مخه ښکل کړه او ډکې سترگې ترينه روانه شوه .

نمر په سلگو ، رپيدو د تور غر په کړوب کښې ورننوتو خو هغه لا هغسي ناسته وه او د اسمان په لمنه يې د هغه سرخی ته کتل . مېلمنې لارې خو هغه د هغوي په تلو پوه نشوه . چې کله په زمکه د تيرې زلفې خورې شوې نو هغې خپلې زلفې راغونډې کړې ، شاته يې اوتړلې او په مزه مزه خپلې کمري ته روانه شوه .

جان پرې اگر چه په ظاهره د هغې په واده خوشحاله وه خو د هغې په بې څوکه واده او د هغې د جدائي په خيال به پته پته ژرېدله او کړېدله خو د

صبا سترگو له اوبښکه نه راتلله . البته د ډېره سوخته ټوله شپه ډډې په ډډې اوخته را اوخته . هغه نه پوهېده چې هغې له څه کول پکار دي . جان پرې په ژړا ژړا کښې اوډه شوه خو هغې له خوب نه ورتلو .

چې شپه پخه شوه نو هغه د کټ نه پاسېده ، خپله غاړه غوټه يې اوتړله ، خپل پروني يې په سرکړو او د خپلو اورپرونو کټونه ورغله . هغوي ټول يې يو په يوبښکل کړل او بيا د جان پرې کټ له ورغله . ډېره شپه د هغې کټ ته ولاړه وه ، بيا يې روغوندي د هغې د خپو سلام اوکړو او غلې غوندي د کور په وړوکی وربهر اووته . هغې خپله غوټه په ترخ کښې اونيوه او ډېره په تيزۍ سره په سرک روانه شوه . تياره لکه د تور غلاف په زمکه خوره شوې وه . په دغه تورغلاف کښې ټول خلق اوډه وو خو هغه نه صرف وښه وه بلکه د نامعلوم منزل په منزل روانه وه . هغې ته دا نه وه معلومه چې هغه چرته روانه ده . دا هم ورته نه وه معلومه چې د هغې منزل ته څومره منزل دے .

په خاموشه شپه او چپه چپيا چاپيريال کښې په پوخ سرک د هغې د کيړو ټکار ترلرې پورې اورېدېشو . د هغې د استقبال د پاره د اوبو او اوچې ټول حشرات راوتي وو او په خپلو خپلو ژبو او اوازونو کښې يې هغې له ډاډ ورکوو . په دغه منډه منډه کښې د سرک د يوې غاړې نه کابکا د هغې خپو ته ورتوب کړو . په منډه کښې کابکا د هغې خپې سره اولگېدو او د هغې مخې ته ورپرېوتو . د پرېوتو سره د هغه د متيازويوه دهاره د هغې په خپو پرېوته . هغې چې دې نامانوس

مخلوق ته او د هغه ناگهاني حملې ته اوکتل نو د یرې نه یې یوه چغه اوویستله خو زریې په خوله لاس کېښودو او منډه یې نوره هم تېزه کړه . هغه د یرې نه پچېده . ساه یې تله راتله او منډه یې وارترواره زیاتېده . خو اخر ترکومه؟ چې په منډه سترې شوه نو د دمي د پاره د سړک په غاړه اوډرېده چې ساه یې په خاځه شوه نو بیا روروروانه شوه . په دغه روانه روانه کېښې د روستو نه د هغې مخې ته رڼا راغله . هغې چې گاډي ته اوکتل نو د خپو نه یې زمکه او تختېده او په زړه یې اوخوړه چې د هغې رونه د هغې د وتو نه خبر شوي دي او هغې پسې راوتي دي . دې خیال سره هغې بیا منډه کړه چې خومره خومره به د هغې منډه تېزېده هومره هومره به د گاډۍ رڼا نژدېکېده . په دغه منډه منډه کېښې گاډۍ د هغې نه مخکېښې شو او اوډریدو هغې لا د گاډي د خپل پردي اندازه لگوله چې دوه کسان ډېر په تیزی سره د گاډي نه کوز شو او د هغې په طرف هغې له ورروان شو هغې چې ورته اوکتل نو هغه د پولیس موبائېل سکواډ وو . د هغوي په لیدو باندي هغې خپله لاره بدله کړه او د سړک غاړې ته د کیکر په شپول ورغله . هغې لا د کیکر د ازغو نه خپل پروني اوخپلې جامې خلاصولې چې یو خوفناک اواز راغی ، ”اوډرېده د تختیدو کوشش اونکړې گینې لارې دوره شوې“ . دې هېبت ناک اواز سره په هغې دومره یره راغله چې د اواز سره د جامو غوټه د هغې د ترخ نه اوخوږده اولاندې پرېوته هغه چې د کیکر د ازغو نه د خپل پروني او جامو

خلاصولو کېښې ناکامه شوه نو پروني یې په کیکر کېښې بانډه پرېښودو ، خپلې جامې یې په زور راخکلې او منډه یې کړه د هغې منډې سره یو بل خوفناک اواز راغی ، ”د تختیدو کوشش مه کوه گینې په گولو به سوری سوری شې“ هغې دغه اواز پسې مخه یونه ږه او منډه یې نوره هم تېزه کړه . پولیس چې د هغې په نیولو کېښې ناکام شو نو هوائی فائریې پرې اوکړو . خه گولی د هغې خواؤ شا اولگېدې او خه د هغې په سر تېرې شوې . د هغې منډه لاجاري وه چې په منډه منډه کېښې د هغې د لوړو پوندو یوه کېړۍ په یو غوندي کاني راغله . کاني هم اوخوږېدو او هغه هم اوخوږېده او په یو درز زمکې له راغله . هغه خوږه شوه خو د ځان په خوږونه وه کېړي یې د خپو نه اوپستلې او خپي بیله خپې یې منډه کړه خو د هغې په منډه کېښې کمې راغلې وو ځکه چې هغه درېدلې هم وه او سترې شوې هم وه که پولیس لږ کوشش نور کړې وې نو هغه یې ډېره په اسانه نیوې شوه خو هغوي چې د هغې غوټه اولېده نو ټول د هغې نه راتاؤ شو . چې د هغې یې ښه پوره اندازه واخسته نو اوچته یې کړه . پروني یې راخکو ، په گاډي کېښې کېناستل اوروان شو .

هغه په شاړه ویجاړه کېښې روانه وه چې د خپو د خوانه یې یوه مرغی والوته . د مرغی د الوت دې ناگهانی پرق سره هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د هغې د سینې نه د هغې زړه بوت اوتے وي . بهر حال هغې خپل ځان قابو کړو او مخکېښې روانه شوه . سپوږمۍ سر

وهلې وو او د هغې پيکه زيره رڼا روړو خورېده . په تلو تلو کښې د هغې لاره د گڼو په فصل کښې راغله . د گڼو ستغې اوږدې اوږدې پانې د دواړه اړخه لارې ته زانگيدې ، د هغې په مخ ، سر او سترگو لگېدې خو د هغې د لارې رکاوټ نشوې جوړېدې . چي فصل ختم شو نو مخي له يوه وله ورغله . وله دومره ارته نه وه او هغې ترينه ډير په اسانه توپ وهلې شو او هم دغسې اوشوه هغې توپ اووه خو هغه دومره سترې شوې وه چې خپې يې تينگې نه کړې شوې او د ولي مينځ له ورغله . هغه تر نيمې پورې لونده شوه خو چي لږ کوشش يې اوکړو نو اوچې ته اوخته . د ولې نه مخکښې سپين سادين وو او د هغې د ږيرې ترهې خدشه تر ډېر حده کمه شوه .

هغه د سادين په پوله روانه وه چې ناصافي د زميدارو په يوه ډله باندې وراوخته هغوي په پټي اوبه پريښې وې او هغې ته ناست وو . هغې چې هغوي ته اوکتل نو خپه نېولې شوه . هغه نه مخکښې تلې شو او نه روستو ځکه چې روستی لاره ډېره اوږده وه او مخې ته خطر ه وه په تلو تلو کښې د هغې لوندې پائڅې خپلو کښې لگېدې يو خوا يې د هغې په مزل کښې رکاوټ جوړېدې بل ترينه شپار وتو او ترلرې پورې تلو . زميدار دوه کسان وو . يو د اوبو په ورځ کښې لگيا وو او بل ورته په اوچه ولاړ وو . هغوي چې د سپوږمۍ په رڼا کښې هغه په مشکوک حالت کښې اوليده نو دواړه د هغې په لاره کښې اوږدېدل . په دغه دوو کښې يو مشر سرې وو او دويم ځوان زلمے وو هغه چې د هغوي خواله اورسېده

نو مشر سرې پرې اواز اوکړو ”اودرېره جينۍ ته څوک يې او چرته څې“ . صبا: . بابا زه مېلمانه يم او غازي کلي ته ځم . مشر: . مېلمنه؟ ، ته مېلمنه يې؟ مېلمنه داسې وي ، سرتور سر ، خپې يبله خپې او لونده خوشته؟ سمه خبره اوکړه چې د چا د کور رحمت يې او د چا د کور عزت يې؟ صبا: . بابا زه په دغه دواړو کښې نه يم . البته د دنيا د پاره لعنت يم او د ځان د پاره مصيبت يم .

مشر: . ته هر څوک چې يې خو داسې معلومېږي چې يا لېونۍ يې يا ډېره مجبوره يې .

صبا: . بابا ، چې مجوري زياته شي نو د ليونتوب حد شروع شي اوس ستا خوبنځه ده چې ليونۍ م بولے او که يوه مجبوره جينۍ . . . بابا ماله لار راکړه چې ځم درنه .

مشر: . نه ، نه ، چېرې هم نه . ته په دې شپه هيچ چرته نشي تلې . په داسې حال کښې او په داسې نازک وخت کښې زه تا چري هم تلو ته نه پرېږدم . څه چې کورته ځو ، شپه به ماسره اوکړې . صبا چې هرخوا څې لاره به شي؟ صبا (په ساه ختلی انداز) شپه . . . شپه ، شپه به تاسره اوکړم؟

مشر: . ږيرې مه بچې . ولې لونه پلار کره شپه نه کوي؟

صبا: . نه بابا ، ستا ډېره مهرباني . زه ډېره مجبوره يم او په يو حالت کښې هم ايسارېدې نشم . ماله اجازت راکړه چې ځم درنه .

مشر: . چې څې او خامخا څې نو داسې خودي نه پرېږدم . دا زما څادر

د ځان نه تاؤ کره ، بابا د خپلې اورې نه څادر کوز کړو ، هغې له يې ورکړو او هغې د ځان نه تاؤ کړو . صبا چې څادر د ځان نه تاؤ کړي نو بابا ورته وائي ”راځه بچې چې تاخپل منزل ته اورسوم“ .
صبا(په تلو تلو کښې) بابا غازي کلې د دې ځاي نه څومره لرې دے .
مشر: . دومره لرې نه دے بچي ، څه د لس شل منته منزل دے ورته خو يوشپه ده ، بل دا لاره خطرناکه ده . دريمه دا چې ته ښځه ذات يې . د ورځې هيڅ مسله نه وي ځکه چې په دې ټولو پټو کښې خلق کار کوي او ټولې زنانې په لاره ځي راځي خو د شپې د اسمان نه ټول شيطانان راکوز شي او په زمکه خواره شي ، د هغې د ډاډگيرنې د پاره هغې سره په ټوله لاره خبرې کولے . د سحررنا چې لگېده نو صبا خپل پومبي منزل ته اورسېده . د يو کور ورته اودريده او په زوره زوره يې اودېوو . بابا تر هغې ، هغې ته ولاړ وو چې هغې ته ورلرے شو او هغه په کور دننه شوه .

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★

★

دويم باب

دلرې کلي خلقو کاشان په شرمونو او شرموو . لويو وروپه هغه د لوبو لوبې او کرے . هغه چا چې چرې يې په پيشو هم لاس نه وو او چت کرے ، په هغه گزارونه او کرل او په هغه گيره شو . څنگه چې هغه د کلي خلقو سپک کرے وو دغه شان هغه ته هم خپل ځان سپک ، کچه او ملامته ښکارېدو . هغه حېران په دې وو چې هغه ته د کوم جرم سزا ورکړې شوه .

چې کله د هغه پلار ژوندے وو نو د ماښام نه پس به هغه د کوټې نه بهر نه پرېښودو او د غېب عالم په يره به يې يروو خو اوس د غېب عالم يره ختمه شوې وه او د خپل مرگ يره ورسره ملگرې شوې وه . هغه د غېب عالم نه ، نه بلکه د ليدلي کتلي سترگو نه يريدو . د هغه چانه يريدو چې هغه سره يې ناسته ولاړه کرے وه . هغه په شاپو ، مېرو او په صحرا وبېديا کښې داسې په منډه روان وو لکه چې د کلي آفه لاتراوسه ورپسې وي . د هغه په غورونو کښې دا چغې وي چې ”وے نيسی لار نشي درنه“ کله کله به ورته د بارودين کاکا هغه خبره راياده شوه چې ”زياتې ورسره مة کوی ، چرته شاپې ته يې بوځی او يوه گولی پکښې سره کړی چې سپي پرې ماره شي“ دے خيال سره به د هغه په خپل سيوري هم د دشمن گمان راتلو . د هغه يره به زياتېده او د هغه په منډه کښې به اضافه کېده . د هغه دا خيال

وو چې د دغه ټولې سيمې نه زر تر زره اوځي او چرته محفوظ ځای ته ځان اورسوي خو د هغه د پاره يو ځای هم محفوظ نه وو. د هغه حالت مشتبه وو او د څو ورځو د سفر په وجه د هغه گونډه زيره شوې وه خلكو به په هغه د پوډري او ليوني شك كوو. په دې وجه هغه د جماتونو نه اوويستلې شو، د حجرو نه اوويستلې شو او د لارو كوڅو نه پاره كړې شو.

ټكنه غرمه وه، هر څو اچپه اچپياوه خوشه مېدان وو او په دغه مېدان كښې هغه تن تنها روان وو. د نمر د پلوشو سرې عمودي سوميې د هغه په سر لگېدې او د هغه د خپو تلو ته رسېدې. د هغه ټول بدن د خولو نه ژب ژوب او د سرو گرمكونه سره لمبه وو خو دومره مايوسه او سرگردانه وو چې نه يې په گرمۍ څه پروا وه او نه په تنهائۍ. په تلو تلو كښې نمر له زوال راغی. خو د هغه په تپال كښې هيڅ كمه رانه غی. د نمر پلوشې د هغه په تندي، سترگو او سينه لگېدې او د هغه د بدن نه وتې. په تلو تلو كښې هغه سترې شو، تشي يې اووهلي شو او خپو يې كار پرېښودو خو د هغه اراده پخه وه او د دې په زور په ټكه چال مخكښي روان وو. كېده كېده چې لرې يې يو شين بڼ اوليدو. د بڼ ليدو سره هغه خپوله نور هم زور وركړو چې زر تر زره دغه بڼ ته اورسي او د اونو په سيوري دمه او كړي چې څومره څومره به هغه مخكښې اودغه شين بڼ ته نژدې كېدو او دغه شني نظارې ته به يې كتل هو مره به د هغه په سترگو كښې خيالی يځاؤ پېدا كېدو. هغه بڼ ته لانه وو

رسيدلې چې د "گوگوشتو" په اواز د يوې اونې نه هغه ته هركلې اووبلې شو. دې اواز سره د چاپېريال خاموشي ماته شوه او د هغه په زړه كښې د ژوند احساس پيدا شو. د گوگوشتو خواږه اوازونه لا جاري وو چې د پاس نه يوه تورانۍ راغله، د هغه په سريې ناگهانې تونگه اووهله او مخكښې تېره شوه. هغه لا د هغې بدتميزۍ ته په غصه كتل چې د شانې پرې يوه بله تورانۍ راغله او هغې هم ورسره دغه كار او كړو. هغوي دواړو په شور، ژوب نوري تورانۍ هم خبر كړې او په لږ ساعت كښې د خواؤ شا اونو ټولې تورانۍ، كارغان او نور مارغان په انفرادي او اجتماعي شكل كښې په هغه ورمات شو. د هغه په سراو مخكښې روستو پرېدل، هغه يې په مخكو او پنجو سكونډو او د خپلي غصې اظهار يې په هغه چغو لږو او شور ژوب كوولكه چې د هغوي د عمرونو مشتركه دشمن د هغوي علاقې ته راغلي دى. يو څو د نمر تېزې او تېرې پلوشې وې، بل څو د مارغانو چكونه او تونگې وې. د هغه مخ، لاسونه او نور برينډ ځايونه ټول نو كاري نو كاري شول. هغه سره دا يره ملگرې شوه چې مارغان ترينه په پنجو او مخكو سترگې اونه باسي. هغه دواړه لاسه په مخ كښودل، د گوتو په چاؤدو كښې يې مخكښې كتل او بڼ ته روان وو. داسې معلومېده چې فطرت د هغه د مخ نېوي د پاره د خپل طاقت مظاهره د غصې په شكل په تېز نمر او د ځنگلي مارغانو په لښكر كړې ده. بهر حال هغه خپل پرمخ تگ جاري اوساتلو او بڼ ته اورسېدو. هغه د اونو لاندې اودرېدو خو هلته هم د هغوي

يلغار لاهغسي جاري وو. بن ته په رسېدو سره هغه يوه چينه اوليده. د هغې نه اوبه وټې او دلختي په شکل کښې يو ډنډ ته تلې. ډنډ ډک شو. نورې اوبه پکښې نه ځائېدې، په مختلفو لارو د ډنډ نه وټې او د غرونو په مينځ کښې يو گړنگ ته پرېوتې. چې تر کومې اوبه يا د اوبو نم رسيدلې وو نو هلته واخه او خه نور ځنگلي بوتې زرغن شوي وو چې په هغې کښې ځنگلي مېوې هم وې.

هغه چې د مارغانو د ټونگونه ډېر تنگ شو نو سره د جامو او خپلو يې ډنډ ته ورتوپ کړو. هغه ډېره شېبه په اوبو کښې ډوب وو. مارغانو چې هغه په اوبو کښې ډوب اوليدو نو خه خپلو خپلو جالو ته لاړل او خه د ډنډ د پاسه پرېدل. کله چې هغه د اوبو نه سر بهر کړو نو پرېدونکي مارغانو پرې بيا حمله او کړه. هغه يوه لويه ساه واخسته او بيا په اوبو کښې ډوب شو. دې سره خه مارغان لاړل په خپلو جالو کښې خپلو بچو سره کښاستل او خه لا هغسي په هوا کښې پرېدل. درې څلور ځله چې هغه مارغانو سره دغه پټ پټاونې اوکړو نو هغه پاتې مارغان هم لاړل او خپلو جالو کښې کښاستل.

هغه ډنډ سره جخت په واخو کښې په داسې انداز پروت وو چې خپې يې په ډنډ کښې وې او تنه يې په واخو پرته وه. هغه د مارغانو د سرکشي او بد تمیزی په باره کښې سوچ کوو. د هغه په ذهن کښې راغله چې مارغانو هغه بن ته ځکه نه پرېښودو چې دا چاپيريال د هغوي علاقه ده. په دې بن او خواشا اوبو کښې د هغوي جالې او

کورونه دي او هغوي په خپله علاقه کښې د يو داسې جنس موجودگي نشي برداشت کولې چې هغوي ته، د هغوي جالو او کورونو ته ترينه خطره وي. اگر چه هغه نه د مارغانو ښکاري وو او نه ورسره د هغوي د ښکار وسله وه بلکه هغه تش لاس وو او هغوي ته يې د ضرر رسولو نيت نه لرو خو د هغه په معصیوميت د هغوي يقين نه راتلو. هغوي هغه خپل مشترکه دشمن گڼو او د هغه راتگ يې د خپل آزاد ژوند د پاره لويه خطره گڼله. بيا هغه د هغوي اتفاق او اتحاد ته گوته په خوله شو. هغه ته پته وه چې تورانې او کارغه د يو بل ازلي دشمنان دي. دغه شان کارغه او تپوس هم د يو بل دشمنان دي او نور مارغان هم خپلو کښې د يو بل دشمنان دي خو چې خبره د مشترکه دشمن راغله نو ټولو مارغانو خپله زړه دشمني، کينه او عناد عارضی طور ختم کړو او هغه ته يو موټی شو. په يوه چغه د هغه خلاف راپورته شو، په هغه يې د مشترکه فورسز يلغار اوکړو او هغه يې دې ته جوړ کړو چې د اوبو په تل کښې يې پناه واخسته. د مارغانو په نزد دا د هغوي لويه کاميابي وه چې انسان له يې ماتې ورکړه. اوس هم د هرې ډلې خپل خپل جاسوسان خه په اوبو کښې پټ ناست وو، خه ښکاره ناست وو او د هغه د ارادې او حرکاتو اندازه يې اخسته. شايد هغوي خپلو کښې صلاح کړي وي چې که هغه د يو ښه انسان په توگه په ښه طريقه د هغوي په علاقه کښې اوسېږي او هغوي ته، د هغوي اگو، جالو او د هغوي بچو ته خه نقصان نه

رسوي نو د هغه په موجودگي يا د هغه په اوسيدو د هغوي هيڅ اعتراض نيشته خو که هغوي ته د هغه نه د خطري امکان پيدا شو نو بيا هغوي د خپلې حملې حق محفوظ ساتي.

دغه سوچ کښې د هغه خيال خپل ځان ته، خپل حيثيت، خپلې پيشې او دلړۍ خلقو ته لارو. دلړۍ کلي خلق هم خپلو کښې د يو بل مخالف وو. ځيني خلق خو پکښې د يو بل دشمنان څه چې د يو بل د وينو تړي وو خو چې خبره د مشترکه دشمن راغله نو هغوي خپل ټول اختلافات وقتي طور ختم کړل او د هغه د بې عزتۍ د پاره ټول په يوه چغه راووتل، د هغه خلاف ټول يو موټي شول او هغه له يې هاغه انسانيت سوزه سزا ورکړه چې په هر لحاظ قابل مذمت وه د هغه هاغه ملگري او هم جماعت چې خوځو کاله يې هغه سره په يو تيات او يو بينچ ناسته کړې وه، د هغه په بې عزتۍ کښې هاغه کارگردي او بنودله چې که چېرې هغه په خپلو سترگو نه وې ليدلې نو د چا په قسمونو به يې هم يقين نه وې شوې. دې خيال سره د هغه سترگې ډکې شوې په دغه ډکو سترگو کښې هغه ته د صبا موسېدلې تصوير بنسکاره شو. دې سره هغه ته د هغې هاغه تپوس هم راياد شو چې ”ا ف الله ستا سترگې خو داسې سرې دي لکه چې ډېر دې ژړلي وي“؟ دې سره سره ورته خپل جواب هم راياد شو چې ”نه بې بې د ژړا ورځې خولا پاتې دي“ د هغه د دې جواب نه داسې معلومېده لکه چې هغه د خپل حال په آئينه کښې خپل مستقبل

ډېر مخکښې ليدلي وي او دغه ژړېدل او کرېدل د هغه د پاره څه نوې خبره نه وي.

هغه لا په دغه سوچونو کښې ډوب وو چې په دیکښې د اوبنانو يوه لړۍ رابنسکاره شوه د هغوي مشري يو تور بدشکله، برېرو اوبن کوله چې په جسامت کښې د نورو اوبنانو نه غټ، قد کښې او چت او په شکل کښې زيات خوفناک وو. په دغه لړۍ کښې د اوبنانو نه علاوه لنگي، بلاربي اوبنې هم وې. يوه تانده اوبنه چې د نورو اوبنونو په جسامت کښې کمه وه او په عمر کښې زياته بنسکارېده، خپل جونگي سره هغوي پسي روو روانه وه. چې کله هغوي ډنډ ته اورسېدل نو ټول د ډنډ په غاړه اوډرېدل. بيا برېرو اوبن او برېرو اوبن په اوبو يې خوله کښېښوده. معلومه نه ده چې هغوي د څو ورځو تړي وو. په اوبو يې خولې ايښې وې او تر هغې يې ځکلې چې د خېټو نه يې شنانونه جوړ شو. د اوبو ځکلو نه پس هغوي ډېره شيبه د گورو اوبنو په يخ سيوري پراته وو او هغه د هغوي تماشه کوله. چې د هغوي د آرام وخت پوره شو نو برېرو اوبن او برېرو اوبن، پاسيدو او ستوماني يې اوويستله. هغه پسي په واره ټول اوبنان او اوبنې هم پاسيدې البته هغه تانده معمره اوبنه لا هغسي پرته وه ځکه چې د هغې جونگې هغې سره جخت ملاست وو او په ملاسته ملاسته يې هغه روله. د هغې ملاسته برېرو اوبن حکم عدولې اوگنله. هغه يو ځل بيا برېرو او کرل او هغې پسي په غصه ورغی. هغه چې د هغه په نيت پوه شو نو په داسې حالت

کښې پاسېده چې د جونگي خوله لا د هغې تي پورې انختې وه . هغه چې هغې له اورسېدو نو په خت يې ورله خوله کېښوده او داسې چک يې پرې اولگڼو چې هغه د درد نه اوږپرېده . هغه د هغې د خت نه خوله اووېستله ، د هغې د غرانگې نه يې خپله غرانگه تاؤ کړه او چې جق يې ورکړو نو په زمکه يې اوغورځوله . نورو اوښو او اوښانو چې د برېرو اوښ دا قهر اوليدو نو د يرې نه يې منډې کړې او په هغه لاره روان شو په کومه چې راغلي وو . برېرو اوښ د هغې په خت خوله ايښې وه او هغه د درد نه برېريده . کاشان چې د برېرو اوښ دا ظلم اوليدو نو توبې يې وېستلې او غورونو له يې گوتې اوړلې . د هغه زړه غوښتل چې د هغه د ظلم مخ نيوي اوشي خو څنگه او څه رنگه ؟ هغه دغسې نشو کولې ځکه چې د هغه شکل دومره خوفناک وو چې هغه ته په کتو سره په هغه د يرې زلزل راغی . بله دا چې هغه سره داسې هيڅ څيز نه وو چې د هغې په ذريعه هغه اوږه وي او د ظلم نه يې منعې کړي . دې نه علاوه هغه د يو بل نه د اوښ د پتنې په باره کښې ډېرې قيصې اورېدلې وې . هغه چې هغه راياډې کړې نو د خپل ځاي نه يو قدم دوه روستو شو . برېرو اوښ تر هغې د هغې په خت خوله ايښې وه چې هغې خت اوغزه وو او سترگې يې پټې کړې . هغه چې د هغې غزيدلې خت او پټو سترگو ته اوکتل نو خوله يې ترينه اووېستله او نورو اوښانو پسې په منډه روان شو .

جونگه په پيو مور شوې وو . د هغې د تيونو نه يې خوله

ويستې وه ، د هغې لاش نما بدن او د هغې پټو سترگو ته يې په غټو غټو کتل . کاشان خپل ځان او جونگه د هغې خاموشه مجرمان گڼل ځکه چې هغوي په دواړه کسه هغه د برېرو اوښ د ظلم نه بچ نکړې شوه . هغه ډېر شېبه خفه ولاړوو . بيا رورو جونگي له ورغی او د هغه په ملا ، خت او سر ، سترگو يې د شفقت لاس راڅکو . هغه چې د اوښې خت ته اوکتل نو په هغې کښې لومې ډوغل شوې وو او وينه ترينه څڅېدلې . هغه له د هغې په مظلوميت رحم ورغی او په سترگو کښې يې غټې غټې اوښکې راغلې . هغه هغې سره جخت کېناستو او د هغې په خت ، سر او سترگو يې په مزه مزه لاس وهلو لکه چې هغې له تسلي ورکوي . يوه شېبه پس هغې سترگي اوغړولې ، يو نظريې خپل بچي ته اوکتل او بيا يې پټې کړې . د هغه سترگي لا په هغې لگېدلې وې چې هغې بيا سترگې اوغړولې او سر يې هم د زمکې نه اوچت کړو خو سريې ټينگ نه کړې شو او په زمکه پرېوتو . هغه پوه شو چې هغې ته سخت درد رسيدلې دے او د درد شدت لا هغسي جاري دے . په دويم ځل چې هغې سر اوچت کړو نو د پاسيدو کوشش يې کوو ، هغه د هغې خيتې ته دواړه لاسه د لاندې نه اړم کړل او په پاسېدو کښې يې هغې سره مدد اوکړو . د هغه په مرسته او د هغه په ډاډ هغه په زمزمبولي پاسېده او اوږېده . د پاسېدو سره جونگه هغې ته نژدې شو . اوښې چې هغه خپلې خوا کښې اوليدو نو خپل دردونه ترينه هېرشو او د هغه په سر ، سترگو او

خوله يې ژبه او وهله .

زير مازيگر وو. د اونو سيوري اوږده شوي وو د نمر کيرې پلوشې د اونوپه تنو او د ډنډ په سپينو اوبو پرېوتې ، په اوبو کښې لامبېدې او بيا په مختلف اړخونو منعکس کېدې او خورېدې . د نمر تپش کم شو او د هغه پلوشې په بدن بدې نه لگيدې . هغه خپل سفر جاري ساتل غوښتل خو زخمي او ښه اوډ هغې معصوم جونگه يې د ځنگلي ځناورو په رحم وکرم باندې نشو پريښودې . هغه لا په خپل زړه کښې کرل ريل چې دیکښې يې لرې دوره اوليده . هغه په زړه او خوره چې شاپد د اوبانو لري بيا راروانه ده . په دې خيال هغه ډېر خوشحاله شو چې کيدشي دغه اوبانو سره هغه هم جوړه شي او هغوي سره په ډله کښې د تلو جوگه شي . هغه لا دورې ته کتل چې دیکښې په اس سوريو سره رابنکاره شو . چې څومره څومره به هغه رانزدېکېدو هومره هومره به د هغه شکل و صورت واضحې کېدو . چې بن ته اورسېدو نو د اس نه کوز شو . اس يې پريښودو او اوبنې له ورروان شو . د هغه شکل لکه د بېرو اوبن دوامه خوفناک او هيبت ناک وو چې د هغه ترينه يره اوشوه . بلند قامت ، غټ دروند وجود ، غټې اوچې سترگې ، لويه شنه بخنه ږيره ، په سر غټ پټکې ، د پټکي لاندې تر اوږو پورې لوي لوي وينتې ، خړې جامې او خورې رېږي خپلې ، کاشان ځان قابو کړو او د هغه مخي له ورغی ، د ږير نه يې يولاس په زړه کېښودو او بل يې هغه ته اونيوو .

چې هغه لاس ورکړو نو هغه ته داسې معلومه شوه لکه چې د عمرونو اوچ لرگې يې لاس کښې نيولې وي . د هغه لاس لا د هغه په لاس کښې وو چې ورته يې اووے ”زما نوم خاورے ميرام جان دے او زه ساربان يم . دا اوبنسه د نورو اوبنانو نه پاتې شوې وه ، زه دې پسې راغلم “دا خبره اگر چه هغه په مسکا مسکا اوکړه خو هغه د هغه په مسکا پوه نشو ځکه چې د هغه خوله په لويه ږيره او لويو بریتو کښې پته وه ، بالکل داسې لکه د اوبو چينه چې په شنو واخو کښې پته وي البته د هغه د سترگو د ځلانې معلوميدې چې هغه په خوشگواره موډ کښې دے . کاشان په معصومانه انداز جواب ورکړو ، ”ډېرښه اوشو چې تاسو راغلي . ماسره د دې اوبنې او د دے جونگي ډېر فکر وو “ . ميرام جان چې د اوبنې خواله ورغی او د هغې ژرېدلې سترگو د هغې وينې او د هغې د ځټ ډوغل ته يې اوکتل نو وے وئيل ، ”اوه ، دا ځکه . . . . دا ځکه ته پاتې شوې اې “

کاشان هغه ته د بېرو اوبن د ظلم قيصه په داسے انداز اوکړه چې خپلي سترگي يې هم د اوبنکو نه ډکې شوې او د هغه نه يې هم د دغسي تاثراتو اميد وو . خو ساربان نه د هغه په خبره حيران شو او نه د هغه د مخ په تاثراتو کښې څه فرق راغی البته ځان سره يې روغوندي اووے ، ”د دے سرکوزي مشري م خوبنخه نشوه “ . بيا يې د اوبنې په اوبوز لاس اووهو او د هغې د سترگو بهيدلې اوبنکې يې په گوتو اوچے کړے . په خپله ساربانې ژبه کښې يې دلاسه ورکړه او په شا يې

اوتپوله . د هغې د باډي لينگوج نه معلومېده چې هغه د ساريان په دلاسه خوشحاله شوه ځکه چې ستوماني يې اوويستله ، بونډۍ لکۍ يې اووهله ، غرانگي له يې تالی ورکړه او خپل مالک يې بوئين کړو ، ميرام جان کاشان نه تپوس اوکړو ، ”زلميه ستا نوم څه دے ؟“ کاشان مسکے شو او هغه ته يې اووے ، ”زمانوم کاشان دے“ .

ميرام جان : . تہ چيرته مخ يې ؟ کاشان د هغه په خبره پوه نشونو په جواب ورکولو کښې يې لږ توقف اوکړو . هغه په سترگو کښې يو ځل بيا مسکے شو اووے وييل ، ”ماته ښکارېږي چې ته مسافر هستې“ . کاشان : . هاؤ بابا ، زه مسافر يم .

ميرام جان : . کشه مهم کار لرے نو ايما په اس سور لار شه . چي خپل مراد تر سره کړے نو بيا به يې په ستنه راکړے “ کاشان د هغه په خبره څه لږ ډېر پوه شو . هغه جواب ورکړو ، ”نه بابا زما هيڅ ضروري کار نيشته . ډېره مهرباني“ .

ميرام جان : . چي مهم کار نه لرے نو زه به په اس سور لار شم چې دې اوبښې له څه دارو درمل جوړ کړم او تہ په دې اوبښه سور شه ماپسې رايه ”کاشان د هغه په خبره مسکے شو او په زړه کښې يې اووے ، “ چې اوبښه غريبه خپل ځان نشي اوږې نو مابه څه يوسي “ هغه ترينه تپوس اوکړو ، ”ستاسو کور دے څاے نه څومره لرے دے ؟“

ميرام جان : . دومره لرے نه دے ، څه دوه ، درې منزله به وي . دې سره هغه په اس خپه واړوله او روان شو . چي د ساريان اس د نظره پناه شو نو

هغې هم ورپسې قدم تېز کړو او جونگي هم هغې سره دولکي شروع کړه . بيا خبره دې له راغله چې د هغې قدم په منډه کښې بدل شو . کاشان او جونگے دواړه هغې پسې زغلبدل او هغه زغلبده زغلبده او مخکښې غزېده . هغه هم ورپسې په منډه روان وو خو اخر تر کومه ؟ هغه په لاره کښې څو څو دمې اوکړے او اوبښه او جونگے لارل د هغه د نظره پناه شول بهر حال هغه په دغه منډه تړپه ، روال او تپال د اوبښې په پل روان وو . دا ټوله سيمه يولوې دشت وو . په دېکښې لوږه جوړه هم وه ، کندې کونډې هم وي . هواره زمکه هم وه او گړنگونه هم وو . په هواره زمکه څاے په څاے د شگو او خاورې غونډۍ وي او چاپيره ترېنه لوع لوع تور غرونه وو . په هوار ميدانونو کښې د جهارو او ازغنو بوټي وو او تر لرے لرے خواره شوي وو . د غرونو په لمنو کښې د نورو ځنگلي بوټونو نه علاوه د ميوي بوټي هم وو . چاپيره مکمل سکوت او خاموشي وه . څاے په څاے په شگو او خارو کښې د ځنگلي ځناورو د پنجونښخي هم ښکارېدي .

هغه ته داسې محسوسه شوه چې هغه د خپلې دنيا نه ډېر لرے چرته د خوب دنيا ته تلے دے او دا څه چې هغه وينی گوري دا ټول د خوب مناظر دي چې هغه پرې د خپلې دنيا گمان کوي . بهر حال د ميرام جان او د هغې د پراؤ په تلاش کښې هغه د اوبښې په پل روان وو .

زير مازيگروو چې هغه دميرام جان کورته اورسيدو .

درېم باب

صبا ډېره په تېزۍ سره په وردننه شوه په رېگدېدلي لاسونه يې ورپه توندۍ سره پورې کړو. ورته يې ډډه او وهله او لکه د ستړي مسافرې يوه لويه ساه واخسته. دا کور د هغې د پاره پردې نه وو بلکه هغې خپل گڼلو. هغه دې کور ته مخکښې هم خوځو ځله راغلي وه. په رومبي ځل هغه دلته د اختر مبارکۍ د پاره راغلي وه. په دويم ځل د هغې د بيمار پلار پوښتنې له راغلي وه. په درېم ځل د خپلې ذاتي مسلې د مشورې د پاره راغلي وه او دې نه پس به خو په څو يمه راتله، شېبه نيمه به کېناسته او بيا به تله. دلته به هغې ته د هغې د بهتر مستقبل د پاره بڼه بڼه مشورې ملاوېدې. هغې ته به ذهني سکون او قلبي تسکين ملاوېدو. خو اوس هغه د خپل تحفظ د پاره راغلي وه او د هغې پوره يقين وو چې دا کور به د هغې پوره پوره تحفظ کوي ځکه چې دا د هغې د خوږې مېلم. مېلم رېحانه کور وو.

هغې په سلگو سلگو کېنې هغې ته اووې، ”ماېچ کړه مېلم ... ماله پناه راکړه مېلم“. مېلم رېحانه هغه خپلې سينې پورې اونيوه، دواړه لاسونه يې ترېنه تاؤ کړل، کلک زور يې ورکړ او ورته يې اووې، ”پرېره مه صبا. دا غېږ او دا لېچې به تل ستا تحفظ کوي“ صبا د هغې په اوږه سر کېنېدو او په چغو چغو په ژړا شوه. مېلم رېحانه د هغې سر د خپلې اوږې نه اوچت کړو. د هغې اوښکې يې

اوچې کړې او وې وئيل، ”اوه صبا، ته ژاړي؟ ته خو ډېره بهادره وې، دومره بزدله ولې شوې؟“ د هغې په دې خبره هغه بيا په ژړا شوه. مېلم رېحانه يو ځل بيا د هغې اوښکې اوچې کړې او ورته يې اووې، اوه، نو، نو، ”اچې نچ روته نه يې“ دې سره يې د هغې مخ او شونډې ښکل کړې او ځان سره يې خپلې کمرې ته روانه کړه.

مېلم رېحانه چې هغه خپلې کمرې ته بوتله او د هغې د ځاؤرو خټو خپې، د هغې شلیدلي جامې او د هغې بېرسته يې اوکتل نوزړه يې اوخویدو او سترگې يې ډکې شوې. بهر حال هغې خپل ځان قابو کړو او د هغې نه د تپوس ضرورت محسوس نه کړو. هغه يې په کټ کېنې کينوله، خپلې جامې او کيرې يې ورته په واش روم کېنې کينودې او ورته يې اووې، ”صبا، واش روم ته ورشه او جامې بدلې کړه“.

چې صبا واش روم ته ورغله نو هغې د هغې د پاره بستره تياره کړه اوچې هغه د واش روم نه راووته نو د هغې د خپو نه لا هغسې وينې بهيدې.

مېلم رېحانه، هغه زورنده خپې په بستره کېنې کينوله او د هغې د ژوبلو خپو پټۍ يې اوکړې، بيا يې ورته اووې، ”اوس سمله، بڼه بې غمه اوډه شه، نورې خبرې به بيا له کوو“. د مېلم رېحانه کورنۍ ډېره مختصر وه. د هغې په کور کېنې يو د هغې پلار وو، يوه هغه په خپله وه او بل د هغې زلمې رورياسر وو چې په پېښور يونيورسټۍ کېنې د ايم ايس سي طالب علم وو. د هغې مور ډېره مخکښې مړه

شوي وه او پلار يې په لاعلاج مرض پروت وو. د هغې غوښتو پسې خو خوشې راغلې خو د پلار د بيمارۍ په وجه هغې د ټولورشتونه انکار او کړو او خپله خوږه ځواني يې د پلار د بيمارۍ نه قربان کړه. صبا سترې هم وه او شوگيره هم وه. هغه چې څنگه په بستره کښې سملاسته نو د مخې سره اوده شوه. غوت ماسپڅين وو چې هغه د خوب نه پاسېده. مېډم رېحانه چې هغې ته اوکتل نو مسکۍ شوه او ورته يې اووې، ”خوب دې پوره شو صبا څه ډيره بڼه ده، ته واش روم ته ورشه او زه درله ناشته تياروم“. صبا لاشه جواب ورکولو ته خوله جوړوله خو هغې د هغې د جواب انتظار اونکړو، او د کمري نه بهر اووته. چې هغه د واش روم نه راوته نو هغې ناشته تياره کړې او هغې ته يې په ميز ايښې وه. د ناشتې نه پس صبا هغې ته د هغې په تپوس خپله ټوله قيصه ټکې په ټکې اوکړه. مېډم رېحانه اگر چته د هغې په پېښه اوکړاؤ ډيره خفه شوه خو هغې له يې تسلي ورکړه او ورته يې اووې، ”صبا دا کور خپل کور اوگڼه او ماخپله مور اوگڼه، دا کور او دا مور به تل ستا د عزت تحفظ کوي. چې څه اوشو نو بڼه اونشو خو دا به اووايو چې دا ستا قسمت وو او تاته در اورسېدو او يواځي ستانه بلکه معلومه نه ده ستا غونډې نورو جينکو سره به څه څه کيږي؟ دا کار چې هر چا کړي دې هغه د ټول انسانيت مشترکه دشمن دے. صبا، د بڼځې مثال د ملغلرې دے چې بي داغه وي نو بي بهاوي، چې داغداره شي نو کهوت بنگار شي. د وخت، حالاتو، زمانې او حادثاتو

بنسکار شي. چې څه شوي دي هغه اوشو اوس به د دې کمري نه تر هغې پورې بهر نه اوځي ترڅو چې ما اجازت نه وي درکړې. ته غم مه کوه هرڅه به ټيک ټاک شي خو لږ وخت به اخلي، تر هغې به ستا د خپو زخمونه او ټنکي هم بڼه شوي وي او حالات به هم سازگار شوي وي، صبا لس ورځې د مېډم رېحانه په کور کښې پرته وه. په دې دوران کښې مېډم رېحانه د هغې د پاره درې څلور جوړه جامې، کپري، لويټه، پروني او د هغې د ضرورت ټول لوازمات پوره کړل. ياسر اگر چه د يونيورسټي په هاسټل کښې اوسېدو خو چې د صبا د واقعي نه خبر شو نو د هغې د راتلو په سباراغي. هغې سره ملاؤ شو او هغې له يې تسلي ورکړه. چې ترڅو صبا هغوي کره ډهپره وه نو هغه به هره ورځ کور ته راتلو او د نوې واقعاتو په باره کښې به يې هغې سره خبرې کوي. اگر چه مېډم رېحانه نه غوښتل چې هغه د صبا کمري ته ورشي او خو څو څله يې پت په پته زورنه هم ورکړه خو هغه به د هغې سترگي سارلي او چې هغه به لږه اخوا ديخوا شوه نو هغه به د هغې کمري ته ورتلو او هغي سره به يې د همدردۍ اظهار کوي. په دې دوران کښې مېډم رېحانه پسې په ايټ آباد کښې د يو اين او د يو اين جي او له خوا په چائلډ نيوتريشن کورس کښې شرکت د پاره کال لیتراغي. دې کورس کښې شرکت هم ضروري وو او د صبا نگهداشت هم ضروري وو. هغې کورس کښې شرکت هم نشو پرېښودې او صبا يې هم يواځې نشوه پرېښودې د ډېر سوچ او فکر نه پس هغې صبا له غاړه

غوټه تياره كړه او په يو لسمه ورځ يې د ياسر په نگراني كښې اسلام آباد ته اولېږله.

په اسلام آباد كښې د مېډم رېحانه كلاس فيلو او ملگرې رعنا بېگم د خپل خاوند سره اوسېده. هغه په يو كالج كښې لكچرره وه او د هغې خاوند نسيم صيب په يو لوي هوټل ”انټرنيشنل هوټل اسلام آباد“ كښې مينيجنگ ډاټر كټر وو. د رعنا او نسيم صيب واده ډير په مينه شوې وو. دواړو په يو بل سروركوو خو د هغوي بدقسمتي دا وه چې د تېرولو كالونه د اولاد د نعمت نه محروم وو. هغوي ته ډېر په شدت سره د دې نعمت د كمې احساس وو. كله كله به د هغوي دا احساس مايوسې او د يو بل نه د نفرت حد ته اورسېدو. كله كله به د هغوي سپورې، ستغې او خوږې ترخې د غصې او كركې په لېونتوب كښې بدلې شوې. چې كله به رعنا بېگم ډېره تنگه شوه نو هغه به ترېنه مروړه شوه او مېډم رېحانه كره به لاړه، او تر هغې به هلته وه چې هغه به ورپسې ورغې، هغه به يې پخلا كړه او ځان سره به يې بوتله. د تېرو دوو كالو نه هغوي راضي به رضاي الهې وو. حالاتو سره يې سمجهوته كړې وه او بڼه خوشحاله وخت يې تيره وو. بڼخې خاوند به په گهنټيو گهنټيو مېډم رېحانه سره په فون او موبائېل خبرې كولې، يو بل له به يې ډالۍ لېږلې او خو په خوبمه به يوبل كرتله تلل راتلل.

مېډم رېحانه صبا هلته څكه اولېږله چې هلته به هغه

محفوظه هم وه او خوشحاله هم. ياسر خوش شكله هم وو او همدرد او خوږ زبانه هم وو. هم دغه وجه وه چې هغه خپل ضروري مصروفيات پرېښودل او د خور په يوه اشاره صبا سره اسلام آباد تلو ته تيار شو. د نمر د پرېوتو اخري سلگۍ وې چې هغوي د پېښور نه د اسلام آباد په گاډي كښې كېناستل. صبا د ځان نه پرېوتې تاؤ كړې وو او مخ سريې پكښې پټ كړې وو. كه پرېوتې به لږ او خوږېدو او د هغې به څه لاس، خپه بڼكاره شوه نو د هغې په پټولو كښې به ورسره هغه بڼه پوره تعاون كوو. دې نه علاوه د هغې د خوراك، خڅاك به يې هم بڼه پوره خيال ساتو. ستياپ په ستياپ به يې د خوراك څه ناڅه خيزونه راخستل، هغې ته به يې گوتې نيوله او دواړو به د يوې گوتې نه خوراك كوو. كله كله به يې هغې ته سرور تپت كړو او په گنگوسه كښې به يې ورته څه اووې. دې سره به هغه كله او شرمېده سترگي به ئې بڼكته كړې او كله به مسكې شوه. هغه سره د هغې د پردې او ستر دومره خيال وو چې په تياره كښې به يې هم د هغې د پرېوتې پسكې د هغې په بدن خوره وو او ولونه به يې ترېنه ويستل. چې كله به ورته هغې په ترڅ نظر او كتل نو هغه به مسكه شو او ځان سره به يې سوري اووې د هغه په عادتونو كښې يو عادت دا هم وو چې په روان گاډي كښې به خوب ورتلو. هم دغه وجه وه چې يوه موقعه داسې راغله چې سر پرې دروند شو نو د مخكښي سیت په تكيه يې سر كښېښودو چې هلته مطمئن نشو نو بيا يې په خپل سیت روستو

تکيه ته سر اولگوو. دغه رنگې د هغه سرخو بدو خو بدو ان چي د هغې اورې ته اورسېدو. او بيا د هغې په اوږه بڼه په پخه پروت وو. کله کله به د هغې د اورې نه اوخو بدو او د هغې غېږ ته به اورسېدو هغې به په دواړه لاسه د هغه سر د خپلې غېږ نه اوچت کړو او د هغه د سیت په تکيه به يې کيښودو. خو هلته به ايسار نشو او په خو بدو خو بدو به د هغې اورې له ورغی. چې خومره خومره به ترينه هغه خو بده هومره به ورپسې هغه هم خو بدو. هغه دومره تنگه شوې وه چې خو خو څله د هغې په زړه کښې راغله چې د خپل سیت نه پاڅی او مخامخ په خالی سیت کینی. خو د هغه د خفگان په وجه هغې داسې اونکړې شو. کېده کېده چې د هغې سوال قبول شو او اسلام آباد ته اورسېدل. چې گاډے په سټاپ باندې اوږدو نو د نورو مسافرو سره سره هغوي هم د گاډي نه کوز شو. ياسر يو ټيکسي ته اشاره اوکړه، هغوي دواړه پکښې کيناستل او گاډے روان شو. ياسر څو څو څله د نسيم صيب کورته راغله وو او څو څو شپې يې ورسره کړے وے خو معلومه نه ده چې په څه وجه د هغه نه د هغه د کور نښخه پته هېره شوې وه. هغوي د ټيکسي نه کوز شو اوروکې پسې گرځېدل خو متعلقه ځای يې معلوم نه کړے شو چې اونشوه نو بيا يې صبا ته اووے ”بڼه بي بي کورخو پيدا نشو اوس به څه کوو؟“ داخو لويه شپه ده دا به کوم ځای تېره وو؟

صبا: ياسر صيب، تاسره خو به د هغوي موبائيل نمبر وي. يو کال

ورکړه چې خبر شي نو هغوي به دے گائيد کړي. ياسر: سوري صبا ماسره د هغوي نمبر نيشته. صبا: اوه مائی گاډ، بيا داسے اوکړه چې مېدم ته کال اوکړه او د هغې نه معلومات اوکړه. ياسر: مسله خو داده چې هغه هم نه ملا وپري. د هغې موبائيل بند دے. صبا: اوه مائی گپنس. ياسر: نيورماند... اوس په دې شپه هيڅ نشي کېدې. شپه به هوتل کښې اوکړو. بيا به ورسره گورو. صبا: (په يره) هو... هوتل کښې؟ ياسر: هاؤ، هوتل کښې. اوکه تاته د شپې تېرولو بل ځای معلوم وي نو هلته به لاړشو. صبا: ماته هيڅ نه دي معلوم. زه اسلام آباد ته په پومبي ځل راغلم. ياسر: زما مطلب دے چې څوک رسته دار وغېره؟ صبا: سوري ياسر صيب، زما هيڅوک نيشته. ياسر: بيا وخت مة ضائع کوه. څه چې څو، شپه به په هوتل کښې اوکړو، هغوي سره به سحر گورو. دې سره هغه يو ټيکسي ته اشاره کوي. هغوي دواړه پکښې کيني او يو بنکلي هوتل ته لاړشي. هلته ډوډی اوخوري او د شپې تېرولو د پاره يوه کمره کرایه کړي. صبا چې هغه سره کمرې ته ورغله نو هغه د يو بېد سنگل کمره وه. هغې چې کمرې ته اوکتل نو د یرې نه پرې زلزل راغی. هغه د ياسر په

حرکاتو د مخکښې نه شک منه وه او اوس خو د هغې شک په يقين کښې بدل شو ، هغې د مظلوميت په نظر هغه ته اوکتل او وې وئيل دا خو سنگل بېدې دې ، دیکښې به ته سملې او که زه ؟

ياسر(په لاپروائې او بې ساختگۍ) دواړه .

صبا: (په غصه) دواړه ؟ څه مطلب ؟

ياسر: مطلب دا چې د ډبل بېدې کمره ورسره نه وه . ټولې بندې دي . مجبوري ده . که تۀ ماسره يو ځای ملاسته نه غواړي نو تۀ به په بېدې کښې سملې او زۀ به لاندي په قالين سملم .

صبا: نه ياسر صيب تۀ په بېدې کښې سمله زۀ به لاندي سملم ، ياسر د هغې د خبرې جواب اونکړي ، د بېدې نه يو بالخت راواخلي او په قالين سملی .

صبا: نه ياسر صيب ، ته په بېدې کښې سمله زۀ به لاندي سملم .

ياسر: اوه ، نونو ، داسې نشي کېدې . تۀ په بېدې کښې بنۀ بے غمه سمله ، زما فکر مۀ کوه .

صبا: (مسکۍ شي) خفه شوے ؟

ياسر: نه ، نه ، چرې هم نه .

څۀ د اسلام آباد موسم يخ وو او څۀ د گلي باران په وجه يخ شوے وو . لږه شيبه پس صبا خپله کمبله په هغه واچوله او په خپله يې ځان پروني کښې راغونډ کړو . چې څومره به شپه پخېده هومره د يخۍ زور زياتېدو . ترناوخته پورې دواړه لنډېدل ، اوږدېدل خو دواړو سترگه پټه نه کړه چې د سبا سترگه راخه نو د صبا سترگې ورغلې . هغه د

يخۍ نه کوکله شوې وه او سر او کونډۍ يې يو ځای شوي وو . د هغې سترگې ايله ترخې شوې وې چې ياسر غلي غونډې پاسېدو ، خپله کمبل يې اوچته کړه ، په هغې يې خوره کړه او هغې سره په کمبل کښې ورننوتو . صبا چې د هغه په حرکت پوه شوه نو غلې غونډې د بېدې نه پاسېده او لاندي په قالين سملاسته . ياسر بيا کمبل اوچته کړه او هغې سره په قالين سملاستو . صبا د هغه په اراده پوه وه خو په خوله يې هيڅ نه وې . البته په چپه خوله پاسېده او بيا بېدې له راغله . لږه شېبه پس هغه بيا کمبل اوچته کړه . په هغې يې خوره کړه او هغې سره سملاستو . چې د هغه حرکات او جذبات خطرناک ، حد ته اورسېدل نو هغه په بېدې کښې کېناسته . جوړه لاسونه يې په تندي کښېدل او ورته يې اووې ، ”ياسر صيب ، خداے د پاره په ما رحم اوکړه پليز“ . چې هغه باندي د هغې د منت زارۍ اثر اوشو او د خپل مقصد حاصلولو د پاره يې د زبردستۍ نه کار اخستو نو هغې هم د هغه ټوله همدردي يوخوا ته کړه او چې په سينه کښې يې غبرگې لتې ورکړې نو د بېدې نه يې سر د لاندي او غورځوو . هغه چې د پاسېدو او هغې پسې يې د ورتلو کوشش کوو نو هغه هم د بېدې نه کوزه شوه او په دفاعي پوزيشن کښې د هغه مخې ته اوږدېده . هغه چې د هغې په اراده پوه شو نو مسکے شو او ورته يې اووے ، O,k . O,k That is all . اوشوه ، اوشوه . ما او منله چې تۀ يوه نره او بهادره جينۍ يې . زۀ نه صرف ستا د مراني ستاينه کوم بلکه ستا په

عصمت فخر کوم . دې سره هغه يو ځل بيا مسکے شو او ورته يې اووے ”خفه خو نه يې“؟ د هغه د مسکا په جواب کښې هغه هم مسکې شوه او ورته يې اووې ، ”زما په لتو خو خوړ نشوے“؟ هغه شرمنده شو او زريې جواب ورکړو . oh, not at all.... it was a good joke .

صبا: No, it was a serious joke. دې سره دواړه په خندا شي او په خپلو خپلو ځايونو سملي . هغوي ترناوخته پورې اوډه وو . يوئلس بجې چې هغوي پاسېدل نو ناشته يې اوکړه او د نسيم صېب کورته روان شو . د هغې غبرگو لتو سره د هغه د دماغ نه فتور هم اووتو او د هغه جذبات هم داسې ساړه شو چې د هغه يادداشت هم واپس شو او د رعنا بېگم موبائېل نمبر هم پېدا شو . په ټوله لاره هغه د هغې دلجوئي کوله او په پس پسو کښې يې د هغې نه معافي غوښتله . چې د نسيم صيب کورته اورسېدل نو هغوي دواړه کور نه وو . البته د هغوي خدمت گاره حنا کور وه . په خبرو خبرو کښې حنا هغوي ته اووې چې ، ”بيگامه ټوله شپه نسيم صيب او رعنا بېگم د ستاسو د راتلو په طمعه وو . هلته مېډم رېحانه پرېشانه وه او دلته دوي پرېشان وو . ياسر سره دلېت راتلو هيڅ جواب نه وو . د هغه مری داسې اوچه شوې وه لکه چې په موتو موتو شني بيري يې خوړلي وي . بهر حال صبا ورته د گادي د خرابېدو خبره اوکړه او ځان يې ترېنه خلاص کړو . هغوي لا خپلو کښې خبرې کولې چې رعنا بېگم راغله . هغې په

خندا خندا دواړو سره روغ جوړ اوکړل او بيا يې ترېنه دلېت کېدو د وجهې تپوس اوکړو . صبا هغې له هغه جواب ورکړو کوم چې هغې لږ ساعت مخکښې حناله ورکړې وو . چې چاې شربت او څکلې شو نو بيا ترېنه ياسر د خپل مصروفياتو په بهانه رخصت واخستو ، کلي ته روان شو او صبا هلته پاتې شوه . ماسخوتن د هغې ملاقات نسيم صيب سره او شو . نسيم صيب د څلويښتو کالو خواؤ شا يو خوش مزاجه ، خوش رنگه او خوش وضعه سړے وو . هغه چې د هغې قيصه وورېده نو ډېر خفه شو او هغې له يې تسلي ورکړه .

*****

*****

*****

*****

*****

***

**

*

دوېمه برخه

د میرام جان تېر په دولس کسه نفری، مشتمل وو. په دې دولسو کښې درې د هغه ښځې وې، یوې زوې، څلور لونه، دوه د هغه مورپلار، یوه د هغه اینګور او یو هغه په خپله وو. د هغه د مشرې ښځې نه یو زوې او یوه لور وه. د دوېمې نه دوه لونه وې او د درېمې نه یوه لور وه. هغوي د غرنه په لږه فاصله باندې په یوه هواره غونډۍ اووه خېمې لګولې وې. په دغه خیمو کښې درې د هغه د ښځو او د هغوي د بال بچ وې، یوه د هغه د مور پلار وه، بله د هغه د زوي او اینګور وه او یوه د مېلمه د پاره وه. دې نه علاوه یوه خېمه د کور د خېمو نه لرې د لامبلو د پاره د غر خوا کښې په یوه چینه لګېدلې وه. د اوبانو او ګډو بزورمې، د بیلې بېلې کهارې په شکل کښې د کور نه بهر په ډاګه پرتې وې. دغه ټول څاروي به سحر په خپله د یو کس په نگرانی کښې څرند له تلل او مازیګر ماښام به خپلو خپلو ځایونو ته راتلل.

د میرام جان په وینا د هغه زوې گل جان د پراؤ نه بهر د هغه د راتلو په انتظار کښې ولاړ وو. گل جان د کاشان نه په عمر کښې شپږ اووه کاله مشر او په قد کښې د هغه نه لږ چیت وو. هغه چې کاشان اولیدو نو مُسکې شو او د هغه د سترې مشي د پاره د خپل ځای نه دوه څلور قدمه ورمخکښي شو. دروغ جوړ نه پس گل جان هغه نزدې خېمې ته بوتلو. هغه یې په خېمه کښې کېنو او په خپله بهر

اووتو. د هغه د تلو نه پس کاشان خېمې ته لاندې باندې کتل او د هغې جائزه یې اخسته. په خېمه کښې سور قالین غوړېدلې وو، چاپېره غاړو ته د سور بخمل ګدی پرتې وې او سره متکي پرې د پاسه پراته وو. یو ګټ ته د نسوارو تهو کلو د پاره یوه مسینه تهو کداني پرته وه او هغې سره جخت یو مسین لاس وینځونکې پروت وو. هغه چې په بیدیا کښې او د دې شاپې په خلقو کښې د ژوند دا سلیقه اولیدله نو یوه خوږه مُسکا یې په خوله خوره شوه. په قالین او غزېدو او متکي ته یې ډډه او وهله.

د نمر طلائی پلوشې د خېمې په رو کښې دننه راتلې، څه د هغه په مخ لګېدې او څه لاندې په قالین پریوتې. هغه پلوشې چې غرمه لکه د سومبو د هغه په بدن ښځېدې اوس د هغه په بدن بدې نه لګېدې، هغه د دې پلوشو د نیولو کوشش کوو خو په لاس نه ورتلې. د هغه او د نمر د پلوشو دغه لوبه لاجاري وه چې گل جان پتنوس په لاس خېمې ته راغی او پتنوس یې د هغه مخې ته کېښودو. په پتنوس کښې یو غټ چینک، دوه پیالی، په یوه وړه کاسه کښې د ګرې ډکړې، په بله کښې اوچ توتان او په درېمه کښې اوچ انځران پراته وو. کاشان چې د هغه تکلیف ته اوکتل نو وې وئیل، تاسو زما د پاره دومره لوې تکلیف ولې اوکړو؟ زه څه مېلمه خونۀ یم بلکه لاروې او مسافر یم. د هغه په خبره گل جان مُسکې شو. د چینک نه یې شنه چاې په پیالو کښې واچوله، ټول لوازمات یې د هغه مخې ته

کېښودل او ورته يې اووې، ”ته خدائي مېلمه يې، او د پيژندگلو مېلمه نه زيات د قدر وړ يې. بله دا چې مونږ ستا د پاره خه تيارې نه دې کړې بلکه دا خيزونه د شين چاپې سره ترلي لوازمات دي . . . . داسې معلومېږي چې تا ډوډۍ هم نه ده خوړلې. ترمانښامه پورې په دے توتانو او انځرانو گزاره اوکړه خو ډېر ځان مټ مټ وه چې د ډوډۍ نه اونه ځے . . . شروع کوه.“ گل جان لکه چې د هغه د زړه خبره اوکړه، هغه واقعي توتاتو او انځرانو ته اړم شو. په يو لاس به يې هغه خولې ته ويشتل او په بل لاس به يې ورپسې د پيالۍ نه گوت کوو. په خبرو خبرو کېښې هغه ته معلومه شوه چې هغه د پېښور دے ځکه چې د هغه ژبه او لهجه لکه د پېښور پسته او خوږه وه. هغوي لاقهوه ځکه چې ميرام جان هم تشه پيالۍ په لاس خېمې ته ورغۍ. د ورتلو سره يې هغه ته اووې ”کشانه زويه، خفه خونه هستی“؟ کاشان: نه بابا نه، تاسو خوماله لوي عزت راکړو، خداے دے تاسو ډېر ډېر خوشحاله ساتي. که تاسو نه وی، نو زه به چرته گرځېدم. ميرام جان: کشانه زويه، ته چيرته روان هستې، دا خو بيديا ده او صحرا دے. دا د ځناورو، لېوانو او چوپايانو سيمه ده. ته ځه رنگه دے پلو مخه شوے.“

کاشان: هاؤ بابا، ماته پته ده چې دا علاقه خطرناکه ده خو زه د خپل وجود په بار دومره ستومانه يم چې د خپل ژوند نه بېزاره يم. بابا زه هغه ورك مسافر يم چې د انسانانو په ځنگل کېښې د خپل کور، کلي

تلاش کوم . . . د ورك منزل لټون کوم. په دغه لټون لټون دې بيديا ته رااوسېدم چې کيدېشي دلته راته د خپل منزل ورکه لاره ملاؤ شي او په هغه لاره زه خپل منزل ته اورسم.

ميرام جان چې پيالۍ تشه کړه نو په پتنوس کېښې يې نسکوره کېښوده. هغه ته يې په څېر څېر اوکتل او ورته يې اووے، ”کشانه، مونږ د دې شارې، شار خلقه يو، د دے غرونو غرخني يو او د دے صحرا، صحرانشين يو. زمونږ ژوند خپلو څاروو او د دے غرونو ځناورو سره تېرېږي، نه د خبرې کولو په چل پوهېږو او نه په ول. نه د خبرې په شروع کولو پوهېږو او نه په ختمولو. د خپل ژوند او خپلې ځوانۍ يوه لويه برخه ما خپل پلار او ترانو سره د پېښور، چارسدې او د مردان په مېرو کېښې تېره کړې ده. اوس هم زمونږ ځينے خپلوان او عزيزان په دغه مېرو کېښې پراته دي. زما رومبے واده د پېښور په مېره کېښې شوے وو. زما رومبے اولاد يعني دا گل جان د مردان په مېره کېښې پيدا شوے دے. په دې وجه دغه خلقه په ما ډېر گران دي او زما په سترگو ډېر ښه لگي. مونږ د دغه خلقو ډېر خواږه ليدلي دي او ډېر څه مو ترينه ازده کړي دي. زويه لکه ستا زمونږ هم خپل کور کله نيشته. هغه د چا خبره چې ”خوک باران پسې پتېي گرځوي او مونږ واخو پسې څاروي گرځوو. چې دلته د څاروو چاره ختمه شي نو کډه کوډه به اونغاړو او چرته بلې داسې علاقې ته به ځو چرته چې د څاروو گياھ ملاوېږي. مونږ هم لکه ستا ورك منزلو پسې منزلونه کوو

. مونږ د خپلو څارو منزلونو پسې منزلونه کوو.

مونږ د اصل نه کوچیان یو، او کوچې همیشه په کوچ کښې وي. نن دلې سبا د خداې په ولې. زمونږ د خلقو غم بنادې، واده کوېژدن، اختنه پوختنه په روانه روانه کښې کیږي. په دې روانه روانه کښې زمونږ وادونه هم کېږي، ماشومان هم پیدا کېږي او مرګونه هم کېږي. که تۀ مونږ سره پاتې کېږئ نو زمونږ کور خپل منزل او ګڼه... ماته داسې لیدې شي لکه دا ګل جان.

★★★★★★★★★★★★★★★★
 ★★★★★★★★★★★★★★
 ★★★★★★★
 ★★★★★
 ★★★
 ★★
 ★

څلورم باب

د صبا د تلو نه پس په مرجاني کلي کښې د هغې د تختېدو غږ داسې خور شو چې په سترګه رپ کښې د کلي د یوسرنه بل سرته اورسېدو. په هره لاره، کوڅه، پوله پټې او کورو حجره کښې به دا خبره کېده او تنګېده چې د میراعظم خان لور متیزه لارې. دا هیچا ته نه وه معلومه چې چاپسې لارې خو د اکثرو خلقو دا خیال وو چې په چا توره شوي وه نو هغه پسې لارې هلته پولیس هم یوڅو ورځې په کلي کښې گرمې گرمې چکرې او وهلې خو چې څوک رپورټ ته تیار نشو نو هغوي هم ساړه شو یا کېدې شي چې ماړه شوې او ساړه شوې وي.

هغه د چا خبره چې "فلانکې د باران نه تختېدو، د ناوې لاندې یې شپه شوه" دغه کار نور عالم او گل عالم سره هم اوشو. د هغوي لږ شرم په لوی او عمري شرم کښې بدل شو. اگر چۀ هغوي د شرم په وجه د خپل کور او حجرې نه بهر نشو وټې او که وتل به نو ټیټې سترګې به ګرځېدل خو د هغوي نومونه تر لږې لږې خواره شو. ځینې اجرټي قاتلان چې د دې واقعي نه خبر شو نو هغوي ورته د خپلې یاندې د خپلو خدماتو پېشکش او کړو. هغوي د هغوي پېشکشونه په دې شرط قبول کړل چې پیسې به هله ورکوي چې د دواړو سرونه راوړي او هغوي ته یې په مېز کېږدي.

هلته نور خان چا ټینګولې شو. دنور عالم او گل عالم نه زیات

هغه غصه وو. په غصه کښې به يې د خولې نه لارې الوتې. څه به د دهارې په شکل کښې نېغې تلي او د هغه په جامو او په زمکه به پريوتې، او څه به د هغه په وځکو راتلې. په کلي کښې د هغه متعلق دا خبره مشهوره شوه چې ”يوه هاوه، هغه هم سخاوه“. هغه چي دا خبره وورېده نو لا غصه شو. يولنډې پيټې توپک يې چرته نه پيدا کړو. چې کله به د خپله کاره اوزگار شو نو بډې به يې اووهلې، يو څادر به يې د سر نه تاؤ کړو او د هغې پسکي به په اوربوزراخور کړو. بل څادر به به يې د ملا نه تاؤ کړو د کارتوسو گټه به يې غاړې ته واچوله، توپک به يې په لاس کښې اونېوو او هسې به يې په فصل او شاپو ويجاړه کښې منډې وهله او چغې به يې ويستلې، ”نره تختې به نه، ميدان ته شه چې معلومه کړو“. څه ورځې پس يې يوه طماچه هم پيدا کړه او يوه چارۍ هم. دا درې وانه وسلې به هغه د خپل دشمن کاشان د قتل د پاره گرځولې. د پانې کش سره به هغه غوړونه بوس کړل او هغه ځای ته به يې په ځير ځير کتل چرته به چې کش شوې وو. که په خنډ، مونډ يا بوتې به يې لږ شک راغی نو په هغه ځای به يې ډزې کولې او چغې به يې ويستلې، ”تختې به نه، اوس اېله خداي په گوتو راکړې“. چې ښه تسلی به اوشوه نو بيا به واپس شو. د کلي خلقو به چې ډزې وورېدې نو د کورونو او حجرو نه به بهر اووتل او په لارو کښې به اودرېدل. هغوي به لا د ډزو په حقله د يو بل نه تپوسونه کول چې هغه به لوند خوشت، توپک په

اورډه د يو طرف نه په گونېدو گونېدو را اووتو، ”لارو او تختېدو... نران داسې نه کوه... نران لکه زما په اوچ ميدان ولاړ وي او جنگېري. ”چې چابه ترينه تپوس اوکړو، ”خيرشه نورخانه، دا ډزې تا اوکړې؟ نو هغه به په غصه جواب ورکړو، ”خبر به هله شي چې په کهوپړی کښې يې اوبه اوڅکم“. دې سره به هغه برنډ، سرنډ، د ډلې په مينځ اووتو. چې چابه په خندا کښې د روستو نه اواز ورکړو، ”گزاره کوه نورخانه، ډېره غريبې ده“ نو هغه به په تلو تلو کښې راستون شو. يو قدم به ورمخکښې شو او ورته به يې اووې، ”څه دے اووې چې غريبې ده. غريب داسې کار کوي لکه هغه چې ماسره اوکړو. دا غريبې نه بلکه مستي ده. او که څوک پرې خفه کېږي نو هغه دے هم ورسره ملگرې شي. هغه نه دے، دے نه بل، بل نه بل. ماخو هسي هم ځان په مرگ شميرلے دے خو زه چې مرم نو داسې ډير به د ځان نه مخکښې کړم“. دې سره به هغه واپس شو او ډېر په تيزی سره به په دانگو دانگو روان شو. په هره هفته کښې به هغه دوه، درې څله خپل خيالي دشمن کاشان سره په خيال کښې جنگېدو او هرځل به هغه تختدو او ميدان به يې نورخان ته پرېښودو. نورعالم او گل عالم د هغه د منع کولو ډېر کوشش اوکړو خو چې هغه منع نشو نو بيا يې خپلې مخې ته پرېښودو، د کلي خلق چې د هغه د ډزو نه ډېر تنگ شو نو هغوي هم د هغه تنگول شروع کړل. چې کله به يې ماښام، ماسخوتن په پټې کښې ډزې اوکړې او حجرې ته به واپس

شو نو چابہ ورپسې څوك ماشوم رااولېږو چې ”کاشان سره د سرو راغله دے او ستا تپوس کوي“ د دې خبرې په اورېدو سره به هغه خپله وسله دوباره راواخسته او پټې ته به يې منډه کړه . بيا به يې ټوله شپه په پټې کښې ځائے په ځائے منډې وهلې ، ډزے به يې کولے او چغے به يې ويستلے . دغه رنگې چې څه موده سحر ، ماښام ، غرمه او ماسخوتن څو څو ځله يې پرله پسې منډے اووهلے نو دومره کمزورے شو چې د رپ وهلو جوگه نه وو . دې سره سره د هغه لاشه هم پسه شوه او بڼه يې هم مړاوې شوه . د هغه سرله عقل هم راغی او په زړه کښې يې دا خيال هم راغی چې ”د کلي خلق په هغه پوه شوي دي او لکه څنگه چې هغه اوچ په اوچه ډزے کوي دغه شان هغوي هم اوچ په اوچه هغه له منډې ورکوي . دغه ټولو د هغه تنگولو پسې راخسته ده“ . هغه لا په دغه سوچ کښې پروت وو چې د کلي يو سرے غندل ساه نيولې حجرے ته راغی او هغه ته يې اووے ”راپاسه نورخانه ، کاشان راغله دے . په لويه هديره کښې ولاړ دے او ستا تپوس کوی“ . د هغه په دې خبره هغه مسکے شو او ورته يې اووے ، ”دروغ ، تک سپين او سوچه دروغ . نه کاشان راتلے شي او نه ... بل څوك“ .

غندل :. ما په دې خپلو سترگو اوليدو چې هغه راغله دے د لېدونه علاوه هغه دا هم اووے چې ”هغه له خبر ورکړه چې کاشان ستا تپوس کوي“ د هغه په دې خبره د هغه مسکا په خندا کښې

بدله شوه . او په خندا خندا کښې يې ورته اووے ، ”غندليه ، ته د څه نه خبريې ؟ ته لا د هاتهي په غوږ کښې اوډه يې ... هغوي دواړه ما داسے ځاے ته ليرلې دي چې هلته نه څوك واپس نشي راتلے . هغوي دواړه ما په خپل لاس ټکړې ټکړې کړي دي او د زمکې تل ته م رسولے دي“ ماخپله وسله او غورځوله څکه چې د دې حاجت پاتې نشو . غندل چې د هغه نه پاڅېدو نو ځائے په ځائے يې مختلف ډلو ته دغه خبره اوکړه . د خلقو اگر چه د هغه نه د دې دومره لوي کار توقع نه کېده خو کله چې هغه وسله او غورځوله او د ټوپک په ځاے يې په اوږه لور کېښودو نو هغوي په هغه شک من شو چې کېدې شي دغسې شوي وي . د هغه په لاس نه صحي د بل په لاس صحي . دې سره په کلي کښې مکمله خاموشي شوه . کېده کېده چې د خلقو شک په يقين کښې بدل شو . دې سره د هغه او د هغه د نيکانو عزت بحال شو او څه موده پس دا خبره خلقو داسې هېره کړه لکه چې هېو څه شوې نه دي .

★★★★★★★★★★

★★★★★★

★★★★

★★★

★

دوېمه برخه

صبا د رENA بېگم په کور کښې بنه په پخه پرته وه . سحر به چې هغوي بنځه او خاوند خپلې خپلې ډيوټۍ له لارل نوحنا او هغه په کور کښې پاتې شوې . بيا به هغوي ټوله ورځ په تپي وي لاؤنج کښې ناستې وې ، کله به يې تپي وي کتو او کله به يې خپلو کښې خبرې کولې . حنا ډېره خوږه او خدمتي جينۍ وه . هغه چې د صبا د واقعې نه خبر شوه نو هغې سره يې همدردي او مينه نوره هم زياته شوه .

مېډم رېحانه به هر ماسخوتن هغې ته فون کوو او د هغې حال احوال به يې معلوموو . څه موده پس هغه د هغې ملاقات له راغله . د هغې په راتلو باندې هغه دومره خوشحاله شوه لکه چې د هغې مړه مور ژوندۍ شوې وي او د مېډم رېحانه په روپ کښې راغلې وي . د روغ جوړ نه پس صبا د هغې په غيږ کښې سرکېښود او په چغو چغو په ژړا شوه . په ژړا ژړا کښې هغې اووې ، ”دا ماسره څه کيږي مېډم؟“ ماخو د خپل ژوند متعلق چرې هم دا تصور نه وو کړې . مېډم رېحانه د هغې اوښکي او چولي او خپلې يې بهولې . دې سره سره يې هغې له تسلي ورکوله او ورته يې اووې ، ”خفه کېږه مه صبا . هرې تياره شپې پسې سپين سحر وي . هر خزان پسې بهار وي او هرې ناکامۍ پسې کاميابي وي . دا د کارخانه فطرت اصول دي او دا سلسله دغسې چلېږي . . . وخت تېرېږي او انسان خپل منزل ته رسيږي . چاته خپل منزل ډېر په اسانه ملاؤ شي او څوک په مزلونو سترې شي خو خپل

منزل ته اونه رسيږي . په دنيا کښې د چا هم ټول ارمانونه پوره کېدې نشي خو د هغې د پوره کېدو امېدونه تل د هغه د لارې مل وي . زه اميدکوم چې ستا ارمان به يو ځل خامخا پوره کېږي او د بد قسمتيۍ دا تورغلاف به يو ځل ستا د سر نه پورته کېږي . مايوسه کېږه مه ، په مزه مزه به ټول حالات سازگار شي . د مېډم رېحانه په تسلي او ډاډ د هغې په زړه کښې د خپل ارمانونو د تکميل اميد پېدا شي او هغې ته دا احساس او شي چې هغه خپل منزل ته ډېره نژدې ده . چې ترڅو مېډم رېحانه هلته وه نو د هغې په ډاډ د هغې غمونه تر ډېره حده کم شوي وو . مېډم رېحانه هلته دوه ورځې تېرې کړې او په درېمه ورځ ترېنه په دې وعده رخصت شوه چې هغه به د هغې ليدو له ډېر زړيا راشي . د رخصتېدو نه مخکښې هغې رENA بېگم ته اووي چې ، ”دي له څه مصروفيات پېدا کړي . چې خيال يې بدل وي ، گيڼې په ژړا ژړا به نيمه پاتې نشي“ . هم دغسې اوشوه يو څو ورځې پس د رENA بېگم په وينا باندې نسيم صيب هغه ځان سره گادې کښې کينوله او ځان سره يې خپل هوټل ته بوتله . هلته يې څه ضروري هدايات ورکړل او د Receptionist په کرسۍ يې کينوله . اوس هغه ډېره خوشحاله وه ځکه چې ټوله ورځ به مصروفه وه . د هغې د خوشحالي په وجه نسيم صيب او رENA بېگم هم ډېر خوشحاله ووو وخت تېرېدو سره د هغې په خبرو ، وضع قطع ، رنگ ډهنګ او لائف ستياڼل کښې هم فرق راغی . په خبرو خبرو کښې مسکا ، په حرکات و سکنات کښې ادا ، په ناسته

پاسته کښې اداب او په گفنگو کښې خواږه القاب . د هغې لهجه دومره نرمه او پسته شوه لکه چې مری کښې بیخي هډوکې نه لري . د نسیم صیب د هدایت مطابق به هغې د ساده کپرو په ځای پښت شرت اچوؤ ، د لویټې په ځای به یې زلفې په اوږو خورلولې او په خپل حسن کښې د ځلا پیدا کولو د پاره یې لائټ ډارک چشمې استعمالولې . هر سحر به د کوره دوه گاډي وتل . یو کښې به رعنا بېگم کالج ته تلله او بل کښې به نسیم صاحب او صبا خپلې ډیوتی له تلل . ماسخوتن به ټول یو مېز ته ډوډی ته کیناستل او په خندا خوشحالي به یې ډوډی خوړه . د ډوډی نه پس به ټول یې وي لاونج ته لاړل ، ساعت نیم به هلته مصروف وو او بیا به خپلو خپلو کمرو ته لاړل .

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

درېمه برخه

د کاشان مېلمستیا ختمه شوې وه خو هغه میرام جان کره ښه په پخه پروت وو . میرام جان د هغه بابا ، د هغه پلار د هغه پلار میرا آغا د هغه نیکه ، د میرام جان مور د هغه نیا ، د هغه درې وانه ښځې د هغه میاندي ، د هغه څلور وانه لونه د هغه خویاندې ، د هغه زوړه گل جان د هغه رور او د گل جان ښځه (سپینه) د هغه بابي وه . د هغه په راتلو باندې د میرام جان ډېر لاس ارت شو . هغه د هغه د زوي نه زوړه او د نوکر نه نوکر وو . میرام جان به لکه د مخکښې غوندي د څارو خصمانه ، دارو ډرمل ، اخستل خرڅول ، د هغوي چاره برابرول ، د کورماته گوډه او تېل مالېه راوړل وو . د گل جان کار د څارو د پاره نوې نوې علاقې کتل د خپلو خپلوانو خبر خبریت معلومول او د هغوي مړي ژوندي له ځان رسول وو . دې سره سره به هغه د وړې اخستل خرڅول هم کول . د هغوي خپه د افغانستان او علاقه غېر نه واخله تر پېښور ، چارسدې ، مردان او د پښتونخوا نورو سیمو ته رسيدلې وه چې کله به هغه بهر او وتو نو بیا به په میاشتو میاشتو غېب وو . د کورنگراني او د مېلمه راشه درشه او هغه سره به ناسته پاسته میرام جان او د هغه بوډا پلار میرا آغا کوله . د گډو بزواو د اوبنانو درمو نگراني به واره په واره د میرام جان ښځو او د هغه لونیو کوله . د اخلي پخلي د پاره خشاک راوړل هم د هغوي کار وو . د میرام مور او د هغه اېنگور سپینې به هنډې کونډې او کټوې څمځې

کوله او نورو جینکو او بنڅو به ورسره مرسته کوله . دا علاقه د ځنگلي ځناورو په وجه ډېره خطرناکه وه . د جینکو د نگرانی نه علاوه د ورځې به رموسره دواړه سپي هم تلل او د رمو په یوسر او بل سره به ناست وو . چي لږ به د ځنگلي ځناورو په کش کړپ پوه شو نو دواړه به لکه د غبرگو غشو ورسیدلي وو او چې هغه به په ځان پوهېدو نو هغوي به پرې د مخکښې روستو نه حملې کړې وې . چې کوم ځناور به ترېنه په منډه ځان خلاصولې شو نو هغه به بچ لاړ او چې کوم به پاتې شو نو په سترگه رپ کښې به یې هغه ټکو سترې کړو او ځان ځان ته به یې مخکښې ډیرې کړو . بیا به یې د هغه غوښې خوړې او د هغه هډوکي به یې کړول . دا سپي به د سحر نه ترمانښامه پورې دې رمو سره د گډو بزو د حفاظت د پاره گرځېدل او چې کورته به راغلل نو بیا به بنه ماړه کړي شو او په زنجیرونو به اوتړلي شو . بیا به ټوله شپه اوډه پراته وو د اوبنانو رمو ته د بنڅو ، جینکو یا د سپو د نگرانی . ضرورت نه وو . هغوي به په دغه خواځا شا علاقه کښې بې جلبه گرځېدل او مازیگر ، مانښام به د معمول مطابق خپل پراځ ته راتلل . د کاشان ډېوتی دا وه چې کله به هغه سحر په خپله طبعه د خوبه پاسېدو او بنه په مړه خېته به یې ناشته او کړه نو کلاشن کوف به یې غاړې ته واچوو او دغه رمو او د جینکو د حفاظت جنرل ډیوتی به یې کوله . د میرام جان لونه په مړانه کښې د شاه زلمو نه کمې نه وې د مانښام د ډوډۍ نه پس به دوه خویاندو لکه د عسکرو

خپله ورده واچوله ، لوپټې به یې پټکي کړل ، خپل خپل ټوپک به یې غاړې ته واچوو او تر سحره پورې به یې د گډو بزو ، د اوبنانو او د خپل پراځ حفاظت کوو . هغوي ته یا د هغوي څارو ته د انسان نه څه خطر نه وه ځکه چې په هغوي د چالار نه وه بلکه د ځنگلي ځناورو نه وه . د هغوي څو څو گډې بزې د دغه خواځا شا علاقه ځنگلي ځناورو ماتې کړې وې . خو کله چې هغوي خپله څوکی شروع کړه او څو څو ځنگلي ځناور یې اوویشتل نو بیا دغه خطر تر ډېره حده کمه شوه خو د خطرې امکان ختم نه وو .

د هغوي د ډیوتی تقسیم داسې وو چې کومو جینکو به د شپې ډیوتی او کړه نو هغوي به د ورځي کار نه کوو بلکه ټوله ورځ به اوډه پرتې وې او د خپل خوب کمې به یې پوره کوو . کله چې د میرام جان دوه لونه ښارو او شین گلې پرله پسې واده شوي نو د هغوي برخه ډیوتی په خندانې او وړمې راغله ، کاشان ته چې د هغوي د پرله پسې د څوکی پته اولگېده نو بیا به یوه شپه څوکی هغه په یواځې تن کوله او بله شپه به دواړو خویاندو په شریکه کوله . چې کله به گل جان په کور کښې وو نو بیا به هغه کاشان سره واره په واره څوکی کوله خو داسې به اکثر ډېر کم کېدل . چې کله به خندانې او وړمې د شپې څوکی او کړه نو د گډو بزو رمو سره به د هغوي میاندي تلې خو چې کاشان به د خوبه پاسېدو او ناشته به یې او کړه نو هغه به ورپسې لاړو هغوي به یې خپل خپل کار پسې اولیرلې او هغه به ټوله ورځ

رمو سره وو. گډو، بزوبه خرنند کوو او هغه به کمرته ډډه وهله وه او په خپلو خیالانو او فکرونو کښې به ډوب وو. کله به چې هغه د خپل مستقبل نه ډېر مایوسه شو نو په ”یکه زار“ او ”یه قربان“ به یې خپل غمژن زړه خوشحالوو او سوې سوې تپې به یې کولې. د هوا مارغان، د هغه خوا کښې د هغه خاړوی او ځنگلي ځناور د هغه په ژبه او احساساتو نو پوهېدل البته د هغه خپل جذبات او احساسات به لږ څېدل او د صحرا په ارته سینه به خوریدل. د هغه د زړه او چې چینې به تاندې شوې او د دغه چینو نه به د اوبنکو لږې روانې شوې. یوه ورځ د دغه سوؤ لوؤ تپو په تپش هغه خپل زړه ټکوره وو. د هغه د تپو دغه سلسله لاروانه وه چې شاته یې د چا د سلگو اواز وورېدو. د اواز سره د هغه د تخیل مزې او شلېدو او چې اواز پسې یې روستو او کتل نو خندا نه د هغه شاته ناسته وه، سلگۍ یې وهلې او په سپین مخ یې غټې غټې اوبنکې تللې. د هغې په لیدو هغه شرمنده هم شو او خفه هم شو. شرمنده په دې شو چې کوم احساسات او جذبات هغه د هر چانه پټ ساتل غوښتل، هغه د تپو په شکل کښې هغې ته معلوم شو او خفه د هغې په ژړا شو. ژړا د کمزورۍ نښه وي. د عاجزۍ اظهار او د خپلې ماتې اقرار وي. ژړا د درد وغم داستان او د خزانو نونو طوفان وي. ژړا د حالاتو شاکی او د توجه متقاضی وي. هم دغه وجه وه چې هغه ډېر په توندۍ سره، په یره یره هغې ته ورنزدې شو او تپوس یې ترینه او کړو، ”اوه خندانې ته؟ ستا

په مخ دا اوبنکې امیلونه او ستا په خوله دا سلگۍ؟ ولې څه شوي دي؟ ... زروایه خندانې. ستا خوله خو به تل د خدا ډکه وه. ستا په مخ خو به تل د سپرلو مېلې وې. ستا په اننگو به د رنگونو ډهبرې او ستا په شونډو به د شفق مقابلې وې. ... خو دا اوس زه څه وینم؟ څه گورم؟ دې سره هغه د هغې په لویپته د هغې اوبنکې او چوي او د هغې په سر د شفقت لاس اړدي. د هغې اوبنکې ختمې شوي خو د هغې سلگۍ ختمې نه شوې. البته د هغې غټې سلگۍ به ورو ورو سلگو کښې بدلې شوې. د هغه لاس د هغې په سر پروت وو خو د هغې هرې سلگۍ سره به لکه د خوتکېدونکې کټوۍ د برغولي خکته پورته کېدو. هغې د هغه لاس په خپل لاس د سر نه اوچت کړو په مزه مزه یې خولي ته نزدې کړو او لاندې باندې یې بې واره بې واره بنسکل کړو. د هغې د بنسکلولو په جواب کښې هغه د هغې شونډې بنسکلول غوښتل. په دې غرض چې د دواړو شونډې د یو بل شونډو ته نزدې شوې نو د دواړو په وجودونو د جذباتو زلزلې شوې. د جذباتو دغه سلسلې او بهیرونه په چپو وو او معلومه نه وه چې څه به پېښیدل چې دیکښې د هغوي په خوا کښې ناصافي یو اوچ ډز اوشو. دا دومره غیر متوقع او ناگهاني وو چې د هغوي د بنسکلولو اراده ختمه شوه او هغوي د یرې نه توپ کړو. د کاشان دا خیال وو چې ډز به په هغوي اوشو. د خپلې دفاع په غرض هغه هم د کلاشن کوف بولټ راخکو، ډېر په تیزی سره پاسېدو او اخوا دیکخوا یې اوکتل خو

هيڅ يې اونه ليدل . هغه لس دولس قدمه مخکښي شو او چې د لور کمر نه يې خکته اوکتل نو لاندې وږمه توپک په لاس ولاړه وه او يو زخمي لېوؤ په زمکه لوغړېدو. وږمي چې هغه ته اوکتل نو په خدا کښې ورته اووې ، ”ولې کشانه اوپرېدې؟“

کاشان: زه اونه يړېدم خو څاروي دې راله اوپرول. خندانې چې هغوي په خبرو اوليدل نو د خشاک گېډي يې په سر کړو او ډېره په توندۍ سره روانه شوه . وږمې چې هغه په روانه کښې اوليده نو خپل توپک يې څنگ ته واچوو ، د خشاک گېډي يې په سر کړو او هغې پسې په منډه منډه روانه شوه د ډزو سره دواړه سپی لېوؤ له رارسېدلي وو او د هغه په غوښو او هډوکو لگياوو. د هغوی د تلو نه پس هغه ډېره شېبه په کمر ولاړ وو ، په ظاهره يې د سپو د خوراک ننداره کوله خو په زړه کښې يې د خندانې د ژړا متعلق سوچ کوو. هغه د هغې په ژړا او سلگو حيران وو ځکه چې دې نه مخکښې هغه د هغې په مخ چري هم د غم تاثرات نه ووليدلي . د وږمې د ډز او د هغوي د ناصافي جدائي په وجه د هغوي احساسات نيمگړې نيمه خوا پاتې شو او د هغه تپوس هم اونشو . گډې ، بزې په څرند څرند مخکښې تلې وې. په دغه سوچ او فکر کښې هغه هم ورپسې په مزه مزه ور روان شو . هغه پاتې ټوله ورځ هغه د خندانې په خيالونو کښې تېره کړه خو په هيڅ نتيجه اونه رسيدو . دې نه پس تر ډېرو ورځو پورې هغوي ته په تنهائي کښې د ناستې ولاړې موقعه ملاؤ نشوه .

البته چې کله به ورله په تلو راتلو کښې هغه په مخه ورغله نو هغه به مسکۍ شوه ، اوبه شرمېده او تپتې سترگې به تېره شوه .

وخت تېرېدو او د صبا د حسن څلا ورځ په ورځ زیاتېده. نسیم صېب او هغه یو بل ته دومره نزدې شوي وو چې په یوه ساه به دواړو ساه اخسته. نسیم صېب د هغې په طلسماتي حسن دومره مسحور وو چې د هغې د اثر لاندې هغه ته خپله ښځه نه ښکارېده. په خبره خبره کښې به صبا ته مخاطب کېدو، ”صبا دا کار داسې دے، صبا هغه کار هغسې دے“ اکثر به یې د هویل د نوښت مېلمنو، د کلب د ډانسرو او د دویمې receptionist ذکر کوو. کله کله به یې د بېرې گانو او خانسماگانو خبرې کولې او کله کله به یې د هویل د مالک د مائېکل کهور د شخصیت او د هغه د هداياتو متعلق خبرې کولې. رعنا بېگم به ناسته وه، د هغوي خندا سره به هغې هم خاندل خو د هغوي په خبرو هغه نه پوهېده ځکه چې د هغوي ټولې خبرې د هویل او د هویل د عملې متعلق وې او هغوي سره د هغې هیڅ تعلق نه وو. کله کله به هغې ته داسې محسوسه شوه لکه چې د هغوي په محفل کښې د هغې حیثیت د تهرېږس غوندې وي او د هغوي د ډلي نه بهروي. که چېرې د هغوي په خبرو کښې به وقفه راغله او هغې به د کالج د عملې د طالبانو یا د خپلو لکچرانو، پروفیسرانو خبره راواخسته او خبره به لږه اوږده شوه. نو صبا به ورته په بناوټي مسکا، هو، نا، کول او نسیم صېب به په وازه خوله یو څو اینګي

او کړل او هغې ته به یې اووے، ”سوري رعنا، ماله خوب راځي“. دې سره به هغه پاسېدو او خپلې کمرې ته به زانګېدلې زانګېدلې روان شو. د هغه د تلو نه پس به صبا هم اینګي شروع کړل او د خوب په بهانه به خپلې کمرې ته روانه شوه. نسیم صېب ته به د شپې په تیاره کښې هم صبا ښکارېده خو په رڼا ورځ ورته خپله ښځه نه ښکارېده. کله کله به یې د هغې په موجودګۍ کښې صبا د لاس نه اونیوه او لاس به یې ورله په خپلو لاسونو کښې تاو کړو. هغې به په خندا خندا چغه کړه ”وټی کنه لاس م مات شو، راشه بي بي جي خلاصه م کړه ترینه“. د هغوي تر ښځه ټول تکلفات ختم شوي وو او صبا به کله کله هغه ته د تاسو په څانګه د تڼۍ ټکې استعمالوو. کله کله به چې هغه سحر سنگهار میز ته اوږدېده او هویل ته د تلو تیارې به یې کوو نو هغه به ورپسې غلې غلې ورغی، هغه به یې د زورنده وپښتونه اونیوه او شاته به یې تپتیه کړه هغې به په خندا کښې چغه کړه، ”راشه بي بي جي وپښتۍ یې رانه اووېستل“. چې هغه به د هغې وپښتۍ پرېښودل نو هغې به ورته په خندا کښې اووې، ”ورک شه، چې ورك شي“ د هغوي دغه چیرچاړ او توقی تيقالي په رعنا بېگم ښه نه لګېدې خو هغې په دې وجه برداشت کولې چې نه یې صبا خفه کولې شوه او نه یې خاوند خفه کولې شو ځکه چې د لوندو خټو لږې اوبه بهانه وي. که هغې لږ څه وېلې وي نو هغه لږه خبره د ښځې خاوند په ژوند کښې د یو طوفاني انقلاب باعث جوړېدې شوه.

يوه ورځ چې د ناشتې نه پس صبانوې پينټ شرت واغوستو، لائټ ډارک چشمې يې واچولې، خوشبودار سنبلې زلفې يې په اوږو دانه وانه کړې او د لوړو پوندو سپنډل کښې د کمرې نه بهر اووتو نو نسيم صېب د بنځې په مخکښې اووے، ”ماشاء الله نن خو سمه جاپاني گوډۍ بنکارې“. صبا په خندا شوه او ورته يې اووې ”چشم بددور“ دې سره نسيم صېب مسکے شو، هغه يې د لاس اونيوه او په ټالۍ لاسونو گاډي کښې کښاستل. رعنا بېگم چې هغوي ته اوکتل نو سترگې يې د اوبنکو نه ډکې شوې او ډکې سترگې خپلې کمرې ته لاړه. د رعنا بېگم په حقله د نسيم صېب رويه روږد بد نه بدتر کېده. چې ماسخوتن به ټول په يوميز ډوډۍ ته کښاستل نو په نۀ څۀ خبره به د ډوډۍ نه پاسېدو او ځان سره به گونډو، ”دا ډوډۍ ده؟ ډوډۍ داسې وي؟ زهر دي زهر، رعنا بېگم چې د هغه د سپورو ستغو نه ډېره تنگه شوه نو يوه ورځ يې ورته اووې، ”چې زما د لاس پخ کړې دې خوبنځ نۀ وې نو ځان سره د هوټل نه راوړه او ټول به يې په غونډه خورو. زۀ به هډو د پخولو نه خلاصه يم“. نسيم صېب لکه چې د مخکښې نه په خوله کښې تيار جواب اېښے وو. هغه ورته اووے، ”چې دلته يې راوړم نو هلته يې ولي نه خورم؟“ دې نه پس به نسيم صېب او صبا د ماسخوتن ډوډۍ هوټل کښې خوړه او ناشتې له به هم هلته تلل. ماسخوتن تېر به په داسے وخت کورته راتلل چې رعنا بېگم به اوده وه او سحر به داسے وخت هوټل ته تلل

چې هغه به کالج ته تلې وه. په يو کور کښې به په هفتو هفتو د هغوي سترگې يو بل سره نه لگېدې. د نسيم صېب او رعنا بېگم تر مينځه تعلقات انتهائې خراب شوي وو. يوه ورځ د هغوي سترگې ناگهانې يو بل سره اولگېدې او د هغوي تر مينځه خوږې ترخي شروع شوې. رعنا بېگم ورته اووې، ”په ماسر خپې مۀ کوه. که تۀ يې نو څۀ پرې او که نه يې نو څۀ پرې؟ دغه يوې شېبې له په نيمه شپه کورته راځے، دغه هم بهر کوه“.

نسيم صېب: ما هم ستا د خولې نه دا ټکې اورېدل غوښتل، دې نه پس به نسيم صېب او صبا، دواړه په هوټل کښې پاتې کيدل. ځان له يې په بالائي منزل کښې دوه کمرې خوبنځي کړي او په هغې کښې يې خپل سامان کېښودو. د رعنا بېگم خوږ کور د صبا د راتلو په وجه وران شو. رعنا بېگم ته د نسيم صېب په رويه او طرز عمل سخته ذهني او قلبي صدمه اورسېده او هغه ورته ځکه اورسېده چې د هغې کور او د هغې مينه د جدائې او تباھۍ په طرف روانه وه او هغې دغه منظر ته په مظلومو سترگو کتل. هغې له په صبا هم غصه ورتله چې د هغې د راتلو په وجه د هغې په مينه اور اولگېدو او د دغه اور ټوله ذمه واري يې په هغې واچوله. څۀ موده هغې په دے اميد په زړه غڼې راځکلې چې د کور مسله به اخر په کور کښې حل شي خو چې کله هغه کور پرېښودو او صبا سره په هوټل کښې ډهېره شونود هغې په زړۀ کښې څۀ نورې خبرې راغلې. هغه خبرې

چې په دغسې وخت او په دغسې موقعه د هرې ښځې په زړه کښې راځي. د هغوي مشکوک تعلقات د ښځې او خاوند په روپ کښې د هغې د پاره د لوي تباهي باعث گرځېدېشو. هغې خو خو ځله نسيم صېب ته فون اوکړو د هغه د پخلا کولو او کورته د راتلو خواستونه يې ورته اوکړل خو د هغه زړه د هغې نه دومره موړو و چې د هغې د نصيحت خبرې پرې لکه د تويک د گولو لگېدې. چې اونشو نو بيا يې صبا سره رابطه اوکړه، هغه يې د خپل خدشات نه خبرکړه او ورته يې اووې چې، ”صبا، ته نسيم پوه کړه چې خپل کورته راځي. زه ټوله شپه د هغه تش بيد ته په دے امید گورم چې اوس به راشي، درنگ ساعت له به راشي خو چې شپه تېره شي او هغه رانشي نو په زړه کښې م څه نورې نورې خبرې راشي. ته هغه پوه کړه پليز چې خپل کورته راشي او چې څه غلط قدم پورته نه کړي“.

صبا: بي بي جي ستا او د صېب جي، د ښځې او خاوند تعلقات دي او زما د هغه د يو ماتحت او بوس (Boss) تعلقات دي. زه هغه سره ستاسو کورنۍ خبرې نشم کولې. زه ستاسو په ذاتي او کورني تعلقاتو او معاملاتو کښې نه مداخلت کولې شم او نه ثالثي کولې شم. ته م بي بي جي يې او هغه م صېب جي دے.

رعنا بېگم: زموږ کورني تعلقات تانه پت نه دي او نه پتېدېشي. هغه زمانه زيات ستا په شخصيت کښې دلچسپې اخلي.

صبا: بي بي جي، دابه خپله خوش قسمتي او گڼم چې زما بوس زما

په شخصيت کښې دلچسپې اخلي.

رعنا بېگم: ستا خوش قسمتي زما او زموږ د کور د تباهي باعث گرځېدېشي د هغه زړه او سترگې په تا لگېدلي دي. د دې خوندونه ته اخلي او تاؤ يې ماته رسېږي.

صبا: بي بي جي، زه نه د هغه زړه له سپېره ورکولې شم او نه د هغه سترگې ترلې شم. ماد مينځ نه اوباسۍ پليز او خپلو کښې جنگيږي. زه د چا د دغرونه يم.

رعنا بېگم: ماسره چې څه کېږي. داستا په اشاره کېږي. که ته هغه سره واده اوکړې نو زما ژوند به تباه شي خوياد ساته چې ته به هم بچ پاتې نشې.

صبا: واده؟ (خاندي).... واده خو ما کړې دې.

د دې ټکي په اوريدو سره د رعنا بېگم د لاس نه موبائېل او غورځېدو او هغه په چغو چغو په ژړا شوه، چې کله يې زړه ښه تش شو نو موبائېل يې اوچت کړو او مېلم رېحانه ته يې رنگ اوکړو. هغه مېلم رېحانه ته د صبا او نسيم صيب د ناجائز تعلقاتو او د هغوي د واده ټوله خبره اوکړه. مېلم رېحانه د صبا په کړو سخته خفه شي. هغه هغې له تسلي ورکړي او ورته اووايي چې هغه به صبا سره خبره اوکړي او د ټول صورت حال نه به ځان خبر کړي. هغې صبا ته فون کول غوښتل خو بيا يې په دې غرض خپله اراده اوزانگوله چې هغه په خپله اوويني او بالمشافه خبرې ورسره اوشي نو هرڅه به واضحه شي.

هلته نسيم صېب او صبا په انټرنيشنل هوټل کښي به بالائي منزل کښي ډهېره شوي وو. نسيم صېب غوټنبل چي هغوي دواړه په يوه کمره کښي وي او دواړه د يوبل د سترگو وړاندې وي خو صبا د هغه تجويز سره متفق نشوه او د جدا جدا کمره غوښتنه يې اوکړه او هم دغه شان اوشوه. هغوي دواړو ځان له دوه ټيچ کمرې ست کړې او خپل خپل سامان يې پکښي کېښودو. اوس هغه مطمئن وو. د هغې حسن وادا په هغه هغه جادو کړې وو چې د هغې يوه لمحہ جدائي هم ورته گرانه وه. د هغې د حسن په رڼا کښي ترېنه د خپلې بنځې د کالونو خلوص، مينه او وفا هېره شوې وه او د هغې مينې د ليونتوب حد ته رسوله وو. هغه به د ورځې زياته برخه د خپل دفتر په ځاي هغې سره په استقباليه کښي تېروله او د شپې به هغې سره د هغې په کمره کښي پروت وو صرف اوډه کېدو د پاره به خپلې کمرې ته تلو. هغوي يوبل سره دومره بے تکلفه شوي وو چې د شپې به اکثر هغې د لاس نه اونيوو او د خپلې کمرې نه به يې اوويستلو. د ډيوټي نه پس به نسيم صيب هره شپه هغه د شاپنگ د پاره سپر مارکيټ ته بوتله. په لږو ورځو کښي د هغې کمره په جوړو جامو، د ميک اپ په سيټونو او د هغې د ضرورت دنور سامان نه ډکه شوه. هغه دمناسب وخت او مناسبې موقعې په تلاش کښي وو چي هغې ته د واده آفر اوکړي. او دواړه په شريکه او صلاح مصلحت يوه نېټه مقرر کړي. د واده نه پس دهنی مون د پاره د هغه يورپ ته هم دتلو

اراده وه. دې مقصد د پاره هغه صباله پاسپورټ هم جوړ کړې وو او خپل معاون منيجر تنوير سره يې هم صلاح کړې وه او د هغه په ذريعه يې د انگلينډ، جرمني، اتلي او د يورپ مختلف دوستانو سره خبرې شوې وې.

يومانام هغه د صبا نه پټ په پټه سپرمارکيټ ته لاړو د هغې د پاره يې د خپلې خوبنځي بڼه ډېر شاپنگ اوکړو او په خپله کمره کښي يې کېښودو. دې نه پس د صبا کمرې ته اوډرېدو او هغې ته يې ناکنگ اوکړو خو هغه اوډه وه. چې اوشوه نو د سبا د ملاقات په امېد خپلې کمرې ته واپس شو او بڼه په تسلي سره اوډه شو. بلې شپې له يې د سرپرائز ورکولو د پاره هغه خپلې کمرې ته راوسته او ورته يې په مسکامسکا اووے، ”دا اوگوره صبا، بيگانه ما دا خيزونه ستا د پاره راوړې دي. دې ډبلو کښي څه دي“؟ صبا سنجيده شي او وائي، ”دا هرڅه چې دي خو زمانه دي، ستا دي“.

نسيم صيب: اوه نو، دا ما بيگانه ستا د پاره راوړي دي. تاته م ناکنگ اوکړو خو ته شايد اوډه وې.

صبا: مادرته اووې کنه. دا زمانه دي. که زما وې نوزما په کمره کښي به پراته وو.

نسيم صيب: اوه، دا خبره ده. سوري صبا. ته په دې خفه شوې؟ صبا هغه له څه جواب ورنکړي او ډېره په غصه خپلې کمرې ته روانه شي. نسيم صيب هغه ټول سامان په غېږ کښي اوچت کړي او هغې پسې

د هغې کمري ته ورځي . هغه ټول سامان د هغې مخې ته اړدي او وائي ، ”اوه مائي ډير ، ته په دې خفه شوې ؟ سوري مائي ډير سوري“ صبا(مسکي شي) اوه نونو ، زه خفه نه يم ، نيور مائيد. That's ok . نسيم صيب:.. تېنک گاډ ، چې ته خوشحاله يې نو ټوله دنيا راته خوشحاله ښکاري . چې ته مسکي شي نو زما زړه مسکي شي چې ته خاندې نو تاسره ټول گلونه خاندې .

صبا(په مسکا) اوه مائي گاډ ، ماخو چرې هم دا تصور نه دې کړې . تا خو ماله ډېر لوي اعزاز را کړو .

نسيم صيب:.. مانه دې درکړې صبا ، بلکه خپل حسن درکړې دے او ته لائقه هم د دے يې . هغه يو وړوکې ډبلې او پحتوي ، هغه کهولاؤ کړي او هغې ته وائي ، ”دا اوگوره دا خه دي“؟

صبا(خاندې) واؤ ، لاکت؟ اوه مائي گاډ ، دا خومره Lovely دے .

نسيم صيب:.. تانه زيات Lovely نه دے ، هغه لاکت د هغې غاړه کښې اچوي بيا بل ډبلې کهولاؤ کړي او ورته وائي ، ”دا اوگوره دا خه دي“؟

صبا(په مسکا) واؤ ، د سرو اميل How beautiful it is .

نسيم صيب:.. تانه زيات خائسته نه دے ، هغه د سرو اميل د هغې په غاړه کښې اچوي . بيا يو بل ډبلې کهولاؤ کړي . د هغې نه يو خيز را اوباسي او هغې ته وائي ، ”دا اوگوره صبا ، دا ستا د مستواو شوخو زلفو د ترلو دپاره گولډ رين دے ، نسيم صيب په يو لاس د هغې زلفې روستو واړه وي او بيا په دواړه لاسه ورته رين اچوي . صبا د رين

خائست ته حيرانه پاتې شي او بار بار د هغه شکر په ادا کوي . نسيم صيب بيا يو بل ډبلې کهولاؤ کړي او د هغې نه د سرو تاج راوباسي . صبا چې د هغې خائست ته اوگوري نو د حيرانتيا نه يې خوله او سترگي وازې لارې شي . بيا خاندې او هغه ته وائي ، ”it is for me?“ نسيم صيب:.. Yes,my dear,all these things are for you . صبا:.. دا خو به ډېر قيمتي وي ؟

نسيم صيب:.. هاؤ ، قيمتي دي ....خو د دې ټولو خيزونو قيمت ستا د يوې مسکا نه زيات نه دے .

صبا(په مسکا) تېنک يو ، نسيم صيب د سرو تاج د هغې په سر ست کړي . صبا چې په لويه ائينه کښې ځان ته او خپلو کالو ته اوگوري نو خاندې او په خندا خندا کښې وائي ، ”واؤ ، تاخو زمانه سمه ملکه ، عاليه جوړه کړه“ .

نسيم صيب:.. نو ډير . ته لامکه نه يې بلکه شهزادگي يې ....ملکه به هله شي چې په سرو کښې دې پته کړم او خپل بيد له دې راولم .

صبا:.. (په لاپروايي) خپل بيد له م راولے ؟ خه مطلب ؟

نسيم صيب (په مسکا) ته زما په خبره پوه نشوي ، که زمانه خبرې اوباسي ؟

صبا:.. ستا په خبره پوه شوم خو ماوې که خوله دې غلظه شوه او تېروته .

نسيم صيب:.. نه صبا ، نه م خوله غلظه شوې ده او نه تېروته يم بلکه

تاته م د زړه خبره اوکړه . هغه خبره چې ستا د راتلو اوتاسره د ملاقات په پومبۍ ورځ زما په زړه کښې پرته وه خو د هغې د کولو جرأت م نشو کولې . صبا ، د ”صبا“ او ”نسیم“ ټکي په معنی او خاصیت کښې دواړه یو دي . زه غواړم چې مونږ طبعي طور سره هم یو شو . زه غواړم چې د معنی او خاصیت نه علاوه زمونږ ژوند هم یو شي . ته زما شریکه حیات شي او زه ستا شریک حیات شم . . . . . چې مونږ دواړه د یو بل شریک حیات شو نو زمونږ مینه به آب حیات شي ، خوندوره ، سدابهاره ، لاثاني او لافاني به شي . صبا ، د واده سامان تر ډېره حده پورې شوې ده ، که څه کمه پکښې وي نو اوویه چې هغه هم راوړم او د دې نیک کار خوشگواره آغاز اوکړو ، ”د هغه په خبره صبا په خندا شي او په طنزیه خندا کښې وائی“ . ښه نو دا خبره ده ؟ ته ماسره د واده خوبونه وینې ؟

نسیم صېب : خوبونه م ډیره موده اولیدل . اوس د دغه خوبونو تعبیر غواړم . داسې دې خوبنڅه ده کنه ؟

صبا : نه نسیم صېب ، داسې نشي کېدې . ما چېرې هم تاته په دې نظر نه دي کتلې . (هغه کالی اوباسي او یو خوا تښ یې اړدي)

نسیم صېب (سنجیده شي) تاماته په کوم نظر کتلی دي؟ وایه ، وایه؟ صبا : د یو مخلص مشر په نظر ، د یو شفیق او همدرد بوس په نظر . د یو ښه نیک او بااخلاقه انسان په نظر .

نسیم صېب : دا کومې خوبی چې تازما په باره کښې بیان کړې نو

که دا واقعي په ما کښې وي نو بیا د شریکه حیات په جوړېدو کښې څه رکاوټ دے ؟

صبا : نسیم صېب ، ته د یوې حسینې ، وفادارې ، حیادارې اوباشعوره میرمن خاوند یې . زه د هغې په مینه ډاکه نشم اچولې . سوري ، داسې نشي کېدې .

نسیم صېب : ستا خدشه په ځای ده خو دغه هېڅ مسئله نه ده . تا سره د واده کولو نه مخکښی به زه هغې له طلاق ورکړم او ته به زما د کور میرمن شي .

صبا : سوري نسیم صېب چا چې ماله پناه راکړه او زه یې د خپل کور واکداره کړم زه هغې سره دا غډاري نشم کولې ، هغه زما محسنه ده او زما سر به ټول عمر د هغې احسان ته ټیټ وي .

نسیم صېب : تاله هغې پناه درکړې ده او مادرله نوکري درکړې ده . دا نوکري او دا مرتبه هر چاته نشي ملاوېدې . . . . . ته د بانډې یوه عامه او شاره جینی وي . مادرنه شهزادگی جوړه کړه . مادرته د سرو تاج په سر کړو او ملکه عالیه درنه جوړوم . زه غواړم چې ته همپشه همپشه د پاره زما د زړه ملکه یې . زما د سترگو وړاندې یې ، چې زه تاته گورم او ستا په مینه خوشحالېږم .

صبا (طنزیه خندا) نسیم صېب ، زړه یو معصوم او ساده بده خیز دے . د سترگو په فریب ډېر زړه هوکه کېږي معلومه نه ده چې تاسره د واده نه پس به ماسره هغه څه کله کېږي کوم چې ته اوس بي بي سره کول غواړے ؟

نسیم صېب: صبا ما سره نه د دولت کمه شته او نه د مینې. زه په هر قیمت تا حاصلول غواړم. زه... غواړم چې زمونږ خائسته خائسته بچې وي. مونږ دواړو هغه په خائسته خائسته پارکونو، چمنونو او باغونو کښې ځان سره گرځولې... زه غواړم چې د یورپ او امریکې په سیلونو کښې هغوي مونږ سره وې. مونږ دواړو هغوي ته د هغوي وړانې او د هغوي خندا خوشحالی ته کتلې او خندیدلې... زه غواړم چې زما په دولت باندې ته او زما اولاد مزي او کړي.

صبا (طنزیه خندا) نسیم صېب، که مینه په دولت اخستې شوه نو د غریبو برخه به تل خواره وه... او که بالفرض زه تاسره واده او کړم او لکه د بي بي د اولاد د نعمت نه محرومه شم نو زما انجام به څه وي؟ بیا به مال هم لکه د بي بي طلاق راکوږم؟ سوري نسیم صېب. داسې نشي کیدې.

نسیم صېب (په غصه) صبا، ستا گستاخي زما د برداشت نه اوځي. زه دا توهین نشم برداشت کولې.

صبا: نسیم صېب د خپل انجام د خدشې اظهار ته گستاخي نشي ویلې کېدې. ماته د خپل ژوند تېرولو پوره پوره حق حاصل دے او د دنیا یو طاقت هم دا طاقت زمانه نشي اخستې.

نسیم صېب: زه تانه ستا د ژوند حق نه اخلم بلکه تاله ډېر څه درکول غواړم. تاله د ژوند ټولې خوشحالی او سوکالی درکول غواړم... ستا د پاره درې ورځي مهلت دے. ښه سوچ او کړه او ماله مثبت

جواب راکړه خو که تا خپله رویه بدله نه کړه نو د نوکړی نه طمعه قطعې کړه... بیا به لیونی، سپلنی، گرځي، په لارو کوڅو کښې به هر لاروي ته لاس نیسې چې "ماله د الله په نامه یو پېسه". صبا: هغه ژوند م قبول دې خو دا م قبول نه دې.

نسیم صېب: زه درنه ځم او تاله درې ورځي مهلت درکوم. که تیاره نشوې نو بیا دې کړه، کوډه انغاړه اوځه، دې سره هغه ډېر په تیزی سره د هغې د کمرې نه اوځي. مېډم ریحانه او رعنا بېگم ورته ورسره بهر ولاړې وي. نسیم صېب چې هغوي اووېني نو رنگ یې تک زیر شي او هغوي ته په غصه وائي، "تاسو دلته څه کوی؟ دلته ولې راغلی؟"

رعنا بېگم د هغه په سترگو کښې سترگی اچوي او ورته وائي، "دا هوټل دے او دلته هر څوک راتلے شي". دې سره هغوي د صبا کمرې ته ورشي او نسیم صېب بهر اوځي. صبا په خپل بېد کښې ناسته وي او په چغو چغو ژاړي. مېډم ریحانه هغې سره په بېد کښې کېني او د هغې سر په خپله غېږ کېني اړدي. هغه د هغې اوښکې اوچوي او خپلې بهوي. رعنا بېگم د هغې په غېږ کېني هغه ښکل کړه او ورته یې اووې، "آفرین شه او په تاشه صبا. مونږ ستاسو ټولې خبرې ووریدې. زه ستا جرأت ته سلام کوم". دې سره هغه د هغې خپو ته تیتیه شي او د سلام په توگه د هغې خپو له گوتې اوږي. صبا د مېډم ریحانه د غېږ نه ډېر په توندی سره سر پورته کړي. هغه په دواړه لاسه او نیسي، د خپلو خپونه یې روستو کړي او د هغې د سلام په

جواب کښې د هغې خپو ته ټيټه شي . بيا دواړه په ژړا ژړا غېږ په غېږ شي . صبا په ژړا ژړا کښې هغې ته اووې، ”مامعاف کړه بي بي جي ، زما په وجه تاته ذهني صدمه اورسېده“ . د هغې په جواب کښې هغه مسکې شوه ، هغه يې ښکل کړه او ورته يې اووې ، ”صبا، ته انسان نه بلکه د انسان په شکل کښې فرشته يې ، زه ستا په دوستۍ ، وفا او مړانه فخر کوم“ .

ميډم رېحانه :. په (مسکا) ته جينۍ ، زه خو تاپسې جنگ له راغلې يم . تا رعنا ته څه ويلې دي ؟ دا خو په ژړا ژړا نيمه پاتې نشوه ؟

صبا :. مېډم . ما اگر چته بي بي جي ته سپيني خبرې کړي وي او هغه هم د خوب الجواب په طور . دې نه علاوه م هېڅ داسې سخته خبره نه ده کړې . او که م په ناپو هۍ کښې کړي وي نو د هغې ترېنه معافي غواړم .

مېډم رېحانه :. تادي ته نه دي ويلې چې تا واده کړې دې ؟

صبا (خاندي) ښه دا خبره ده . واقعي ما دا بي بي جي ته ويلي دي او اوس هم دا وائيم چې ما واده کړې دې خو نسيم صيب سره نه بلکه د هغه چا يادونو او خيالونو سره د چا په تلاش کښې چې زه د خپله کوره راوتې يم .

رعنا بېگم :. اوه مائی گاډ .

مېډم رېحانه :. تينک گاډ . . . د دواړو سترگي ډکي شوې او په ډکو سترگو يې د هغې ډکو سترگو ته کتل . بيا دواړو سترگې اوچې کړې او په بېدې کښې پراته کالي يې په نظر شو . مېډم رېحانه کالو ته گوري

او وائي ، ”کالی د هرې ښځې کمزوري وي خو دې نه معلومېږي چې ته د ډير مضبوط اعصاب او د ډېرې مضبوطې ارادې مالکه يې چې دا کالي دې قبول نکړل . که چرې ستا په ځائ زه وي نو دا به م قبول کړي وو او هغه سره به م واده کړې وو“ .

رعنا بېگم :. څه څه څه دې اووې . که تا داسې کړې وي نو مابه درنه غوږونه بوت ويستلي وو . دې سره هغو ي ټولې په خندا شي . هغوي ترناوخته پورې ناستې وي او هغې له يې د لاسه ورکوله . په خبرو خبرو کښې ورته رعنا بېگم اووې، ”صبا که دلته خوشحاله نه يې نو ماسره کورته لاړه شه . زه يواځې يم ، شپه به ماسره کوي او ډيوټۍ له به دلته راځي“ .

صبا :. بي بي جي ، ما دپاره د نسيم صيب له خوا درې ورځې مهلت دے . دغه درې ورځې به دلته تېرې کړم او په څلورمه ورځ به زه فارغه شم ، بيا که هلته درغلم او که بل خوا لاړم .

مېډم رېحانه :. نه صبا نه . بل چرته مه ځه . دغه دے کور دے ، دغه دے اور دے که بل خوا لاړي مخ دے تور دے ؟ دې سره هغه هم خاندي او هغې سره صبا او رعنا بېگم هم خاندي . په خندا خندا کښې صبا هغې ته وائي ، ”د قسمت څه پته لگي مېډم ؟ دا معلومه نه ده چې مخکښې به څه پېښېږي . دا هم معلومه نه ده چې زما منزل څه دے او هغه ته څومره مزلونه دي“ .

رعنا بېگم :. صبا زما کور خپل کور اوگڼه . قسم درته اچوم چې بل خوا به نه ځي .

صبا:۔ قسم راته مۀ اچوه بي بي جي . زما دَ رزق هيخ پته نه لگي
چې چرته ليكلے شوے دے . زۀ چې هر چرته ثم . خو تاسو کره
چرې هم نه درخم . چې خۀ شوي دي دَ هغې درنه بخنه غواړم خو دَ
خپل سهولت دَ پاره په تاسو کور وړانول نه غواړم .

مېډم رېحانه:۔ چي هلته نه خې نو چرته به خې؟

صبا:۔ دَ خدائے لويه دُنيا ده مېډم . الله سوب ساز دے . چي هغه پيدا
کرے يم نو چرته خو به پنائې راکړي ، دې سره هغه په ژړا شي او
هغې سره هغوي دواړه هم په چغو چغو په ژړا شي . په دغه ژړا ژړا
کښې رعنا بېگم او مېډم رېحانه دَ هغې دَ کمرې نه بهر اوځي .

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

★★★★★★★★★★★★★★★★

★★★★★★★★★★

★★★★★★

★★★★★

★★★★

★★★

★★

★

دويمه برخه

دَ مياني مياشت دَ پنځلسو نه اوختې وه . دَ لومے اختر دَ
مياشت ختو نه مخکښې مخکښې کوچيانو خپل څاروي دَ خرڅولو
دَ پاره دَ افغانستان او علاقه غېر دَ مېرو نه پاکستان ته دَ تلو تياري .
کولے . هغوي به په خپلو رمو کښې څاربه څاربه څاروي کتل او
هغه به يې دَ نورو څاروو نه بيلول . بيا به ډلې ډلې کوچيان خپلو
گډيانو ، چپلو ، او اوبنانو سره دَ قافلو په شکل کښې پاکستان ته تلل .
په دغه قافله کښې ميرام جان ، گل جان ، دَ گل جان مور او دَ هغه خور
خندا نه هم شامله وه . په پراؤ کښې ميرآغا بابا ، نبات گلہ ابی ، دَ
ميرام جان دوه ښځې يوه لور وږمه او دَ گل جان ښځه سپينه پاتې شوه
څاروي اکر چۀ دَ مخکښې په نسبت کم شوي وو خو دې سره سره دَ
هغوي پالنې وارا هم کم شوي وو . دَ شپې دَ څوکۍ تقسيم لکه دَ
مخکښې غوندي وو . يوه شپه څوکۍ به کاشان کوله او بله شپه به
وږمې کوله . دغه شان دَ څاروو په څرولو کښې به هم هغوي يو بل
سره مرسته کوله . يو غل ، شپه دَ نيمۍ نه اوختې وه نری يخه هوا
چلېده او دَ بدن نه پورې راپورې وته . گلې ، بزې او اوبنان په زمکه
غزیدلي وو او دَ لنگو څاروو بچي دَ ميانو خوا کښې راغونډ شوي
اودۀ پراته وو . کاشان کمر بند ترلے وو او کلاشن کوف په لاس دَ رمو او
پراؤ څوکۍ ته ولاړ وو . اسمان بالکل صفا وو او ټول ستوري لکه دَ
سپينو ملغلرو څلېدل . ټولو هغه ته کتل او په کتو کتو کښې به يې

هغه ته خاندل خو هغه د دې هرڅه نه به نيازه وو. هغه څو کي هم کوله او د خپل ژوند په باره کښې يې سوچ هم کوو. په دغه خيال کښې هغه له د صبا خيال ورغی. هغه صبا د چاپه وجه چې هغه په شرمونو او شرمېدو، د چاپه وجه چې هغه د کلي نه او شړلې شو، د چاپه وجه چې هغه دې دشتې اودې صحرا ته را اورسېدو. او د يو بي پېسې نوکر په توگه د نامعلوم مقصد د پاره د ژوند شپې ورځي تېروي. اگر چه هغه صبا سره مينه کوله خو هغه ته دانه وه معلومه چې صبا هغه سره مينه کوي. د هغه په خيال به هغه يو داسې سړي سره څنگه مينه او کړي چې يو خوا د کلي خلقو د هغه کسب ته په بده سترگه کتل، بل خوا د خداي په دې دومره لويه دنيا کښې د هغه خپل کور، کله نه وو، د هغه مور، پلار، خپل خپلوان نه وو، د هغه يار دوست نه وو او کوم چې وو نو د هغوي د لاسه دې دې ته را اورسېدو. اگر چه د هغې هغه سره خوږې خبرې شوې وې خو دغه خبرې هغه ته د خوب هغه واقعه ښکارېده چې د هغې تعبير سخت دردناک او خوفناک وي. د هغې مينه هغه ته د انگور هغه غونچکه ښکارېده چې سترگې يې ورته پسڅېدې، په خوله کښې ورته اوبه راتلې او واپس خولې ته تلې. هغه دومره اوچته وه چې نه يې شو کولې شوه او نه يې پرېښودې شوه. د صبا نه پس د هغه په خيال کښې خندانه راغله، د هغې ژړا او د هغې سلگۍ راغلې. هغه ته په دې ډېرافسوس وو چې هغه ته د خندانې د ژړا وجه معلومه نشوه يو

غل، دوه د هغه په زړه کښې راغله چې د هغې د ژړا وجه شايد څه کورنۍ معامله وي د هغه په زړه کښې دا هم راغله چې کېدې شي د هغه سوې سوې تپو به هغې اثر کړي وي او لکه څنگه چې هرې تپې سره د هغه زړه ډبۍ وهلې، شايد دغسې هغې سره هم شوې وي ځکه چې هره ځوانې مينه غواړي او هره مينه د مينې خواږه غواړي. د خندانې د مينې په خيال د هوا يوه يخه چې په راغله او د هغه په مخ دانه وانه شوه. هغه د پتکي زانگېدلې پلو د مخ نه تاؤ کړو، په يوه غټه گټه کيناستو او په خپل تصور کښې يې هغې سره خبرې کولې. د هغه پوخ يقين راغی چې خندانه هغه سره مينه کوي. هغې اگر چه د خپلې مينې اظهار په خوله او نکړو خو د هغې سلگو او د هغې رڼو اوبنکو د هغې د زړه د جهان ټول واردات په ډاگه کړل. هغې د هغه پښتنو پېغلو ترجماني او کړه چې په زړونو کښې يې د مينې لاوې خټکېرې خو د هغې اظهار نشي کولې. د هغه شک په يقين کښې بدل شو ځکه چې دې نه پس به هغه د هغه مخې له نه ورتله او که ناصافي به چرته ملاقات او شو او د دواړو سترگې به اولگېدې نو هغه به او شرمېده او تپتې سترگې به تېره شوه. دې سره د هغه په خيال کښې رڼا راغله او دغه رڼا د مسکا په شکل کښې د هغه په مخ خوره شوه. هغې ته د هغې هغه تپه هم راياده شوه چې يو غل يې د هغې د خولي نه اورېدلې وه. دغه تپه د هغه په خوله هم راغله او ځان سره يې غلې اووي.

د مخې له مټه راځه شرميرېم

داسې خبرېم چې م تاله درکوينه

دا تپه د هغه په زړه کښې داسې پريوته او شونډو پورې يې داسې اونخته چې تر ډېر ساعته پورې د هغه په خولې تله راتله. د هغه د خيال په دريچو کښې لا خندانه گرځېده چې د هغه د غېږ نه کلاشن کوف راځکلې شو. هغه چې په ځان پوه شو نو ډېر په تيزۍ سره پاسيدو او چې کلاشن کوف پسې ورتلو نو يو هيبت ناک اواز راغی، ”په خپل ځای اوډرېره چې رپ اونه وهي“ دا اواز دومره خوفناک وو چې په هغه کښې يې يره پېدا کړه او په خپل ځای اوډريدو. دې نه پس يو بل اواز راغی، ”لاسونه اوچت کړه گيڼي دوره شوے“. هغه د حکم تعميل اوکړو او لاسونه يې اوچت کړل خو سترگي يې په هغه لور لگيدلې وې. دې نه پس يو بل اواز راغی، دغه تپه بيا اوکړه، کومه چې دې اوس کوله، هغه دا اواز اوپيژندو، مسکے شو او وے وئيل، ”اوه، وږمه؟ ته دلته څنگه راغلې؟“ زما د يړولو د پاره؟ وږمه په خدا شوه او په خدا خدا کښې اووې ”اوږيدې کشانه“؟

کاشان: زړه دې رانه بوت اوويستلو، هغه د خپلې يړی ختمولو د پاره د خبرې رځ بدلوي او هغې ته وائی، ”په دې توره شپه دلته په څه غرض راغلې؟“

وږمه: ستاليدو له او ستا د تپې اورېدوله. کشانه ستاخو ډېر خوږ اواز دے؟

کاشان: زما اواز درباندي څکه خوږ اولگېدو چې تپه خوږه ده.

وږمه: هاؤ. دواړه خواږه دي. ښه دغه تپه بيا اوکړه.

کاشان: تپه به درته هله کوم چې کلاشن کوف راکړې.

وږمه: کلاشن کوف به هله درکوم چې تپه اوکړے.

کاشان: لوظ دے؟

وږمه: بالکل لوظ دے. ”کاشان چې د خپل لوظ مطابق تپه اوکړي

نو وږمه ورته وائی، ”دا تپه تا چا پورې جوړه کړې ده؟“

کاشان: دا ما جوړه کړے نه ده بلکه دا يوه زړه تپه ده او ما اوريدلې ده،

وږمه هغه له کلاشن کوف ورکوي او ورته وائی، ”داسې معلومېږي

چې دا تپه ماپورې جوړه شوې ده“.

کاشان: تا پوري جوړه شوي ده؟ څه مطلب؟

وږمه: کشانه، تہ څه خبرېږي؟

کاشان: نه؟ د څه نه؟

وږمه: چې يوه پته خبره درته اوکړم نو چاته خوبه يې نه وائے؟

کاشان: که پته خبره وي نو ځان سره يې سمباله کړه. ماته ډولولو ضرورت

نېشته. زماخوله سوري ده هسي نه چې په تېر کښې ترېنه اوځي.

وږمه: خبره پته ده خو تاته د ويلو او ستا د خبرولو ضرورت دے څکه

چې د دې تعلق تاسره دې.

کاشان: د دې تعلق ماسره دې؟ ښه وايه څه ويل غواړي؟

وږمه: کشانه تہ ډېر ښه انسان يې. زمونږ ټول کورتانه ډېر خوشحاله

دے او ټول غواړي چې تہ د هميشه هميشه د پاره زمونږ د کور بنده

شے (هغه چپ شي).

کاشان:۔ چپ ولې شوې د خبرې وضاحت او کره ، زه پوه نشوم .
 وېر مه:۔ کشانه ، زمانيا ، نيکه او پلار دا غواړي چې په مونږ دوو خوياندو
 کښې يوه ستا شي . چې پلارم د خکته نه په ستنه راشي نو تانه به تپوس
 کوي چې ته په مونږ دوو کښې کومې يوې سره واده کول غواړي ؟
 کاشان:۔ اوه ، دا خبره ده . ته د دې زيري راکولو د پاره راغلي وې؟
 وېر مه:۔ نه کشانه ، زيري د پاره نه بلکه خپل غرض پسې راغلي يم .
 کاشان:۔ خپل غرض پسې ؟ ته څه وېل غواړي ؟
 وېر مه:۔ زه دا وېل غواړم چې که پلارم تانه ستا د خوبخې تپوس
 اوکړي نو ته ورته زما په نوم بڼه اوکړه .
 کاشان:۔ ډېره بي شرمه يې؟ د خپل ځان خبره په خپله کوي ؟ دا خبره
 ستا په خوله څنگه راغله ؟
 وېر مه:۔ بي شرمه نه يم کشانه خو تا ځکه خبروم چې د روستو ژړا نه
 مخکښې وېنا بڼه ده .
 کاشان:۔ وېر مه چې رشتيا خبره درته اوکړم نو تراوسه ما ، تاته او ستا
 ټولو خوياندو ته په دې نظر نه دي کتلې .
 وېر مه:۔ هم دغه وجه ده چې زمونږ ټول مشران د خولو نه نورې
 غورځوي خو ستا نوم نه غورځوي او په مونږ دواړو کښې يوه تاله
 درکوي . کشانه رشتيا رشتيا وايه چې تانه ستا د خوبخې تپوس
 اوشي نو ته به د چا په نوم بڼه کوې ؟
 کاشان:۔ دا فېصله ډېره گرانه ده وېر مه کېدې شي زه دواړو نه انکار

اوکړم (خاندي) ستا څه خيال دے ؟
 وېر مه:۔ چې زمانه نشي نو په هغې م هم پېرزو نشي ، دې سره هغه
 غلې غوندې روانه شوه د هغې د تلو نه پس هغه ډېره شيبه د هغې په
 خبره سوچ کوو . د هغې انکشاف سره د خندانې د ژړا مسله هم حل
 شوه . کومه خبره چې وېر مه په کلکو سترگو اوکړه هغه خندانې په
 ژړا او سلگو کښې کړې وه . دې نه پس د هغه او وېر مه ليدنه ، کتنه
 څو څو ځله په تنهائې کښې هم اوشوه خو دواړو د خپلو يادونو ياد په
 سترگو سترگو کښې تازه کړو . هغه به مسکې شوه ، د لويټې شوې
 به يې خوله کښې اونيوه او په يو شخ به تېره شوه .
 د خندانې د احساساتو پته نه لگېده ځکه چې هغه موجود نه وه خو
 وېر مه ته د لومړي اختر د راتلو لومړي انتظار وو ، په هغې يوه يوه لمحې
 د کال کال هومره لويه تېرېده . هغه په دې ډېره خوشحاله وه چې
 هغې د خندانې په غير موجودگي کښې کاشان ته د خپل زړه خبره
 اوکړه . د هغې پوخ يقين وو چې که چېرې د کاشان نه د هغه د
 خوبخې تپوس اوکړي شي نو هغه به د هغې په نوم بڼه کوي خو
 بيا هم کله کله به يې په زړه کښې شکوک و شبهات پيدا شو او په زړه
 کښې به يې راغله چې کيدې شي خندانه خوبخې کړي . دې فرضي
 شکوک و شبهاتو سره به د هغې په ذهن کښې څه نورې نورې خبرې
 راغلې . خبره دې ته اورسيده چې هغې په هر قيمت او هر طريقه
 هغه حاصلول غوښتل . کله کله به د هغې جذبات مشتعل شو او د

ليوننتوب حد ته به اورسېدل . هغې غوښتل چې د خندانې د راتلو نه مخکښې مخکښې هغه کاشان سره په تنهائي کښې يو ځل بيا ليدل اوکړي او د هغه نه پخه وعده واخلي . په دې خيال هغې يوه ورځ يوه وره اينه ، گمنز او د رانجو رجرومه په يو رومال کښې غوټه کړل او د هغه خواله په داسې حال کښې ورغله چې د گڼو، بزورمې څرند کوو او هغه په غورېدلي څادر په زمکه پروت وو . د ورتلو سره هغه ، هغه سره په غورېدلي څادر په داسې انداز کيناسته چې هغه په هر حالت کښې معيوب گڼلې شو . کاشان چې د هغې ليونتوب ته اوکتل نو د ملاستې نه کيناستو او هغې ته يې اووې ”ولې ليونۍ شوې يې څه؟” هغې په مسکا جواب ورکړو ، ”زما د ليونتوب نه ته اوس خبر شوې؟ زه خو تاپسې ډېره مخکښې ليونۍ شوې يم .

کاشان (پاسې) سمې خبرې کوه ، د حد نه مټ تېروځه .

ورمه: زما خبرې په تاوې بدې لگي کشانه . ماڅو څه غلطه خبره نه ده کړي .

کاشان: ستا خبرې هم غلطې دي او ستا حرکات وسکنات هم غلط دي .

ورمه: کشانه ، ته زما په راتلو خفه شوي؟

کاشان: ستا په راتلو نه بلکه ستا په حماقت خفه شوم . زما او ستا تر

مينځه ډېر حدونه دي . څه پاڅه څه او چې بيا دي په دې طرف اونه وينم .

ورمه: لاړه به شم درنه خو په يو شرط .

کاشان: شرط؟ څه شرط؟

ورمه: ماسره لوظ اوکړه چې ته به زما په نوم بڼه کوې .

کاشان: چې وخت راشي بيا به گورو . مالا فېصله نه ده کړې .
ورمه: دا فېصله به کله کوې . اوس وخت دې . اوس فېصله اوکړه
چې ځم درنه .

کاشان: د خپلې مينې قاتله مټ جوړېږه وړمې . ماته ستا د مينې احساس دې خو تاسره زما د عزت احساس نيشته . که چا اوليدو نو زما هم خپه نېشه او ستا هم . څه ته اوس لاړه شه او ما خپلې فېصلي ته پرېږده .

ورمه (پاسې) زه درنه ځم خو که فېصله دې زما په حق کښې اونکړه

نو بڼه به نه وي . او هن رشتيا دا زما نښخه ځان سره کيږده . دې سره

هغه په رومال کښې تړلې ائينه ، گمنز او د رانجو رجرومه هغه ته په

لاس کښې کېږدي او ډېره په توندي سره روانه شي .

*****

*****

*****

*****

***

**

*

شپږم باب

دوه ورځې پرله پسې نسيم صېب او صبا يو بل سره سترگې اونه لگولې. د هغوي خوراك څڅاك هم بيل شوي وو، ناسته پاسته يې هم بيله شوې وه او عليك سلبك يې هم ختم شوي وو. كه چرې كمرو ته په تلو راتلو كښې به يو بل له په مخه ورغلل نو يا به يې لاره بدله كړه او يا به يې د يو بل نه په اوختو را اوختو مخ بل خوا اړوو. په درېمه ورځ سم د مازيگره صبا خپل تيارې شروع كړو. هغې يو دلاوېز سوت واغوستو. په كمره كښې قد آدم اېښې ته اودرېده، خپل سنگهار يې او كړو او د زلفو ستائل يې د معمول نه بدل كړو. بيا يې خپل ضروري سامان په يو تېچي كېس كښې بند كړو او يو ملازم يې رااوښتو هغه له يې د خپلې استعفى درخواست وركړو او ورته يې اووې ”دا كاغذ د نسيم صېب نه دستخط كړه او ماله يې واپس راوړه“. ملازم هغې ته او د هغې پېك شوي سامان ته په مسكا او كتل او تپوس يې ترېنه او كړو، ”دا څه دي بي بي“؟

صبا: دا تپوس مه كوه. دا يوسه د نسيم صېب نه يې دستخط كړه او ماله يې واپس راوړه.

ملازم: بي بي، تاخو سامان پېك كړې دې، داسې معلومېږي چې چرته روانه يې؟

صبا: هاؤ، زه تاسو نه هميشه هميشه د پاره جدا كېږم. دا زما د

استعفى درخواست دے. ملازم چې د هغې خبره وورېده نو روځې يې خړې شوې. په خوله يې هيڅ اونه وے خو زورنده سر سره د درخواست د هغې د كمرې نه بهر اووتو. د هغه دتلو نه لږه شېبه پس نسيم صېب د هغې درخواست په لاس، ساه نيولے د هغې كمرې ته ورغى. د ورتلو سره هغه هغې ته اووے، ”دا درخواست ستادې صبا“؟

صبا (په لاپروئي) هاؤ صېب جي دا زما دې.

نسيم صېب: ته واقعي تلل غواړې؟

صبا: زه ستا د سامان واپسې ته او د دے درخواست منظورې ته بنده يم. ستا ټول سامان او كالي پتري دا دي پراته دي. دا چيك كړه او خپله قبضه كښې يې واخله.

نسيم صېب: اوه نو، دا هر څه ستا دي صبا. دېكښې زما هېڅ نيشته. دا ټولې ستا دالى دي او تحفې دي. دا قبولې كړه.

صبا: نوسر، ستاسو د پېرزونې ډېره مهرباني. تاسو زما په موجودگي كښې خپل سامان چېك كړى او ماله كليرنس چيټ راكړى.

نسيم صېب: ته واقعي تلل غواړې؟

صبا: بي شكه، بي شېبه.

نسيم صېب: اوه نو، داسې نشي كېدي. ته په توقو هم نه پوهېږې؟ ماخو تاسره توقي كولے. سمائل پليز.

صبا: سوري سر، زه د توقې په موډ كښې نه يم. دا خپل سامان دې چېك كړه. زما كهاته چېك كړه. كه څه كمې بېشې وي نو هغه

کلیر کړه ، چي غم درنه .

نسیم صېب: . ته به چرته غچې؟ خه خائې ، خائېرې دے معلوم دے؟ صبا: . دغه زما مسله ده . ته خپل کار اوکړه . او ما خپل ته پرېږده .

نسیم صېب لاشه خبرې ته خوله جوړوله چې د کمري په وړناکنگ او شو . د نسیم صېب د Yes, come in سره معاون منیجر تنویر ډېر په تیزی سره ، کمري ته وارخطا راځي او هغه ته وائي ، ”سر، خه خبرې یې؟ مائیکل کهور او مس فلورا د کبلیفورنیا نه کراچی ته رارسیدلي دي او درنگ ساعت له به په نورخان اترپورټ کوزیږي . د هغوي د ریسو کولو د پاره په اترپورټ د هغوي استقبال پکار دے .

نسیم صېب: . اوه مائي گاد. دا خو هغه کار او شو چې زمونږ په وهم وگمان کښې هم نه وو دا به خه کیږي؟

تنویر: . هر خه به اوشي سر، د پريشانۍ هیخ خبره نیشته . سر، تاسو اومس صبا به د هغوي استقبال د پاره اترپورټ ته لاړشی . او دلته به یې زه او مس صدف استقبال اوکړو .

نسیم صېب: . وېري گډ آډیا . that, s o.k ، ته ورخه زه درغم . او هن ډرائیور ته اووایه چې گادے تیار کړي .

تنویر: . او. که سر، دې سره هغه بهراوځي . د هغه د تلو نه پس نسیم صېب صبا ته گوري او وائي ، ”صبا، د صیب د استقبال د پاره ، ته ماسره تلې شې پلیز“ .

صبا: . زه، زه؟ نوسر، زما تاسو سره خه واسطه پاتې نشوه . نو تاسو

سره د تلو سوال نه پیدا کېږي .

نسیم صېب: . صبا، پلیز . زما د عزت د پاره پلیز .

صبا: . نوسر، زه دلته نوره نشم ایسارېږي . تاسو زما کهاته کلیر کړي چي غم درنه .

نسیم صېب: . صبا، هغه بله شپه تاویلي وو چې تاماته د یو مشر، د یو همدرد او شفیق بوس او د یو ښه انسان په نظر کتلي دي . ته د دغه القابو خاطر اوکړه او د هغوي د راتلو او تلو پورې ایساره شه . د هغوي د تلو نه پس که ته تلل غواړي نو زه تاسره لوظ کوم چې په خدا خوشحالی او په خوشگواره موږ به دې رخصت کړم خو اوس زما د عزت مسله ده پلیز . زما د رزق او نوکری مسله ده پلیز .

صبا: . تیک ده ، زه به تاسره لاړه شم خو په یو شرط .

نسیم صېب: . شرط؟ خه شرط؟

صبا: . شرط دا دے چې د هغوي د ریسو کولو نه پس به ماله رخصت راکوے . زه دلته نوره نشم ایسارېږي .

نسیم صېب: . صبا، ډیر صبا، زما په وجه تاته ذهني تکلیف دررسیدلې دې . زه درنه د هغې معافي غواړم . ما معاف کړه پلیز خو چې ترخو هغوي

دلته وي ، تر هغې به د تلو نوم نه اخلې پلیز . که صېب زما نه ستا په باره کښې تپوس اوکړي او که ته نه یې نو هغه له به زه خه جواب ورکوم .

صبا: . o.k ، تیک ده . د هغوي د تلو پورې به زه دلته ایساره شم .

نسیم صېب (مسکے شي) تینک یو صبا . زه ستا ډېر مشکوریم . خه

چې اوس د هغوي استقبال د پاره ورشو. نسيم صېب او صبا چې د کمرې نه اوځي نو په لاره کښې ورته معاون منيجر تنوير ولاړ وي. تنوير هغه ته وائي، سر، ستاسو گلدستې په گاډي کښې پرته دي. نسيم صېب: شکر به. او هڼ د صيب او مس فلورا د پاره د هغوي کمرې ست کړي او مطرپاشي او گل پاشي پکښې اوکړي. تنوير: سر، سرې م ورلېږلي دي او پوره هدايات م ورکړي دي. سر، تاسو هېڅ فکر مۀ کوي، دا زما ډيوټي ده او زۀ به يې کوم. دې سره هغوي دواړه گاډي ته اوځي او گاډي روان شي. چې اټرپورټ ته اورسيدل نو هغوي ته د انکوټري آفس نه معلومه شوه چې د جهاز په راتلو کښې شل منته شته. نسيم صېب د اطمینان يوه لويه ساه واخسته او لاؤنج ته روان شو. هغوي د نورو خلقو نه ځان له يوخوا ته کېناستل، خپلو کښې يې خبرې هم کولې او بوتلې يې هم څکلې؟ د هغوي خبرې د يوبل نه گېلي ماني وې. نسيم صېب په يوه خبره ټينگ ولاړ وو او بيا بيا به يې هغې ته خواستونه کول چې د تلو اراده پرېږدي خو هغې د هغه يوه خبره هم اونه منله. نسيم صېب هغې سره خبره اوږده نکړه ځکه چې هغه نه غوښتل چې هغه بياخفه شي. هغوي لا خپلو کښې خبرې کولې چې جهاز په اټرپورټ يولوې چکر او وهلو او بيا په مزه مزه کوز شو او درېدو. د اوږدو سره ورته پورې اولگېده او مسافر ترېنه راوتل شروع شو. صبا، مائیکل کهور او مس فلورا نه پېژندل البته نسيم صېب دغه دواړه پېژندل. چې

هغوي د جهاز نه راووتل نو نسيم صېب او صبا د هغوي د استقبال د پاره ور روان شو. مائیکل کهور د اوبا کالو خواؤ شايو پوخ عمره سرې وو. د اوس نه پنځه کاله مخکښې هغه په افغانستان کښې د CIA چيف پاتې شو وو. د ريتائرمنټ نه پس هغه يو هوټل په کابل کښې جوړ کړ وو، بل يې په کراچي کښې او دريم يې په اسلام آباد کښې. په دغه ټولو هوټلو کښې به اکثر امريکيان او د يورپ ټورسټس پاتې کېدل. هغه اگر چۀ د پنځه شپيته کاله په عمر کښې ريتائر شو وو. خو د هغه صحت ته اوس هم د پنځوست، پنځه پنځوست کالو خلق پسېځېدل. مس فلورا د لاثاني حسن مالکه وه څۀ موده مخکښې د تعليم نه فارغه شوې وه. لوړ دنگ خيره وجود، هسکه غړي، طلائي زلفې، خړې شهلاسترگي، د خوږونه ډک سپين مخ، نره پوزه، په اوږو خورې طلائي زلفې، دا وه مس فلورا. هغه په پينټ شرت کښې ملبوسه وه او په مخ يې سپرلو گډا کوله. نسيم صېب مائیکل کهور ته سلام اوکړه او گلدسته يې ورته پېش کړه. بيا يې مس فلورا ته سلام اوکړو او يو طرف ته اوږدېده. صبا مائیکل کهور ته سلام اوکړو او مس فلورا ته يې گلدسته پېش کړه. مس فلورا د هغې نه گلدسته واخسته، هغه يې بوئې کړه او هغې ته مسکي شوه. بيا يې هغه د لاس نه اونيوه او په مسکا مسکا د اټر پورټ نه اووتل. مائیکل کهور په فرنټ سيټ کښې کيناستو. ورپسې نسيم صېب کېناستو او مس فلورا او صبا دواړه په روستي

سیت کښې کیناستل . په لاره کښې مس فلورا د هغې نه د نوم اوپیشې تپوس اوکړو . هغوي په لږ ساعت کښې یو بل سره داسې بلدي شوي لکه چې د عمرونو ملگرې وي . په دغه خبرو اترو کښې هغوي هوپل ته اورسېدل . هلته تنویر او صدف د هغوي استقبال اوکړو او گلدستی یې ورته پېش کړې . دې نه پس هغوي خپلو خپلو کمرو ته بوتلي شو او د هغوي سامان هغوي سره کښنودے شو . صبا چې د هغې د کمري نه وته نو هغې د لاس نه اونیوه او ورته یې په انگریزی کښې اووې ، where do you go saba (صبا ته چرته ځي)

صبا: Miss flora, I want to change my dress. (زه جامي بدلول غواړم).

فلورا: O.k,do it quickly and come back. (ښه ده جامي بدلې کړه او زور راشه).

صبا: o.k dear I come back in a moment. (ډېره ښه ده ، یی بس دا دې راغلم “دې سره صبا د هغې د کمري نه اووته او خپلې کمري ته لاړه . هلته یې خپل پیک شوے سامان بیا کھولاؤ کړو او یو ډرس یې ترپڼه راواخستو . هغې چې جامي بدلې کړې نو لاسنگهار میز ته ولاړه وه چې د هغې د کمري په وړناکنگ او شو . د هغې د Yes, come in سره نسیم صېب د هغې کمري ته ورغی . او د ورتلو سره یې اووے، “سوري صبا، زما په راتلو خو دستېرې نشوي” .

صبا: چې تاسوري اووے نو زما دستېرېنس ختم شو . ښه وایه څنگه

دے د راتلو تکلیف اوکړو.

نسیم صېب: صبا، زه تاته یو ځل بیا خواست کوم چې خپل درخواست دې واپس واخلم او د تلو نوم مه اخله .

صبا: نه صېب جي، زه د وعدې مطابق د میلمنو تلو او خپل کلیرنس ته بنده یم. زه په یو حالت کښې هم دلته ایسارېدې نشم.

نسیم صېب: صبا، ماتاته د واده ریکوست کړے دے ، څه زبردستي خوم درسره نه ده کړے ، ته په دې خبره دومره خفه شوې چې نوکري هم ورپسې پرېږدي او ځي.

صبا: زما په انکار تاماله د سوچ د پاره درې ورځې مهلت راکړے وو او دا دے وبلے وو چې “که تاخپله رویه بدله نکړه نو بیا دي کډه کوډه انغاړه او ځه “ . چونکه زما اراده بدله شوې نه ده نو په دې وجه درنه ځم . او هن دا کالي پتري او دا جوړې جامې او نور څیزونه واخلم خپلې کمري ته یې یوسه “.

نسیم صېب: کالي پتري به زه زرگر ته واپس کړم او دغه نور سامان د تحفي په طور قبول کړه .

صبا: نه صېب جي نه . داسې نشي کېدې . دا تحفي زما په ځای بي بي جي له ورکړه ځکه چې زمانه زیاته هغه ستا د تحفو مستحقه ده .

نسیم صېب: نه صبا، دا هر څه هغې لیدلي دي او هغې ته پته ده چې دا ما ستا د پاره راوړے دي . هغه به چري هم دا قبولې نکري .

بلکه ماسره دا یره ده چې که ماورته آفر اوکړو نو دا هر څه به زما په مخ

راؤلي . هغه چي څومره خوږه ده ، هومره ترخه هم ده .

صبا: بڼه نو بيا يوه مشوره درکوم ، کيديشي ستا د پاره بڼه ثابته شي او هغه دا چې بي بي جي راؤ غواړه او دا تحفې د هغې په لاس مس فلورال ورکړه . دغسې به زه هم خوشحاله شم ، بي بي جي به هم خوشحاله شي ، ته به هم خوشحاله شه او مس فلورا به هم خوشحاله شي . او کېديشي د هغې په سفارس ستا په تنخواه او مراعاتو کېني اضافه اوشي .

نسيم صېب: وپري گډ آئيډ يا ، خو د هغې په ځائې که دا تحفې مس فلورا ته ورکړې نو ډېر به بڼه وي .

صبا: نه صېب جي نه . دا د هغې حق دے او هغه به يې ادا کوي . زه به هغې له د خپل طرفه يوه وږه شان تحفه ورکوم .

نسيم صېب: مسله داده چې کېدپشي رعنا زما په خوله دلته رانشي . البته که تا ورته فون اوکړو نو بيا کېدپشي چې راشي ، د هغه د خولې نه دغه خبره ايله اووته چې د هغې په موبائيل رنگ راغی . هغې چې موبائيل نمبر ته اوکتل نو مسکې شوه او وې وئيل ، ”د بي بي جي عمر ډېر دے . مونږ ايله ياده کړه او د هغې کال راغی“ بيا يې موبائيل o.k کړو او وې وئيل ، ”بي بي جي سلام عليك“

اواز: . . . وعلېکم سلام . صبا ستا مسله څنگه شوه .

صبا: زما مسله لا هغسې ده . کېدپشي درنگ ساعت له فېصله اوشي . بي بي جي د تلو نه مخکېني زه تاسره لېدل غواړم .

رعنا بېگم: . . . دا زه هم غواړم خو زه درشم که ته راځي .

صبا: که ته راغلي نو ډېره مهرباني به وي .

رعنا بېگم: . . . دیکېني د مهرباني څه خبره ده . دا دې زه درعلم ”صبا مسکې شي او موبائيل بند کړي . نسيم صېب هغې ته په غټو غټو گوري او وائي“ څه اوشو ؟

صبا: بي بي جي دلته راځي .

نسيم صېب: . . . د هغې د راتلو نه مخکېني زه دا کالي خپلې کمري ته اوړم او ته هغې سره زما د طرفه خبره اوکړه . هغه د هغې د جواب انتظار اونکړي ، د کالو ډبلي په غېږ کېني اوچت کړي او خپلې کمري ته يې اوړي او په الماري کېني يې بندوي . لږه شيبه پس رعنا بېگم د هغې کمري ته په ساه ختلې انداز راځي او هغې ته وائي ، ”څه اوشو صبا؟ ستا مسله څنگه شوه“ .

صبا: بي بي جي ، صېب جي رانه معافي او غوښته . ما هغه معاف کړو . کالي م ورته واپس کړل او دا جوړې جامي يې ستا د پاره بطور تحفه پرېښي دي . دا قبولي کړه .

رعنا بېگم: . . . ماد پاره ؟ . . . بطور تحفه ؟ (طنزیه مسکا) هغه ماته بڼه نه وائي نو د هغه تحفې به څه قبولي کړم ؟ نه صبا نه داسې نشي کېدي . دا هم ته قبولي کړه ځکه چې هغه ډېر په مينه تاله راوړې دي .“

صبا (خاندي) هغه چې په کوم نيت راوړې وې ماد هغې منلو نه انکار

اوکړونو اوس خوزمانشوې . صېب جي ته ستا د طبيعت پته ده . هغه هم دا خدشه ظاهره کړې وه چې کېدېشي دا تحفي ته قبولې نکرې . بي بي جي ته م د صيب جي په خواهش دې د پاره را اوغوبنتې چې دا سامان د مائیکل کهور لور فلورا له د تحفي په طور ورکړې او . . . . .“

د صبا خبره د هغې په خوله کښې پاتې شوه . نسيم صېب راغی او د راتلو سره يې رعنا بېگم ته اووے ، ”رعنا ته راغلي“؟

رعنا بېگم (په ستغه لهجه) زه تاله نه یم راغلي . صبا له راغلي یم .

نسيم صېب: خبره يوه ده او هغه دا چې مونږ دا فيصله کړې ده چې دا سامان به ته زما د طرفه او د خپل ځان د طرفه مس فلورا ته د تحفي په طور ورکړي .“

رعنا بېگم: . او که زه انکار اوکړم نو بيا ؟

نسيم صېب: . ته انکار نشې کولې ځکه چې ستانوم صبا تجويز کړې دې .

رعنا بېگم (صبا ته گوري) دے رشتيا وائي ؟

صبا: . هاؤ بي بي جي دا ستا حق دے ، دا کار به ته کوي .

رعنا بېگم: . څه ټيک ده ، په دې بهانه به هغې سره ملاقات هم اوشي نسيم صيب يو ملازم راغواړي . هغه ټول سامان اوچت کړي او هغوي سره يې د فلورا کمرې ته يوسي . مس فلورا جامې بدلې کړي وي . هغه په پاکستانی پرتوگ قميص کښې ملبوسه وي او يوه

سپکه لوپټه يې په اوږه پرته وه . په دغه ساده لباس کښې هغه دومره خائسته ، نازکه او معصومه ښکاري چې د هغوي د مينې ټولې چينې پرې راماتې شي . د هغې برش شوې طلائي ، خوري زلفې ، د هغې خړې شهلا سترگي ، د اومو پېو پېروي غوندے سپين نازک اننگي ، گل پانې شونډې ، نری لورپه پوزه ، هسکه غړی او په مخ معصومانه مسکا ، دا وه مس فلورا . رعنا بېگم چې هغې ته اوکتل نو په رومبي نظريې ترېنه زړه يورپو . مس فلورا چې هغوي اوليدل نو مسکی شوه او د هغوي په احترام کښې پاسېده . رعنا بېگم د خپل کلتور مطابق هغې ته بې اختياره ورغاړه وته . ډېره شېبه يې خپلې سينې پورې نيولي وه ، بيا يې په دواړه مخه ښکل کړه . هغه يې په بېد کښې کينوله او هغوي دواړه ورته مخامخ په صوفو کښې کيناستې . د کيناستو سره صبا ، رعنا بېگم ته په مسکا اوکتل او هغې ته يې په پښتو کښې اووې ، ”بي بي جي ، ته ورته لږ اوگوره ، سمه پښتنه پيغله ښکاري“ . دې سره رعنا بېگم مسکی شي او هغې ته يو ځل بيا په مينه اوگوري . د هغې د مسکا په جواب کښې فلورا هم مسکی شي او وائي ، ”زه پښتنه یم صبا“ .

صبا (په حيرانتيا) ”ته پښتنه ؟ اوه مائی گاډ“ .

فلورا (مسکی شي) ته گوري نه چې په پښتنو کښې خبرې کوم ، صبا پاسي ، هغې ته ورتراوځي او وائي ، ”دا خو معجزه اوشوه . زما د خولې نه خبر اووته اورشتيا شوه . فلورا خاندي او په خدا خدا

کښې وائى ، ”صبا که يوه بله خبره م درته اوکړه نو نوره به هم جبرانہ شي او هغه دا چې زما خپل نوم معجزه دے خو ډېږي راته فلورا وائى . د هغوي نه چې ما د دے ټکي تپوس اوکړو نو هغوي اووے چې ، فلورا د گلونو ډيوې ته وېلي کېږي . دا نوم د هغوي خوبخ دے نو هم دا راباندې شته شو؟ د فلورا په دې خبره د صبا په زړه کښې د هغې او د هغې د پلار مائیکل کهور متعلق څه نورې نورې خبرې راغلې او هغې د وضاحت د پاره هغې نه پوښتنې ته خوله جوړوله چې هغه پرې رومبى شو او تپوس يې ترېنه اوکړو ، ”صبا د دې مېلمني مېډم پېژندگلو دې اونکړه“ .

صبا: . اوه يس ، دا محترمه مېډم زما بي بي جي او د نسيم صېب بي بي ده . فلورا مسکى شي او وائى . wow!so nice and graceful .
رعنا بېگم (په مسکا) ستا د ستاينې ډېره مننه .

صبا: . مس فلورا ، مېډم رعنا بېگم ستا د پاره څه تحفي راوړې دي . دا قبولې کړى .

مس فلورا: . اوه يس ، ضرور ضرور ، هغوي دواړه يو يو پېکت کېولاوه وي يو خيز ترېنه رااوباسي ، هغې له يې په مسکا مسکا ورکوي او هغه يې په مسکا مسکا اخلي او يو خوا ته يې اړدي . فلورا ، رعنا بېگم ته په خندا خندا کښې وائى ، ”تاخوزه په تحفو کښې ډوبه کړم“ .

رعنا بېگم: . تۀ د ډېر څه لائقه يې خو في الحال دا قبولې کړه . فلورا د

هغې شکرېه ادا کړي . بيا صبا اورعنا بېگم هغه ټولې تحفي دوباره پېک کړي او يو خوا ته يې کېږدي ، چې دا کار ختم شي نو بيا صبا ، مس فلورا ته وائى ، ”مس فلورا ، دا ټولې تحفي د بي بي جي د طرفه وې اوس زما د طرفه يوه ذاتي او ډېره قيمتي تحفه قبوله کړه“ دي سره هغه پاسي ، د هغې په شونډ خوله اړدي او هغه نه صرف بڼکلوي بلکه په ژبه يې خټي . د هغې په جواب کښې فلورا هم هغسي کوي څه چې هغه کوي . بيا دواړه مسکى شي ، په خپلو خپلو شونډو ژبې اووهي او په خپلو خپلو ځايونو کښي . هغوي تر ناوخته پورې هغې سره ناستې وې او د هغې په خوږو نه مړېدې . بيا ترېنه رعنا بېگم رخصت واخستو او د هغې د کمري نه چې وته نو صبا هم هغې سره اووته . د رعنا بېگم د تلو نه پس صبا هم خپلې کمري ته لاړه او په خپل بېل کښې سملاسته . هغه د فلورا د شخصيت او د هغې د مينې محبت نه ډېره متاثره شوې وه . هغه په زړه کښې ډيره خوشحاله وه چې د هغې ملاقات د يوې داسې پښتنې پېغلي سره اوشو چې هغه ټوله مينه مينه ده په تېره تېره په دې ډېره خوشحاله وه چې هغه هغې سره مينه کوي . په دغه سوچونو او خيالونو کښې د هغې خپل ځان او خپل مستقبل ته فکر شو . د خپل مستقبل نه چې نامېده شوه نو د هغې خيال ماضي ته لاړو . دې سره هغې ته خپل د بي غمى ژوند راياد شو . بيا ورته د سکول وختونه راياد شو . دي سره سره ورته د کالج او د الوداعي پارټي هغه

مستی او کاشان سره د توقو مسخرو، د گدا او لوبو هغه منظرونه رایاد شو. د انټرنېټ واقعہ د کاشان سزا هم ورته رایاده شوه. بیا د هغې د واده هغه منظر او د کورنہ د هغې وتل هم ورته رایاد شو. د یاسر د شہوانی لذت خواہش هم پکښې راغی. د نسیم صہب د واده د خواہش منظر ته چې خبره اورسپده نو هغې ډېره شہبہ د هغه اورعنا بېگم متعلق سوچ کوو. هغه په دې ډېره خوشحاله وه چې هغې د نسیم صہب د واده آفر قبول نکړو او دغه شان دغه کور د تباہی نه بچ شو. دغه خیال روړو غزېدو آن چې د هغې په مستقبل اودرېدو. هغې د نوکری پرېښودو پخه فہصله کړې وه خو دا ورته نه وه معلومه چې د نوکری پرېښودو نه پس به هغه خه کوي او چرته به ځي؟ د کاشان او د هغې ملاقات د دواړو د ژوند د پاره د تباہی او شرمندگی باعث اوگر څېدو. دواړه په شرمونو او شرمېدل او دواړو نه کلي کور پاتے شو. نه هغه د هلکانو په ډله کښې کیناستے شو او نه صبا د جینکو په ډله کښې ځائېدې شوه. هغه په دغه مشكله کښې گیره وه او د ډېره سوخته ډډې په ډډې اوخته رااوخته خو هیڅ په پته نه پوهېده چې هغې له خه کول پکار دي.

هغه لا په دغه سوچونو کښې پرته وه چې د هغې د کمري په ور ناکنگ اوشو. هغې په زړه اوخوره چې نسیم صہب بیا راغی. هغه د هغه د بیا راتلو او خواستونو نه پوزې له راغلي وه. هغې نه غوښتل چې هغه سره په دې حقله بیا خبرې اوکړي. هم دغه وجه وه

چې هغې جواب ورنکړو او چې پاتې شوه. هغې په زړه کښې وې چې ناامیده شي نو په خپله به ځي. په درېم ځل چې ناکنگ اوشو نو د هغې په زړه کښې راغله چې کېدیشي نسیم صہب خه خاص کار او هدايات راکولو د پاره راغلي وي. نو هغې ورله د خپل بېد نه په اوچت اواز اووي "Yes, come in" دې اواز سره د هغې د کمري ورلرې شو او د نسیم صہب په ځای مس فلورا کمري ته راغله. صبا چې هغه اولیده نو مسکی شوه، پاسپده او ځان سره یې اووي، "اوه مائي گاډ، دا ته وې. آئي اېم سوري مس فلورا".

مس فلورا (په مسکا) اوه نو، نو، نیور مائینډ. that, s o.k. o.k.

صبا: راي کښې پليز.

مس فلورا: نه صبا، کېنم نه خو يو تپوس درنه کوم او هغه دا چې که ته مائینډ کوي نه نو ننۍ شپه به مونږ دواړه په يوه کمره کښې اوکړو.

صبا: دا زما د پاره لوس اعزاز دے خو دا به څنگه اوشي؟

مس فلورا: دا به څنگه اوشي؟ زه پوه نشوم؟

صبا: مس فلورا، دا کمره ستا قابله نه ده او زه ستا د کمري قابله نه یم.

مس فلورا (مسکی شي) اوه نونو. څه چې زما کمري ته څو پليز،

مس فلورا هغه ځان سره په خپل بېد کښې کېنوي. د يو گوتۍ نه دوه

تافياني را اوباسي. يوه صبا له ورکړي او بله خپلې خوله کښې اچوي

. بيا ورته وائی، "ماسره بېد کښې ډډه واچوه". صبا د هغې د وينا

مطابق هغې سره په بېد کښې ډډه اچوي. بيا ورته مس فلورا وائی،

”صبا، سبا مازيگر د دې ځاي نه زمونږ روانگي ده“.

صبا (په توندي سره) سبا مازيگر؟ اوه، دومره زر؟

مس فلورا: ها، سبا مازيگر پنځه بجې.

صبا: دومره توندي ولې کوي، دوه درې ورځې ايسار شي. د اسلام آباد،

مري چکرې به اووهو. کاغان، ناران ته به لار شو، مس فلورا د هغې د

خولې نه خبره اخلي او وائي، ”صبا، زمونږ تگ ضروري دے. بله ورځ

لس بجې په کابل کښې ډېږي د يو هسپتال پرانسته کوي او هلته

زمونږ تگ انتهائي ضروري دے. د دغه ځايونو کتوله به بيا راشم.

صبا... بيا...؟ بيا چې تۀ راځې نو زۀ به نه يم.

مس فلورا: ته به نۀ يې؟ څۀ مطلب؟

صبا: مطلب دا چې ما د نوکري نه استعفي ورکړې ده. زه صرف

ستاسو انتريټمنټ او ستاسو د موجودگي پورې ايساره يم.

کېدېشي مونږ دواړه په يو وخت بيل بيل منزل ته روان شو.

مس فلورا: زمونږ منزل خو کابل دے او ستا؟

صبا: زما د منزل هېڅ پته نه لگي. هرچرته چې لارم.

مس فلورا: صبا، ته نوکري ولې پرېږدي؟ څۀ ذاتي مسله ده درته؟

صبا: ها، بي بي، زما مسله د وړک منزل تلاش دے.

مس فلورا: صبا، زما ډېږي ماته د انټرنیشنل هوټل کابل او د دغه

هسپتال د ايم ډي ډيوټي راکوي. هغه غواړي چې زۀ د خپل عملي

ژوند آغاز د دغه ځاي نه اوکرم. زۀ پښتنه يم خو په کابل کښې زما

چاسره پېژندگلو نيشته. بله دا چې زما دومره تجربه نيشته چې دغه

دواړه ډيوټي په بنۀه طريقې سره اوچلوم. که تۀ بد نۀ گڼې نو ماسره به

دغه ډيوټي کښي تعاون اوکړي... چې تۀ ماسره يې نو زما زرۀ په تا

داډه وي ځکه چې تا دلته بڼه کافي وخت تېر کړو او د هوټل په لانجو

گونجو زما نه بڼۀه پوهېږي. ډير صبا، نه به راته سوري وائي او نه به

راته انکار کوي پليز. ما ډېږي سره خبره کړي ده او هغه م اعتماد

کښي اخستې دې. که تۀ انکار اوکړي نو د هغۀ په نظر کښي به زۀ

سپکه شم، پليز.

صبا (مسکي شي) د سوچ گنجائش شته؟

مس فلورا: د سوچ گنجائش شته خو د انکار گنجائش نيشته خوري.

صبا: چې خور دې راته اووې نو انکار به څنگه اوکړم.

مس فلورا: اوه، مائي ډير سستېر. ټېنک يو. تاسره پاسپورټ شته؟

صبا: ها، پاسپورټ شته خو ويزه پرې نيشته.

مس فلورا: د ويزې غم مۀ کوه. دغه کار د ډېږي دے او هغه به يې

کوي. ته ورشه پاسپورټ راوړه چې ډېږي له يې ورکړم.

صبا: ډېره بڼه ده. صبا پاسي، خپلي کمري ته ورشي، خپل پاسپورټ

راواخلي او هغي له يې ورکړي. هغه چې پاسپورټ اوگوري نو فوري

طور بهر اوځي او مائيکل کهور له يې ورکوي. لږه شېبه پس چې هغه

خپلې کمري ته راشي نو په بيد کښي ډډه واچوي او هغي ته وائي، ”تۀ

خپل تيارې کوه صبا“ سبا له به ځو انشاء الله.

صبا: زه تياره يم مس فلورا. زما له خوا هيڅ مسله نيشته . هغوي تر ناوخته پورې خبرې كولې . په خبرو خبرو كښې صبا د مس فلورا نه د خه تپوس په حقله به خوله جوړه كړه خو د هغې د خفگان په خاطر چپ شوه او كومه خوله به چې هغې د تپوس د پاره وازه كړې وه په هغې به يې غاړه تازه كړه . چې هغې خو خوځله داسې او كړل نو مس فلورا په هغې پوه شوه چې هغه خه تپوس كول غواړي خو د تپوس جرأت نشي كولې . هغه مسكې شوه او ورته يې اووې ، ”صبا، داسې معلومېږي چې ته خه تپوس كول غواړې خو كولې نشي“ .

صبا: هاؤ بي بي، ستا شك بالكل صحي دے ، مس فلورا كه مائند كوي نه نو يو ذاتي تپوس درنه كولې شم .

مس فلورا: هاؤ ، بالكل كولې شي . وايه په زړه دے خه دي ؟

صبا: هسې ، مس فلورا ، ترڅو چې زما خيال دے نو ستا پلار، محترم مائیکل کهور شاید عيسائي مذهب سره تعلق ساتي ځکه چې د سليب نشان يې په غاړه كښې زانگيږي او ستا متعلق يقين سره وېلې شم چې ته مسلماننه پښتنه يې . دې نه علاوه ستاسو په مينځ كښې د قوميت ، ملك ، ژبې ، كلتور ، رنگ و نسل او خوي بوي فرق دے . زه حيرانه په دې يم چې د توت او توري دا غير منطقي رسته د وينې په رسته كښې څنگه بدله شوه ؟“ د توت او توري رشتې پورې مس فلورا خاندي او هغې سره صبا هم خاندي . بيا وائې

، ”صبا ، ستا حيرانتيا په ځاے ده . مائیکل کهور زما خپل پلار نه دے خو د ډېرې مينې نه هغه ماته لور وائې او زه ورته ډېږي وایم . صبا، زمونږ رسته د وينې نه بلکه مينې ده خو دې رشتې له هغوي قانوني شکل ورکړے دے او د امريکې د قانون مطابق يې زه خپله لور گرځولے يم او ماله يې هغه ټول حقوق راكړي دي كوم چې يو پلار خپل حقيقي اولاد له ورکوي . د ډېږي خپل اولاد نيشته نو زه يې د خپل جائيداد او کاروبار وارثه كړې او مالکه كړې يم . اگر چه زما د ډېږي جائيداد او کاروبار ته هيڅ حاجت نيشته ځکه چې زما پلار ډاکټر فياض او زما مور ډاکټر مريم زمونږ د پاره دومره خه پرېښي دي چې زه هغه هم نشم سمبالولې . د بيا بيا تپوسونو نه بڼه دا ده چې خپله ټوله قيصره درته او کړم او په ټول صورت حال دې پوه کړم ، صبا د هغې سر په خپله څنگل کېږدي او بل لاس د هغې په سينه اړدي . بيا هغې ته په مشتاقانه نظر گوري او وائې ، ”بڼه وايه پليز“ .

مس فلورا: صبا، زما پلار په کېلفورنيا كښې د ميديكل سټوډنټ وو . هغوي سره په گروپ كښې د نورو ملگرو نه علاوه دوه خوياندي جولييه (Jaulia) او اېډنيه (Ednia) هم وې . د هغوي دواړو زما پلار سره ډېر بڼه تعلقات وو . په دغه خوياندو كښې جولييه مشره او اېډنيه كشره وه . د كلاس نه پس به هغوي درې واڼه اكثر يوځاي گرځېدل خو كله كله به اېډنيه په خه بهانه د هغوي د ډلې نه اووته او چرته به لاړه . كېده كېده چې بيا به كله كله د كلاس نه هم غير حاضري شوه .

خبره دې له راغله چې يو ځل ژوندی، جاړه غېبه شوه او پوره لس ورځې غېبه وه. په يو لسمه ورځ هغې مشرې خور جوليې ته کال اوکړو چې هغې خپل آئډيل کپټن مائیکل کهور سره واده اوکړو او د هني مون د پاره د يورپ په تورتلي دي. د هغې مور پلار اگر چه وقتي طور د هغې په دې حرکت خفه وو خو د امریکي او يورپ په معاشره کښې دا شي معيوب نشي گڼلي. او بيا چې کله هغوي ته د مائیکل کهور د شخصيت او عهدې پته اولگېده نو هغه يې د زوم په حيث تسليم کړو. د اېډنيه نه پس زما د پلار او د جوليې د رشتۀ ازدواج خبره روانه وه. زما پلار د هغې رشتې ته په دے شرط غاړه کېښوده چې هغې سره به نکاح هله کوي چې هغه مسلمان شي. اگر چه د مسلمان سړي او اهل کتاب بنځې خپلو کښې نکاح شرعاً کېدېشي خو زما پلار هسې دغه ضد ټينگ کړے وو. هم هغسې اوشوه، څه چې زما پلار غوښتل. هغې اسلام قبول کړو. او د جوليې په ځائ د هغې اسلامي نوم مريم کېښودے شو. په مغربي ملکونو کښې نه د چا په طرز معاشرت پابندي شته او نه د چا په مذهب. هر سړي ته د خپل ژوند تېرولو پوره پوره حق حاصل دے. د واده نه پس زما مور پلار چې د ډاکټرۍ ډگري واخستې نو دواړو په يو هسپتال کښې ډاکټران شو. څه موده پس يې ځان له هسپتال جوړ کړو او دواړو په هغې کښې کار کوو. وخت تېرېدو او د هغوي په شهرت کښې اضافہ کېده. څه موده پس د هغوي شمار د ملک په لويو ډاکټرانو کښې

اوشو. زما مور پلار له خداے دوه اولاده يعني زۀ او زما کشررور رياض ورکړے وو خو د مائیکل کهور بنځه اېډنيه شنې شوه. زۀ لا په درېم جماعت کښې ووم چې زه ترېنه خپلې ترور واخستم او د لور په حيث يې خپل کور ته بوتلم. هغوي دواړو زما ډېر خيال ساتو. زۀ په شپږم جماعت کښې ووم او زما کشررور لا ايله د شپږو کالووو چې په نيو يارک کښې د نائن اېلېون واقعہ اوشوه. دې واقعې سره د مسلمانانو عزت نفس ډېر مجروح شو. يو خوا هغوي د بي گناه انسانانو په قتل عام باندے خفه وو، بل خوا هغوي ته خپل ځان هم شرمندہ بنکارېدو. دې نه علاوه د امریکيانو او د غير مسلمو په نظر کښې هم معتوب شو. کوم عزت، شهرت او نېک نامي چې مسلمانانو د کالونو کالونو په محنت، مشقت موندلې وه هغه هر څۀ لارل د هغوي په بدنامۍ او بي وفائي کښې بدل شو. په ځينے مسلمانانو او بالخصوص په پاکستانيانو ځائ په ځائ حملې اوشوي او بي عزته شو. په دې وجه ځينے باضميره خلق د امریکي عوام نه بدظن او متنفره شو. په دغه خلقو کښې زما پلار ډاکټر فياض هم شامل وو. د هغوي په زړۀ کښې راغله چې پردے کټ د نيمې شپې دي. دا نه وه معلومه چې امریکه کله د هغوي د تطهير په بهانه هغوي د خپل ملک نه اوباسي. بله دا چې کوم ملک کښې هغه سترگې غړولے دي، په کومه ځاؤره کښې چې هغه خړپوسي کړي دي او کومه ځاؤره چې د هغه جزوې بدن جوړه شوې ده نو هغه

هغه ملك له او د هغې عوامو له خه او كړل؟ بهتره دا ده چې اوس د خپلو روڼو خوياندو خدمت او كړي. په دې غرض چې هغوي زما مور سره صلاح او كړه نو هغه ورسره تلو ته تياره شوه. زه او رياض ډېډي (مائيكل كهوړ) سره پاتي شو او هغوي دواړه پاكستان او خپلې پښتونخوا ته راغلل. د پېښور په اتر پورټ زما پلار په سجده پريوتو او د خپل وطن خاوره يې ښكل كړه. خه موده په كرايه اوسيدل، بيا يې په حيات آباد كښې دو كڼاله كښې پرته يوه ښكلې ښكله واخسته او هغې كښې مېشته شو. خه ورځې پس يې د حيات آباد د يو مشهور پرائيوټ هسپتال سره نژدې اته (۸) كڼاله زمكه د هسپتال جوړولو د پاره واخسته. چې په هسپتال جوړولو يې شروع او كړه نو مونږ ټولو له يې مباركي راكړه اوراته يې اووې ”چې هسپتال مكمل شي نو د دې د افتتاح د پاره به تا راغواړو، چې هسپتال جوړ شو او د هغې فنشنگ اوشو نو د دې د افتتاح د پاره مونږ ټولو ته يعني ماته، رياض ته اېډنيه او مائيكل كهوړ ته اوويلې شو. مونږ خپل تيارې شروع كړو خو مائيكل كهوړ نشو تلو ځكه چې په هغه وخت كښې امريكې په افغانستان حمله كړې وه او هغه د CIA د چيف په طور هلته خپله ډيوټي كوله.

د مقررې ورځ نه دوه ورځې مخكښې زه، رياض او زما ترور ايدنېه حيات آباد ته اورسېدو، زما مور پلار چې مونږ ټول اوليدو نو ډېر خوشحاله شو. بله ورځ، د افتتاح نه مخكښې مو د هسپتال يوه

سرسري معائنه او كړه. د افتتاح په ورځ مونږ ټول ډېر خوشحاله وو خو د پلارم خاطر دروند وو. د مور په بيا بيا تپوسونو م هغه اووې، ”مريم، ماته د خو ورځو نه دهمكې ملاوېږي چې“ مونږ ته ستا د هسپتال ضرورت نيشته. چې چرته نه راغله يې، هلته واپس لاړ شه گېڼې خېر دې نيشته“ مور م هغه له تسلي وركړه او ورته يې اووې چې د كوم نيك كار اراده تا كړې ده د هغې نه روستو نشې البته د احتياط د پاره پوليس خبر كړه، د هغې مشوره زما پلار او منله، پوليس يې هم خبر كړو او د دغه علاقې مشر كشر يې هم خبر كړل، د افتتاح په ورځ مونږ ټول په گاډو كښې كيناستو او هسپتال ته لاړو. مونږ ټول موجود وو، د پوليس لارو ته مو كتل خو د اطلاع باوجود هم پوليس رانه غي. د پروگرام مطابق ټيكن لس بجې چې مونږ د فېټي كټ كولو د پاره متعلقه ځاي ته ورغلو نو د فېټي كټ كولو د پاره قېنچي ماته راكړې شوه. كيمرې لگېدلې وې، ټول انتظامات شوې وو. زه چې د فېټي كټ كولو د پاره، فېټي ته ورنژدې شوم نو د تورو شيشو والا يو تور كروله مو تر راغي. اودرېدو. د اودرېدو سره يې په مونږ د گړښېدونو بلاسټنگ شروع كړو. قېنچي زما په لاس كښې پاتې شوه او فېټه كټ نه شوه. د لوگو هغه تياره شوه چې چاته هيڅ نه ښكارېدل. د دې سره سره د كلشن كوفو فائرنگ هم شروع شو. زه بيا په ځان نه يم پوه شوې چې مخكښې خه اوشو. البته چې كله زه په هوش كښې راغلم نو زه په هسپتال كښې زخمي پرته

ووم . ماسره خوا کښې زما ترور اېډنيه هم په زخمي حالت کښې پرته وه خو نه م پلار اوليدو ، نه مور اونه رياض . زما په زړه کښې د اميد يوه پلوشه پېدا شوه او ځان سره م اووې ، ”څه شکر دے چې هغوي محفوظ دي“ مالا د هغوي انتظار کوو چې په وار کښې لگېدلې تې وي باندې د دې واقعي او د مړو او زخميانو خبر راغی . هغه په چغو چغو ژاړي ، صبا په ژاړا هغې له دلاسه ورکوي او د هغې اوبڼکې اوچوي . هغه په ژاړا کښې وائي ، ”صبا په مړو کښې زما مور پلار هم شامل وو... زه د مور پلار د جنازې نه خبر نه شوم . خو چې کله زه او زما ترور د هسپتال نه دسپارچ شو نو زموږ په کور کښې هيڅوک نه وو . البته يو څو کيدار فقير بابا په گېټ کښې ژرېدلې ناست وو . چې مونږ کور ته دننه شو او په خپلو بېدونو کښې پرېوتو نو په دیکښې زما دېږي مائیکل کهور د پاکستانې فوج په نگرانی کښې راوړسېدو ، د رارسېدو سره هغه ماله او زما ترور اېډنيه ته گلدستې پېش کړے . بيا يې زموږ نه يو څو تپوسونه اوکرل او چې کله هغه ته پوره معلومات او شو نو بيا ايسار نشو . مونږ دواړه يې گاډي کښې کينولو او افغانستان ته يې اورسولو . او بيا يې د هلته نه امرېکې ته بوتلو . مونږ دومره بي سره وو چې د څو کيدار فقير بابا نه مو د رياض تپوس هم اونکړو ، خير د تپوس ضرورت هم نه وو ځکه چې په لاپته افرادو کښې د نورو نه علاوه رياض هم شامل وو . شايد مېډيال له د رياض نوم فقير بابا ورکړي وي . خوداسې

معلومېږي چې هغه هم د مور پلار سره په جنت کښې دے . صبا: . بيادې د هغه تپوس نه دې کړې ؟ فلورا: . ولې نه ، دې پسي زه څو څو ځله د کاروبار په سلسله کښې اسلام آباد او حیات آباد ته راغلم . په اخبار او تپي ، وي م د هغه د ورکېدو تشهير هم اوکړو او د انعام هم . فقير بابا هم کوشش اوکړو خو لا تراوسه هيڅ نه دي شوي ، ”هغه ژاړي او هغي سره صبا هم ژاړي ، په دغه ژاړا کښې هغوي اوده شي“ .

اووم باب

غوټه نيمه شپه وه، په پراؤ او چاپېريال کښې مکمله خاموشي او چپه چپيا وه. په دغه خاموشه او پړسکونه ماحول کښې د تورې شپې په خوږه غېږ او د نړۍ يخې هوا په الله هو د ټولې ورځې ستومانه کاشان لکه د ستري مسافر په دروند خوب اوده وو. معلومه نه ده چې هغه په خوب کښې چاسره په مشغولا وو، د چاد سنبل زلفو تارونه يې تړل. د چا په څنگ کښې يې خاندل، د چاد اننگو رنگونه يې شمارل، د چاد مينې خواږه يې بنکلول، د چاد مينې په وړمو مدهوشه وو او د پرستان کومې بناپېرۍ سره هم آغوش وو چې د خپل خېمې په خوا کښې يې د چاد خپو کړپ وورېدو. د ناصافي اواز سره د هغه د خوب په دنيا کښې زلزل راغی. د هغه د رازونياز په پړکېفه دنيا کښې ارتعاشي کيفيات او احساسات پيداشو. د هغه د خوب دنيا گډه وډه شوه او هغه د خيالي دنيا نه حقيقي او حسي دنيا ته راغی. د هغه د خوب د حسين نظارو سلسله ختمه شوه او د هغه سترگې او غړېدې. خو ډېر زړې پټې کړې چې دغه خوږو نظارو سره د ارتباط دغه سلسله بحال اوساتي. هغه په پټو سترگو ډډه بدله کړه او په کمبل کښې يې ځان راغونډ کړو. لږه شېبه پس د خېمې د خولې پرده اوچته شوه او څوک دننه شو. هغه ته په پټو سترگو داسې محسوسه شوه چې څوک د هغه خوا کښې ولاړ

دې، هغه چې سترگې او غړولې او ورته يې اوکتل نو اوږېدو او په يره يره يې اووے، ”تته څوک يې او دلته څه کوے؟“

د جواب ورکولو په ځای د هغه د کمبل پلو اوچت کړې شو او داسې معلومېده چې هغه سره څوک د ملاستې کوشش کوي. رومبې خو د هغه دا خيال وو. چې شايد دا هغه نازنينه ده چې لږه شېبه مخکښې هغه له په خوب کښې راغلې وه او هغه سره مشغولېده. بيا يې په زړه کښې راغله چې دا څنگه کيدې شي، خوب، خوب وي او وينه وينه وي. هغه د کمبل پلو ټينگ او نيوو او هغې ته يې اووے ”تته هر څوک چې يې څه واپس شه“. د هغه د بيا بيا وېنا باوجود هم هغې تلل نه غوښتل، چې اونشوه نو بيا يې هغې ته په غصه اووے، ”ځدای د پاره خوږې په ما رحم اوکړه. ماوې په ازمېښت کښې اچوې...“ هغه چې د هغې په خطرناکه، اراده پوه شو نو ډېر په تيزۍ سره پاسېدو، اوږېدو او هغې ته يې اووے، ”پاسه زما د خېمې نه اوځه او چې بيا دې په دے طرف اونه وينم. د کوم کور زنانه و ته چې ما، تل د مور، خوږه سترگه کتلي دي، زه هغوي ته په بده سترگه څنگه اوگورم. څه خوږې څه اوځه“. هغه ډېر کوشش اوکړي چې په څه طريقه هغه د خپلې خېمې نه اوباشي خو هغه نه پاڅي اونه تلل غواړي. چې اونشوه، نو هغه ورته بيا وائي، ”که تته نه اوځي نو زه به درنه لاړ شم“. هغه د هغې د جواب انتظار اونکړي او ډېر په تيزۍ سره د خيمې د خولې په پرده اوځي خو د وتو سره څه

خيز سره داسې ډغرہ او خوري چې په زمکه راپريوځي . هغه لاپه زمکه پروت وي چې د هغه دواړه لاسونه په دوو مضبوطو لاسونو کښې اونيول شي او ورته اوويلے شي ، ”پاسه وروره“ . کاشان چې دغه اواز ووري نو په ډډ اواز کښې وائي ، ”گل جانه ته؟ ... ته... ته... ته... زما ويشتو له راغله يې ... ته... ته... ما... ما... ووژنے گل... گل جانه“ .

گل جان : نه وروره نه . د هغه ورور به څوک ويښته هم ازار نکړي چې د هغه په غير موجودگي کښې د هغه عزت خپل عزت گڼي . راتر غاړه وځه وروره“ . گل جان هغه ته وترغاړوځي ... کاشان د مايوسي په انداز هغه ته وائي ، ”ستا زما په وفاداري يقين نه وو گل جانه؟“

گل جان : يقين د پاره از ميښت شرط دے وروره . ته زما په از ميښت کښې کامياب شوے ، اوس ته زما ورور او سپينه ستا خور ده (سپيني ته) بهر راوځه سپيني او د خپل ورور نه بخنه او غواړه“ . سپينه راځي ، د هغه په خپو پريوځي او هغه ته وائي ، ”بخنه غواړم وروره . زه تاته ډېره شرمنده يم خو دا هر څه ما د گل جان په وينا کړي دي .

کاشان ته د گل جان او سپيني په سازش او د هغوي په مشترکه قبيح حرکت سخته ذهني او قلبي صدمه رسېدلي وه . د هغه ټول محنت ، مشقت ، د هغه بي پېسې نوکري چاکري او د هغه وفاداري د شکوک و شبهات اوبو يوره . د هغه د ايمانداري او وفاداري اعمالنامه هغه له په گس لاس ورکړې شوه او هغه د از ميښت په هغه پل صراط روان وو

چې په هغې د دنيا لومے لومے متقيان او صوفيان هم نشي تلے . که د هغه خپه لږه خويدلې وه نو د ذلت او گمنامي مرگ د هغه تقدير وو . هغه دومره خفه وو چې هغه ټوله ورځ يې په خپله خېمه کښې تېره کړه خو بهر اونه وتو . هغه ته خپل ځان ، سپک او کچه ښکارېدو . د ميرام جان د کور په خلقو کښې او د هغه په کاروبار کښې د هغه دلچسپي ختمه شوې وه . گل جان دوه ورځې په کور کښې وو او په دغه دوه ورځو کښې به هغه هر سحر او ماښام هغه سره ملاوېدو او د هغه نه به يې معافي غوښته . اگر چه کاشان د هغه او د هغه د ښځې معافي قبوله کړے وه خو گل جان ته پته وه چې هغه هغوي د زړه نه نه دي معاف کړے . هغه د خپل سازش وضاحت داسې اوکړو چې ، ”کشانه ، ته مخکښې هم زما ورور وے او اوس م هم وروريې خو دا څه چې تاسره اوشو نو دا د هغه شېطاني خوبونو نتيجه ده چې څو خوشې پرله پسې ما ستا او د سپيني د ناجائز تعلق په باره کښې ليدل . دې خوبونو زه د ليونتوب حد ته اورسولم . زه د خکته نه ستا او د سپيني د مرگ د پاره راغله ووم . زه د شپې په تياره کښې ځکه راغلم چې تاسو دواړه په مشکوک حالت کښې اووينم او د دواړو کار ختم کړو . د راتلو سره چې زه خپلې خېمې ته ورغلم نو هغه اوده وه . ما هغه ويښه کړه . د ويښېدو سره هغې ماته په مسکا اووې ، ”ته اوس راغله؟“

ما ورته اووے ، هاؤ زه اوس راغلم خو ته کله راغله؟ زما په تپوس هغه مسکي شوه او ماته يې اووې ، ”زه پوه نشوم“؟ ما ورته اووے ، ته د کشان د خېمي نه څه وخت راغله؟“ دے تپوس سره د هغې رنگ زير

شو اولکه د خزان د زيرې پانې رپېده . هغې په خوله هېڅ اونه وې خو د هغې سلگو ډېرڅه اووې . ما هغې له تسلي ورکړه چې ، ”تاته څه نه وېم خو چې څه درته زه وېم هغسې به کوي . او که داسې دې اونکرل نو بيا به دې وژنم . بيا م ورله دغه لوبه جوړه کړه او د خبرو طريقه م ورته اوښودله . مخکښې خو هغې انکار اوکړو خو چې د خپل مرگ يره پرې راغله نو بيا راضي شوه . . . کشانه ، زه درته تويک په لاس بهر ولاړ ووم او ستا تولې خبرې م اورېدې . که ته لږ خوېدلې وې نو ته خو تلې تلې وې خو سپينه به دې هم ځان سره اوړلې وه . . . په دې د خدائې ډېر شکر گزاريم چې ته هم تور نشوې او سپينه هم سپينه پاتې شوې .“

په درېمه ورځ سحر وختي گل جان په دې وعده د کاشان نه رخصت شو چې هغه به د اختر نه يوه ورځ دوه مخکښې راشي . هغه د خپلې واپسې پورې خپل کور کاشان ته اوسپارلو او لاړو . کاشان ته اکرچې گل جان د کور د تحفظ ذمه واري سپارلې وه خو هغه په زړه کښې وې چې د انسان د نيت په بدلېدو کښې وخت نه لگي او بيا په گل جان خو د هغه هډو اعتبار پاتې نشو . هغه سره دا يره ملگرې وه چې که په شېطاني خوبونو کښې ورسره د سپينې په ځاي وېرېد او وپني نو بيا به څه کېږي؟ ”هغه د پاره د ميرام جان کور د کورکې نه کم نه وو او تر کومي پورې به هغه د دغه کورکې نه ځان ساتي؟ د سپينې نه پس اوس د هغه د وړمې نه يره کېده ځکه چې هغې هم دهمکي ورکې وه چې ، ”که فېصله دې زما په حق کښې اونکره نو

بنه به نه وي .“

دغه خبرې او خپل بې گناه مرگ به چې هغه ته ورمخکښې شونو د هغه بدن به د يرې نه اوبوگنېدو خو هېڅ په پته نه پوهېدو چې هغه له څه کول پکار دي . د هغه خوراک ، خڅاک هم کم شوې وو او د کور زاننه و سره يې ناسته ولاړه هم کمه شوې وه البته کله کله به ميرآغابابا راغونښتو او د څارو په حقله به يې د هغه نه تپوسونه کول . د ډېر سوچ او فکر نه پس هغه د دې ځائې نه د تلو فېصله اوکړه خو دا ورته معلومه نه وه چې هغه به چرته لاړ شي . د گل جان د تلو په درېمه ورځ چې هغه سحر وختي پاسېدو او د معمول مطابق يې ناشته اوکړه نو د گډو ، بزو د رمې په ځائې خپلې خېمې ته روان شو . په روانه روانه کښې يې نبات گلله ابې هم ځان سره خېمې ته بوتله . هغه يې ځان سره کېنوله او د گل جان او سپينې د سازش ټوله خبره يې ټکې په ټکې هغې ته اوکړه . هغې د هغه خبره وورېده خو د هغه په خبره يې د حيرانتيا هډو اظهار اونکړو . د هغې په بي حسی کاشان خفه هم شو او حيران هم شو چې د هغې د خولې نه د افسوس او همدردۍ او د هغه په بي کسی هډو يو ټکې هم اونه وتو . په اخره کښې ورته هغه د خپلو تلو د ارادې خبره اوکړه . په دې باندې هم هغې د خپل رد عمل اظهار اونکړو . هغه ته داسې محسوسه شوه لکه چې د گل جان او سپينې د سازش دغې واقعې نه هغوي ټول خبر دي . هغه ډېره شيبه چپ وه ، بيا يې اووې ، ”زويه ، چې ته لاړ شې نو دې

څاروو او دے کور سره به څه کوو. زماخاوند بوډا دے او چرته د تلو راتلو نه دے .

کاشان :. ابی تاسره د خپلو څاروو او کور غم شته خو زما د عزت او ژوند غم درسره نيشته .

نبات گلله ابی :. يه زويه ، بنه راته پته ده چې ته بي گناه يې خو مونږ د سړو مخې له نشو ورتلي . ستا د واقعي نه دا ټولې بنځې خبردي خو هېڅوک هېڅ نشي وپلې . او که چا څه لږ ډېر اووې نو بيا يې هغه صلاح کار او رېپاره شي . . . زويه د اختر نه مخکښې روستو به ميرام جان راځي ، که ته د هغه د راتلو پورې ايسارې دے شے نو ډېره به بنه وي . کېدېشي تاسره د خندانې يا وږمې د واده خبره اوکړي .“

کاشان :. زه نور نشم ايسارې دے ابی ، هسې نه چې په بل چاتورشم .“
نبات گلله ابی :. هاؤ زويه ، ته بنه وائے ، زمونږ په سړو هېڅ اعتبار مه کوه . دا څه چې درسره اوشو ، دا هم زياتې وو خو هسې نه چې د زياتي د پاڅه زياتې درسره اوشي . چې ځے نو لاړشه .“ کاشان پاڅي د هغې مخې ته په دې غرض او درېږي چې شايد په تلو تلو کښې يې هغه بنکل کړي خو چې هغې د هغه د بنکلولو هڅه اونکړه نو هغه په مظلومو سترگو هغې ته اوکتل او ورته يې اووے ، ”ابی خورلي ، ځکلي راته اوبخه ، د خدائے په امان“ دې سره هغه په ډکو سترگو د خېمې نه اووتو . نبات گللي ابی يوه شيبه هغه ته په لوندو سترگو کتل بيا يې رو غوندې ځان سره اووې ”څه الله دے مل شه“

هغه زورنده سر د ميرام جان د پراؤ نه اووتو . وږمه د پراؤ نه بهر په اوچته غونډۍ ولاړه وه او هغه ته يې په مړو سترگو کتل . په تلو تلو کښې هغه د لرې نه هغې ته اوکتل . د هغه دکتو په جواب کښې هغې د سلام لاس اوچت کړو . د هغې د سلام په جواب کښې هغه هم ورته د سلام لاس اوچت کړو خو معلومه نه ده چې په څه وجه يې خپل کاتۍ برداشت نه کړے شو نو زريې ترېنه مخ واړوو او قدمونه يې تيز او اوږده کړل . په دېکښې يو خوږه او کړنگېدلي تپه د هغه غوږونو راغله چې : - ”پرون دنيا وه نن قيامت دے ، چې زه ولاړه لالې اخلي رخصتونه“ . کاشان دا تپه ووریده خو هغې پسې يې روستو اوننه کتل او په مخه روان وو .

Pukhto.Net

*****

*****

*****

*****

***

**

*

دوېمه برخه

کاشان ډېر په مایوسۍ د میرام جان د کور نه د نامعلوم منزل په لور په دروند وجود او درنو قدمونو روان وو. د ددے کور خلقو سره د هغه د مینې تړون ډېر ژور او ډېر مضبوط وو او دغه ټول هغه ته د خپل مور پلار، نیا نیکه او ورور غوندې ښکارېدل. هغه به هغوي سره په یونگری ناست پاست وو او هغوي سره به یې په یو تالي خورله څکله. هغه ډېر خوشحاله وو چې یو بے څوکه مسافر له خدایه په بیدیا کښې درزق او ژوند بندوبست او کړو او د هغه د خدمت د پاره یې هغه له د میاندو، خویاندو په شکل کښې تابعدارې خدمتگارې ورکړې. هغه هم ځان ته ځان نه وے او د هغوي او د هغوي د څارو و خدمت او د دغه کور عزت ته یې خپل ځان وقف کړے وو. هغه دغه کور خپل کور او دغه څاروي یې خپل څاروي گڼل. هفته په هفته به یې د گڼو، بزو او ښانو نوکے، د خپو گروتونه کتل او هغه به یې ورله صفا کول. د څارو و خولې، ژبي، غوړونه او سترگې به یې کتلے او صفا کولے. وړی او وپښتے به یې ورله گمنزول او خاشي به یې ترینه غورځول. په باد، باران او سیلی، جړی، کښې به یې هغوي له د اوچې گیاه بندوبست کوو. که چري د یو څاروي ښه به مړه او غوړونه به یې مړاي شو نو تر هغې به تر ښه تاوېدو او د هغه هر اندام به یې کتو چې د هغه بیماری به یې معلومه کړه. بیا به یې هغه له د هغه د بیماری دارو ورکړل او تر هغې به ورته ولاړ وو چې هغه به شخوند مات کړو. دې سره

سره به یې د کور او څارو و څوکی. هم کوله او چې لږ شک به یې راغی. نو د بجلی د پړق غوندې به هلته رسیدلے وو. دا ټول کارونه هغه د دنیاوي یا نفساني خواهش او لالچ د پاره نه کول بلکه د یوې داسې جذبې په وجه یې کول چې د هغې په توضیح هغه په خپله هم نه پوهېدو. هغه د دغه کور بي پېسي نوکروو. که میرام جان یا گل جان به چرته زړه نوې جامه یا زور نوې پېزار ورکړو یا به یې لس شل ورځې پس لس شل روپۍ ورکړے نو هغه به تر ښه اخستے خو هغوي ته یې لاس نه نیوو. د هغه د پاره دا ډېره وه چې هغوي هغه له د کار په بدل کښې خوراک څڅاک هم ورکوي او د ملاستې څائے هم. حلالي دومره وو چې یوه جینی به هم هغه له یواځې نشوه ورتلي او که چري داسې به اوشو نو هغه به یې دومره اور ټله چې بیا به یې هغه سره په هفتو هفتو سترگې نشوې لگولې. د دغه جینکو میاندو، خویاندو او سړو به هم پت په پته د هغه د کړو او پرو او حرکات و سکانات اندازه اخستے او بیا به یې د هغه د ایماندارۍ او وفادارۍ ستاینه کوله. هم دغه وجه وه چې د دغه کور ټول خلق د هغه نه دومره خوشحاله وو چې د هغه د تلو او جدائې تصور یې هم نشو کولے او هغه له یې د زوم حبشیت ورکول غوښتل او که د اختره پورې هغه ایسار شوے وے نو هغه به د دے کور یو غړے گرځېدلے وو. که دا موجوده پېښه نه وې شوې نو هغه به یقیناً دغه منزل ته رسېدلے وو. خو اوس... اوس د هغه او د دغه ټولو خلقو ارمانونه او حسین خوبونه د گل جان شېطاني

خوبونو يورل او هېچا سره هېڅ پاتې نشو. د هغه کردار، شخصيت، وفاداري او ايمانداري دومره مشکوکه شوه چې هغه دغلته چاسره د سترگو لگېدو قابل نشو. د گل جان او سپينې سازش دومره مهلك او خطرناك وو چې كه د هغه خپه لاس لږ غلط شوې وې نو اوس به د هغه په غوښو د ميرام جان دوه غټ سپي سرې خولې اړم وو، د هغه غوښې به يې خوړلې او د هغه هډوكي به يې كړول. هغه د خدائې په دې ډېر شكر گزار وو چې هغه خپله اولږه او جل وهلې تنده په صبر واستقامت برداشت كړه خو د شهواني جذبي په لذت يې ماته نكړه. هغه نه فرشته وو او نه د نفساني خواهشاتو نه عاري غير جذباتي رېوت وو بلكه د گوشت و پوست نه جوړ يو عام انسان وو او د يو عام انسان غوندې خوبې يې هم لرې او كمزورې هم. د هغه په زړه كښې ارمانونه، اميدونه، خواهشات او ارزوگانې وې. د هغه په رگو كښې د خوانې گرمه وينه گرځېده او په دغه وينه كښې د مينې نوبتونه او غورځنگونه وو. د هغه په زړه كښې د خوانې جذبي او د هغه په خوله د مينې ترانې وې خو دغه ټول جذبات د هغه په قابو كښې وو. هغه هم د صنف نازك د پستو خبرو، د هغې په سپينو مړوندونو د خپل سر اېښودو او د هغې د تورو معطرو زلفو په يخ سيوري د خوبونو ارمانې وو ځكه چې هغه خوان، زلمې انسان وو خو هغه خپل نفساني خواهشات ترلې وو ځكه چې هغه لا وركوتې وو چې پلار ورته ويلې وو چې، ”هميشه به د خپل نظر حفاظت كوې نه به چاته گورې او نه

به چاته خاندې. بس خپل كار سره به كار لرې، نور هېڅ نه. البته چې كله به د صحرا په فراخه سينه سملاستو نو په هغې به زغږېدو او د سوې لوي تپو كښې به يې د خپلو جذباتو اظهار كوو. هغه لكه د موسيگار په خپلو لمبو سوزېدو خو د هغه د سول تاؤ تر هغه پورې محدود وو. چې څومره څومره به هغه مخكښې تلو، څومره څومره به د هغه په مايوسۍ كښې اضافه كېده. په تلو تلو كښې هغه په څو څو غونډو ووختو خوروستو يې نه كتل. په دغه تلو تلو كښې د هغه لاره په يو لوړ غر راغله. چې په غر اوختو نو د غر په سوکه او درېدو، په مايوسه نظريې بره اسمان ته اوكتل او چغه يې كړه.

اسمانه، لار راكړه درخېژم

نورم د زمكې مخلوق ځان ته نه پرېږدینه.

دغه تپه لا په غرونو كښې كړنگېده چې يوه بله تپه يې په خولې راغله، چې:

اسمانه، لار راكړه چې درشم

ځائې د آرام په سر د زمكې نه لرمه

دې سره هغه يو ځل بيا اسمان ته اوكتل خو چې ناامیده شو نو مخكښې روستو يې اوكتل، دې سره هغه له د وړمې خيال هم راغی. هغه چې د هغې ډولارې ځائې ته په ځير ځير اوكتل نو هغه لا هغسي ولاړه وه او هغه ته يې كتل. په دغه كتو كتو د هغې د خولې نه يوه دلسوزه تپه اووته، په غرونو كښې او كړنگېده او په

کړنگېدو کړنگېدو کښې د هغه غوږوله را اورسېده . چي .:

مسافر تلے ، غېږم درنکړه

اوس چې راياد شے غټ په غټه اوژارمه

د دې تپې په اورېدو سره هغه ته د هغې ليونۍ مينه راياده شوه . د

هغه سترگي ډکي شوې او په ډکو سترگو په مخه روان شو .

*****

*****

*****

*****

*****

*****

***

**

*

درېمه برخه

مس فلورا او صبا ، دواړه په يو بېد کښې اوډه وې . په اودو کښې هغوي داسې ښکارېدې لکه د خپلو مټينو نه مايوسه دوه ښاپيړۍ چې غاړه په غاړه او خوله په خوله پرتې وې . د ټولې شپې وپښې نازينې ، ترناوخته پورې د يو بل په وړمو مدهوشه پرتې وې او معلومه نه ده چې ترکومې به پرتې وي چې د هغوي د کمرې په ور ناکنگ او شو د ناکنگ په اواز دواړه وپښې شوې خو ورله صبا ورغله . هغې چې ورلرې کړو نو صدف ولاړه وه او د صبا پاسپورټ يې په لاس کښې نيولي وو . مس فلورا چې د هغې په لاس کښې پاسپورټ اوليدو نو هغه زرد بېل نه پاسيده . د صبا د لاس نه يې پاسپورټ واخستو ، هغه يې دننه ، بهر اوکتو ، مسکۍ شوه او ځان سره اووې ، ”ټپنک گاډ“ بيا يې صبا ته اووې ، ”صبا ، ستا وېزه او ټکټ دواړه اوشو . اوس د تلو تيارې کوه“ ، دې سره هغوي دواړو يوبل ته اوکتل او مسکۍ شوې . مس فلورا هغې ته اووې ، ”صبا ته جامې بدلې کړه او ناشتې د پاره دلته راشه“ . صبا هم دغسې اوکړل . هغه خپلې کمرې ته لاړه ، واش روم يې اټنډ کړو ، جامي يې بدلې کړې او خپل سامان يې پېک کړو . چې دا هر څه يې اوکړل نو بيا د مس فلورا کمرې ته ورغله . هغې جامې بدلې کړې وې او د ناشتې په ميز يې د هغې انتظار کوو . د ناشتې په دوران کښې مس فلورا صبا ته اووې ، ”تاخپل تيارې مکمل کړو“ ؟

صبا: زه بالکل تياره يم خو د تلو نه مخکښې رعنا بېگم سره ملاوبدل او د هغې نه رخصت اخستل غواړم .

مس فلورا: دا خودې زما د زړه خبره او کړه ، زه هم هغې سره ملاوبدل غواړم ، د ناشتې نه پس هغوي دواړه د هوټل په گاډي کښې کيناستې او د رعنا بېگم ليدو د پاره د هغې کور ته لاړې . د هغوي په ليدو باندې هغه ډېره خوشحاله شوه دواړو ته واره په واره ورتراغاره وته او دواړه يې په گسټ روم کښې په عزت کښولې . صبا هغې ته د خپلې نوکړۍ پرېښودو او مس فلورا سره کابل د تلو ټوله خبره او کړه ، د هغې په انکشاف هغه خوشحاله هم شوه او خفه هم . خوشحاله په دې شوه چې مس فلورا سره روانه وه او خفه په دې شوه چې د هغې نه جدا کېده او بل وطن ته تله . په خبرو خبرو کښې رعنا بېگم هغوي د لنچ پورې ايسارې کړې او د دې معلومات هغوي ته هغه وخت اوشو چې حنا د هغې خواله راغله او هغې ته يې اووې ، ”بي بي ډوډي تياره ده“ . مس فلورا ډېره کم خوراکه وه . د هغې د خوراک په معمولاتو کښې لنچ نه وو ، صرف ناشته وه او ډنروو ، بهر حال د رعنا بېگم د خاطر هغه هغوي سره پاسېده او ډاننگ روم ته ورغله . د لنچ کولو نه پس رعنا بېگم هغوي دواړه ښکل کړې او په ډکو سترگو يې رخصت کړې .

*****

★

څلورمه برخه

نمر په غرغره وو چې کاشان د يوې غونډۍ نه کوز شو او بلې غونډۍ ته ووختو . هغه سترپه شوې هم وو او اوږدې شوې هم وو . هغه د يوې اونې په سيوري دمه کول غوښتل خو اولرې دې ته پرې نښودو او د آبادۍ په لور په دې غرض روان شو چې که چرته ډوډۍ اومومي او د خپتې وير قلاز کړي . ويله کيږي چې د خپتې بغاوت د دنيا د خطرناک ترين بغاوتونو نه زيات خطرناک دے . د خپتې باغي نه په خپل عزت اړه لري او نه د بل په عزت ، نه د خپل سر پرواه کوي او نه د بل د سر . که د دنيا لويو وړو جنگ ، جهگړو ته او کتلي شي نو د دې بنيادي او لويه وجه د خپتې بغاوت دے او نورې وجهې بيا د دې نه پيدا کيږي . د ښځې خاوند ، پلار او ځوي او د مور او لور غونډې مقدسې رشتې هم د خپتې بغاوت ته نشي ټينگېدې . چې کله د دې بغاوت اثر شروع شي نو د هغوي مينه محبت په بعض او نفرت کښې بدل شي . دغه احساسات بيا جذباتي او عملي شکل اختيار کړي او غاښ ماتي ، سرماتي او وهل ټکول شروع شي . د دې بغاوت نه اکثر غريبه او پريوتې طبقه متاثره کيږي . په غټانو او بډايانو کښې دغه احساسات ډېر کم وي ځکه چې هغوي په خپته ماږه او په جامه پټ وي . کاشان هم د خپتې بغاوت ته ټينگ نشو او په دې غرض د غونډۍ نه کوز شو او د آبادۍ په لور روان شو چې چرته د چا د کور چنې ته کيښي او ځان مور کړي . د هغه په غوږونو کښې لا د ډوډۍ

تپيار او د بگار چسار وو چې د مخامخ بوتو نه يو دوه مسلح كسان را اووتل او هغه ته يې په چغه اووے ، ”اودرېره هلکه مخکښې مټ څه“ دا اواز دومره ناگهاني او دومره خوفناک وو چې د يرې د لاسه د هغه ټول اعصاب ، رگونه او د هغه د بدن ټول نظام په خپل خپل ځاي ته تپ اوږېدو . هغه د هغوي د خوفناک شکلونو نه دومره اوږېدو چې د اوږېدو په ځاي يې غونډۍ ته واپس منډه کړه . هغه سترې وو خو د يرې په وجه د هغه ستوماني ختمه شوه او په منډه منډه غونډۍ ته ختو . هغه لا په بره روان چې يوه بله چغه راغله ، ”اودرېره هلکه، واپس شه ؟ هغه چغه وورېده خو د هغوي حکم يې اونه منلو او مخکښې روان وو . هغه چې دوه څلور قدمه مخکښې لاړو نو د شان په پرې دومره غبرگې ډزې او شوے ، يوه گولۍ د هغه خپو سره اولگېده او دوږه يې پورته کړه . بله گولۍ د ”شو“ اواز سره د هغه غوږ سره تېره شوه او د هغه په سر مخکښې لاړه . دے ډزو سره هغه دومره لال گل شو چې زړه يې اوخوېدو ، خپې يې مړې شوے او خوله يې ترخه شوه . هغه نه مخکښې تلے شو او نه روستو تلے شو . هغه په خپل ځاي ته تپ اوږېدو ، هغوي ته يې مخ کړو او د هغوي د راتلو انتظار يې کوو خو هغوي ورپسې د ورتلو هڅه اونکړه بلکه يو کس ورته په چغه اووے ”راشه گڼې لاړے مردار شوے“ . د مرگ خيال سره د هغه رنگ تک زير شو خپو نه يې دم اوختو اوږېگدېدل پرې راغلل . بهر حال هغه د هغوي حکم اومنلو او په زمزمبولي او

تښند کونو د هغوي په لور روان شو . د رسېدو سره پرې هغوي د کونداغونو گزارونه اوکړل . په رومي گذار سره د هغه په سترگو کښې برېښنا راغله بالکل داسې لکه دوه بکرې چې خپلو کښې او جنگيږي او د رڼا پړق اوشي . د گزار سره په هغه لکه د گوزني چرگ سرگرداني راغله . خپي يې ادلې بدلې شوې خو په غورځېدو غورځېدو کښې يې کلکې کړې او ځان يې ټينگ کړو . په دوهم گزار د هغه په سترگو تياره راغله او رڼا ورځ پرې توره شپه شوه . په دغه توره تياره کښې د نمر رڼا ختمه شوه او نمر هغه ته لکه د تور تبه يې ښکارېدو . هغه په ځان پوه نشو او پتي سترگي لکه د مړي په زمکه بوږي بوږي پرېوتو . بے حسه ، بے حرکت .

په دريمه ورځ سحر د هغه سترگې او غږېدې . هغه چې اخوا ديخوا او خپل ځان ته اوکتل نو هغه په يوه زړه کوټه کښې په زور ټکورې په تياره کښې په زمکه پروت وو . په کوټه کښې نه روشنندان وو او نه کهرکۍ وه . البته د کوټې په چهت کښې يو وړوکه شان مگ وو ، چې په هغې کښې به د نمر رڼا کوټې ته راتله . هغه چې د پاسيدو د پاره خپې راغونډولے نو هغه ته معلومه شوه چې د هغه خپو ته بېرې پرتې دي او د بېرو زنجير د کوټې د مينځ ستنې نه تاؤ شوے او جرنده شوے دے . د هغه ټول بدن لکه د ډکو ننکو خوږېدو خو د دغه خوږ نه د هغه تنده زيات وه . د هغه د خولې نه بي اختياره اووتل ، ”اوبه“ د اوبو ټکي سره د کوټې ورلرے شو ، يو مسلح زلمے دننه ورغی او هغه

ته يې اووے ، ”ويښ شوے هلکه“ . هغه هغه له د جواب ورکولو په
 ځای اووے ، ”اوبه“ دې سره زلمے واپس شو. د کوتې نه بهر اووتو او
 په تلو تلو کښې يې ور د بهر نه بند کړو. لږه شيبه پس يې يو ډک
 کنډول اوبه راوړے او هغه ته يې اووے ، ”واخله اوبه“ هغه د هغه د
 لاس نه کنډول واخستو او ټولې اوبه يې په غرپ غرپ په يوه ساه
 اوڅکلے . د اوبو څکلو نه پس کاشان هغه له تش کنډول ورکړو او په
 ټکورې يې بيا سر کېښودو . زلمے کنډول په لاس بهر اووتو او وري د
 بهر نه بند کړو مازيگر د هغې د کوتې وريالرے شو . د هغه د خپو نه
 بيړې اوويستلې شوې او هغه د کوتې نه بهر کړے شو . يو مسلح
 زلمي هغه ته کلاشن اونيوو او بل ورله سترگې اوتړلے . دې نه پس
 هغه په گاډي کښې کېښولے شو او گاډے روان شو .

*****

*****

*****

*****

*****

***

**

*

اشم باب

د مس فلورا پلار ډاکټر فياض او د هغې مور ډاکټر مريم د
 هغې په لاس په حیات آباد کښې د ”مرسي انټرنیشنل هسپتال“
 افتتاح کول غوښتل . دې د پاره هغه د خپل ورکوتې روررياض او د
 خپلې ترور ايډينيه سره حیات آباد ته په لومے عزم ، لومے امېد او
 لومے ارمان راغله . د فیتې پرېکولو د پاره هغې له قېنچي ورکړې
 شوه خو فیته کټ نشوه البته د گڼو بې گناه مسلمانانو سره کټ
 شو او گڼ تپيان شو . دې نه علاوه د هغې ايکے يو رور لاپته شو او لا
 تر اوسه لاپته دے . د مس فلورا په زړه د فیتې پرېکولو ارمان پاتې
 شو. د هغې د دے ارمان پوره کولو د پاره مائیکل کهور د کروړونو
 ډالرو په خرچ د خپل هوټل سره نژدې ”مرسي انټرنیشنل هسپتال“
 صرف دې د پاره جوړ کړو چې هغه يې افتتاح اوکړي . او هم دغسي
 اوشوه . مائیکل کهور د هغې په لاس د هسپتال افتتاح اوکړه او
 هغې د لاسونو په پرکار کښې فیته پرې کړه . دې نه پس يې هغه په
 هسپتال کښې د ايم . ډي په کرسی کېښولے ، او د مبارکي سره سره يې
 ورته د هسپتال ټوله ذمه واري حواله کړه . دې نه پس يې انټرنیشنل
 هوټل ته بوتله او هلته يې ورته هم د ايم ډي کرسی حواله کړه . نن
 هغه ډېره خوشحاله وه چې د هغې د زړه يو لومے ارمان پوره شو . د
 هسپتال د افتتاح نه پس مائیکل کهور درې ورځې په کابل کښې وو

او د هغې د کارکردگي جائزه يې اخستله . هغه به وخت په وخت د هسپتال او هوټل په باره کښې هغې له هدايات ورکول . چي کله هغه د هغې د کارکردگي نه مطمئن شو نو د هسپتال او هوټل ټوله ذمه واري يې هغې او صبا ته پرېښوده او هغه په څلورمه ورځ امريکې ته واپس روان شو . دا هسپتال او هوټل اگر چه يو بل سره ديوال په ديوال نه وو خو د يوبل نه ډېر لرې هم نه وو . د هغوي ترمينځه د افغانستان وزارت صحت سکتيريت وو او د سيکتيريت او هسپتال ترمينځه د مس فلورا بنگله وه . د هغې د بنگلې شاته د هسپتال د ډاکټرانو او نرسیانو فليټونه او کواترې و . فلورا د صبا په تعاون څه موده دواړه ډيوټي کولې خو بيا يې د هوټل ذمه واري هغې ته پرېښوده او د هسپتال ذمه واري يې په خپله سمباله کړه . دغه شان هغوي په خپله خپله ډيوټي کښې داسې مصروف شوې چې د هغوي ملاقات به د ورځې کله کله او د شپې اکثر کېدو . ماسخوتن تېر به دواړه بنگلې ته راتلې . په بنگله کښې به يې د ماسخوتن ډوډي خوره او د فلورا په خواهش باندې دواړه په يوه کمره کښې پاتې کېدې . فلورا اگر چه د هغې بوس (Boss) وه خو هغې چرې هم به هغې د خپلې افسرې تونس نه کوو . هغوي دواړو لکه د دوو خوياندو ډېر خوږ وخت تېره وو . په پومبو ورځو کښې به صبا د هغې د عزت د پاره هغې ته کله بي بي او کله بي بي جي وي خو بيا د فلورا په دې خبره چې د خوياندو ترمينځه د بي بي ، بي بي جي ، جي

او تاسو ، ټکي خوند نه کوي نو بيا دغه القاب ختم شو د شپې به کله په تې ، وي لاؤنج کښې او کله په خپل بېډروم کښې ترناوخته لگيا وي او خپلو کښې به يې خبرې کولې . د هغوي خبرې به اکثر د خپلې خپلې ډيوټي په باره کښې وي او ذاتي خبرې به پکښې ډېرې کمې وي . او که ذاتي خبرې به راغلي نو د فلورا په کوشش به ډېر زړه نورو خبرو کښې بدلې شوې . فلورا فطري کم گو وه . د وېلو نه زيات هغې د اورېدو شوق لرو خو د صبا طبيعت د هغې الټه وو . هغې د اورېدو نه زيات د ويلو او تپوسونو شوق لرو .

هغوي دواړه به اکثر په يو وخت بنگلې ته راتلې او په يو وخت به د بنگلې نه وتې . په تلو کښې به يې هم د بوسو تبادلې کوله او په راتلو کښې هم . يوه ورځ معلومه نه ده چې په څه وجه فلورا د خپل دفتر نه لرې وختي راغله . د راتلو سره هغه خپلې کمرې ته روانه شوه او په روانه روانه کښې يې خپلې ملازمې شربت گلې ته د چاي آرډر ورکړو . هغه چې د واش روم او ډرسنگ روم نه راوته نو د چايو پيالي د هغې بېد سره په مېز پرته وه . د خولې د خوند بدلولو د پاره هغې د پيالي نه پرله پسې دوه گوټه اوکړل . بيا په خپل بېد کښې او غزېده او بالخت ته يې ډډه اووهله . هغه دومره سترې وه او ټول بدن يې داسې دروند وو لکه چې يو دروند پېټي د هغې په سر پروت وي . هغه ډېره شېبه په څه سوچ کښې ډوبه وه . بيا يې د خپل پرس نه يو وړوکه تصوير راوويستلو او هغه ته يې په ځير ځير کتل . په دغه

کتو کتو کښې د هغې سترگې ډکې شوي. د دغه ډکو سترگو نه غټې غټې اوښکې روانې شوي او د هغې په مخ د جُدا جُدا لارو په شکل کښې د هغې چاه ذقن ته رسېدې او لاندې بهېدې. په دغه ژړا ژړا کښې د هغې سترگې پټې شوې او تصویر د هغې د لاس نه د هغې په سينه پرېوتو. هغه لا پټې سترگې پرته وه چې صبا راغله. هغې چې فلورا ته اوکتل نو مسکې شوه او د هغې نه يې د وختي راتلو تپوس ته خوله جوړوله خو چې د هغې پټو سترگو او د هغې په مخ يې د اوښکو لارو ته اوکتل نو زړه يې اوخوېدو او رنگ يې زير شو. د هغې په زړه کښې ډېرې خبرې راغلې او هغه ټولې د شکوک و شبهات وي هغه په يره يره هغې ته ورنزدې شوه او چې د هغې په سينه پروت تصوير ته يې اوکتل نو په زړه يې اوخوېدو چې هرڅه چې دي خو ټول کار د تصوير کښې دې. هغې سر تپت کړو او تصوير ته يې يو نظر اوکتل خو د هغې د اوچتولو جرأت يې اونکرې شو. هغه يوه شيبه غلې ولاړه وه او د هغې پوره اندازه يې اخسته. بيا په مزه مزه واش روم ته ورغله. هغه چې د واش روم نه راوته نو فلورا وپښه شوې وه او خپلې اوښکې يې اوچې کړې وې. صبا د هغې خوا له ورغله او په مسکايې ورته اووې، ”هېلو مائي ډير سستېر. نن خو خلاف معمول وختي راغلي؟. ولې څه خاص وجه وه؟“

فلورا: نه صبا، څه خاص وجه نه وه خو نن سم د سحره زما طبيعت خټه او وجودم دروند وو. خپله ډيوټي م اوکړه خو هلته م زړه اونه

لگېدو نو ځکه راغلم.

صبا: اوه مائي گاډ. ته دومره په تکليف کښې وې او ماته دې فون نه کوو. زه به دريسې درغلې وې او مابه راوستې وې. په دې ینگ اېچ کښې چې دومره کار کوې نوستوماني او تښتن به خامخا راخي.

فلورا: نه صبا، زه دومره سيريس نه ووم. د پرېشاني هېڅ خبره نېشته. صبا: ته سيريس نه وې؟ د پرېشاني هېڅ خبره نېشته؟ ته لږ اینه کښې اوگوره، دا څه درنه جوړ شوي دي. ستا په مخ د اوښکو د لارو نه معلومېرې چې تا ژرلي دي. آيا ته دې نه انکار کولې شې؟ دے بېدې کښې سمه سمله چې وجود درله او منډم اوس به دې ستوماني ختمه شي او بدن به دے سپک شي.

فلورا: Don't worry saba، زه بالکل ښه يم.

صبا: واه بهئي واه. دا صېبه وائي ”زه بالکل ښه يم“. فلورا ته خپل ځان له هم د هوکه ورکوې او ماله هم. سمله، سمله، شابه زرکوه. صبا هغه په بېدې کښې په زبردستې سملوي او د هغې په سر، اوږو او خپو لاسونو زور کوي. هغه چغې وهي. زه ښه يم صبا. that's enough خو هغه يې نه پرېږدي. صبا هغه په بېدې کښې ډډې په ډډې اړه وي راره وي او د هغې بدن منډي. په لږ ساعت کښې د هغې په بدن کښې دومره توانائي او حرارت پېدا شي چې د هغې ټوله ستوماني ختمه شي. هغه تر هغې پورې لگياوي چې فلورا مسکې شي، په تندي ورته جوړه لاسونه کېږدي او د هغې نه معافي

او غواړي . صبا، هغې ته په مُسکا گوري او وائي، 'ښه اوس راته پوره حال او وایه چې څه درباندي شوي وو'.

فلورا: هیڅ نیشته صبا، داسې هیڅ خبره نیشته .

صبا: نه فلورا، څه خوشته ... داسې معلومېږي چې ته زمانه څه خبره پته ساتل غواړي او ماته حال نه وايي . او . که . مۀ وایه . د تپوس معافي غواړم ، سوري " صبا د هغې نه مخ اړه وي او په خپل موبائیل کښې گوتې وهي . فلورا چې د هغې په مخ د خفگان خره او ویني نو مسکې شي او هغې ته وائي، "خفه شوې صبا"؟

صبا (په لاپروايي) نه چرې هم نه . زه په خپل تپوس باندي شرمنده یم ، سوري .

فلورا: اوه نو . نو صبا نو . آئي ايم سوري . سمائل پليز، "د هغې په سوري باندي صبا مسکې شي او هغې ته په مُسکا گوري . فلورا یوه لویه ساه اخلي او وائي ، صبا، کله کله زما په ذهن دومره بوجه راشي او سرم دومره دروند شي چې تینگولې يې نشم ."

صبا: هاؤ فلورا ، ماته ستا د پريشانې احساس دي . ستا د پريشانې اصل وجه ، ستا د حد نه زیات مصروفیات دي . په دومره کم عمری کښې د ذمه واری دومره لوی پېټې اوړل ، ستا د پاره واقعي د پريشانې خبره ده . خو سره د ډاکټرۍ هم ته د خپل صحت نه غافله يې؟

فلورا: صبا، زه واقعي ډاکټره یم خو د ډاکټرۍ سره سره زه یوانسان هم یم . زه هم د یو عام انسان غوندي د غوښې، هلوکي نه جوړه یم،

زه هم د یو عام انسان غوندي په خپله سینه کښې د احساساتو امیدونو او ارمانونو نه ډک زړه لرم . زه بیمارېدې هم شم او ازارېدې هم شم . زه خوشحالېدې هم شم او خفه کېدې هم شم ... زه د خپلو مصروفیاتو په وجه پريشانه نه یم . زه په خپل مرض پوه یم . ماسره کله کله داسې کېږي او کله کله څه چې د تیرو څو میاشتو نه ماسره اکثر داسې کېږي خو چې کېتارسز (catharsis) م اوشي نو سرم سپک شي ، روح م تازه شي او زړه م خوشحاله شي ... صبا، نن چې زه هسپتال ته لاړم او د معمول مطابق م د ډاکټرانو په ډله کښې د ایمرجنسي وارډ روند کوونو یو ځایسته ماشوم م په داسې حال کښې اولیدو چې په یوه چودنه کښې ترېنه یوه لیچه او یوه خپه الوتې وه هغه پټې سترگې پروت وو او مور ورته په سرو سترگو ژړل . ما چې هغه ته اوکتل نو خپل وړوکه رور ریاض راته مخکښې شو . هغه چودنې او هغه ډزې راته مخکښې شوې کومې چې په مونږ شوې وې . په کومې کښې چې زما مورپلار لاړل او زما وړوکه رور لایته شو . دې ماشوم ته خپله مور ناسته وه او ژړېده خو هغه ته د ژړېدو هیڅوک پاتي نشو ... ما هغه ماشوم ښکل کړو او د هغه مور له م غاړه ورکړه خو زه دومره جذباتي شوم چې په ژړا ژړا م ټول وارډ په سرواڅستو . زما جذباتو د هسټیریا شکل اختیار کړو . ډاکټرانو زه د هغې نه بیلولم خو زه هغې پورې داسې انختي ووم، چې بیلېدې ترې نه شوم ... بیا د ځان نه خبر شوي نه یم ... چې سترگې م

اوغړېدې نو زه په ICU کېښي پرته ووم... چې زما سترگې اوغړېدې نو ډاکټرانو يو بل ته اوکتل او مسکي شو. هغوي ماله د آرام مشوره راکړه خو ما د هغوي د مشوري پروا اونکړه. خپل دفتر ته لارم او د معمول مطابق م خپله ډيوټي شروع کړه. چې خپل کارم ختم کړو نو بيا م هلته زړه نه لگېدو او خپل کور ته راغلم.

صبا: دا دومره لويه پيښه اوشوه او تازه خبرنکړم.

فلورا: صبا، مائي ډير صبا، دا زما د پاره څه نوې خبره نه ده. داسې ما سره اکثر کېږي. زه چې کوم ماشوم د بيمارۍ په حالت کېښي يا په زخمي حالت کېښي او وينم نو ماته خپل رور را مخکېښي شي او دا خيال راشي چې هغه به په څه حالت کېښي وي. او د چا په دربه لوغړېږي... اف الله... ته يې مل شے. هغه ډېر بے اسرے دے.

هغه د خپل پرس نه د هغه تصوير را اوباسي. هغه ته گوري او په ژړا ژړا کېښي وائي، "زما روره، زه تاته ډېره ملامته يم چې زه ژوندۍ يم او ته رانه لارے... زما روره که ته د جنت مرغو سره په جنت کېښي سيلونه کومے نو دغه سيلونو له مام او غواړه... او... او که ته ژوندے يې نو يو ځل خوراشه چي دے او وينم" صبا په ژړا ژړا کېښي د هغې اوبنکي او چوي او هغې له تسلي ورکوي، "فلورا پليز... ريلېکس فلورا پليز" فلورا هغې ته په ډکو سترگو گوري او وائي، "صبا که زما رور ژوندے وے نو اوس به ستا په عمر وو، بيا د هغه تصوير بنکلوي او په خپل پرس کېښي يې اړدي.

په سبا د افغانستان د يو مشهور انگرېزي اخبار the kabul times ، کېښي په رومبي مخ د لوي سرخط لاندې راغلل "A hysterical state of Dr. Flora in mercy internal hospital"

د سرخط لاندې پوره واقعه ذکر شوې وه. دغه شان د پښتو په مشهور اخبار "افغان" کېښي هم دغه خبر په رومبي مخ راغی. چې "د مرسي بين المللي روغتون" کېښي ډوکټره، ميرمن فلورا د يو زخمي ماشوم په ليدو بې هوشه شوه. بيا لاندې ورته پوره واقعه ذکر شوې وه. دا رپورټونه د دنيا گوت گوت ته د اليکټرانک او پرنټ ميډيا په شکل کېښي اورسيدل او دې سره سره د هغې اړيکې هم خورې شوې. په اړيکو کې هغې د بي گناه ماشومانو زاننه و، بوډاگانو او د عام اولس د مرگ، ژوبلې او د چودنو په سختو ټکو کېښي غندنه کړې وه.

*****

*****

*****

*****

***

*

د فلورا طبيعت تر ډېره حده پورې ښه شوې وو او هغې د معمول مطابق خپل کار شروع کړې وو. ماسخوتن چې فلورا اوصبا دواړه د خپلې خپلې ډيوټۍ نه کورته اورسېدې نو خپلې جامې يې بدلې کړې او ډوډۍ خوړلو د پاره ډائننگ روم ته لاړې. د ډوډۍ خوړلو نه پس دواړه خپلې کمږې ته لاړې او په يو بېل کښې ډډه شوې. صبا د فلورا نه تپوس او کړو، ”نن درباندي ورځ څنگه تېره شوه؟ زما مطلب دے چې بيا خو درباندي چپه نه وه راغلي؟“

فلورا: نه صبا، نن ښه ووم دغسي ماسره کله کله کېږي، هروخت نه. صبا: فلورا، ته خوما شاء الله ښه ما هره ډاکټره يې. هسې يو تپوس درنه کولې شم چې د دې بيمارۍ مکمل علاج شته؟

فلورا: هاؤ شته او هغه داسې چې زه خپله ماضي مکمل طور سره هېره کړم، خپل احساسات مړه کړم او د حال په عېش و عشرت او خوشحالي کښې ځان مصروف کړم. خوداسې مادپاره ناممکنه ده... صبا زما مور پلار مړه شوي دي او د هغوي نه م زړه صبر شوې دے. خود ژوندي رور نه څنگه زړه صبر کړم. د هغه معصوميت، د هغه خندا د هغه منډے ترپړے زه څنگه هېرې کړم ”صبا، زه چې تاته گورم نو ستا په مخ کښې راته د هغه مخ ښکاري او... اوستا په وجود کښې راته د هغه وجود ښکاري، صبا... صبا...؟ (هغه چپ شي)

صبا: ولې فلورا؟ ولې چپ شوې. وايه په زړه دې څه دي؟ فلورا: اوه نو، سوري.

صبا: وايه پليز. ته څه ويل غواړي؟ چپ ولي شوي. فلورا: چپ ځکه شوم چې خپل ضمير اجازت نه راکوي. صبا: څه مطلب؟ Come on flora please.

فلورا: مطلب دا چې تاته م څه خواست کوو خو په دې يرېرم چې ستا انا مجروح نشي.

صبا: فلورا، ستا او زما خورولي ده، ملگرتيا ده او بے تکلفه دوستانه ده. چې ته ماته د زړه خبرې اونکړې او زه تاته اونکړم نو اخر چاته به يې کوو زما او ستا بل څوک دي چې د زړه خبرې ورته اوکړو؟ فلورا: صبا چې رشتيا خبره درته اوکړم نو دومره راته گرانه يې او دومره خوږه راباندې لگي چې زه وېم چې زړه پورې م هميشه نيولي وې.

صبا: دغه حال زما هم دے فلورا. هغه د چاخبره چې مينه د مينې ولاړېږي.

فلورا: زه وېم که زه سرے وې نو تاسره به م واده کړې وو. صبا: دا خو دې زما د زړه خبره اوکړه. دغسي زه هم وېم. فلورا: صبا، آيا داسې نشي کېدي چې...؟ سوري.

صبا: اوه فلورا، بيا سوري، ته صفا خبره ولې نه کوي. فلورا: صبا، نه زه سرے جوړېدېشم او نه ته. مونږ دواړه به لازماً د يو بل نه جدا کېږو او زموږ غېږې به تشې پاتې کېږي، خوزه دا جدائي

نشم برداشت کولې .

صبا: . هاؤ فلورا. دا جُدائي ناقابل برداشت ده خو ناقابل يقين نه ده .

فلورا: . خوزه دانه غواړم ، بلکه ستا د جُدائي تصور هم نشم کولې.

صبا که ته چاسره منسوب نه يې نو آيا داسې نشي کېدې چې زه تا د

خپلې غيږې نه اوچته واخلم او د يوې نياز بينې ناوې په حيث دې

خپل رور ته د ناوې په شکل کښې پېش کړم ؟

صبا: . اوه فلورا ، تازما نه هغه خه او غوښتل چې د هغې پوره کول

زما د وس کار نه دے . سوري فلورا.

فلورا: . خه مطلب؟ ته چاسره منسوب يې ؟

صبا: . هاؤ فلورا ، زه هغه چاسره منسوب يم چې چا د پاره ماخپل

وطن پرېښې دې .

فلورا: . نو بيا خو به زما د غيږ نه لاره شې ؟

صبا: . نه فلورا نه ، ستا د غيږ نه به هله خم چې ته اجازت راکړې او

اجازت خه چې په خپله م غيږ کښې اوچته کړې او د هغه په ډولۍ

کښې م کينوي (خاندي)

فلورا: . بس هم دغه خبره م کوله . زما په خبره خو خفه نشوي ؟

صبا: . نه فلورا نه ، تاخو خه غلطه خبره نه ده کړې خو هسې يو

تپوس درنه کولې شم ؟

فلورا: . هاؤ کولي شي . وايه ؟

صبا: . فلورا ، تا د خپل خان په حقله خه سوچ کړې دې ؟

فلورا: . چې د خپل رور د سوچ نه بي غمه شم نو بيا به د خپل خان

سوچ کوم صبا زما واده زما مشن نه دے بلکه دا زما د پاره يو

سپکنډري خيز دے . زما د پاره زما رور هر خه هر خه دے . دې سره

هغه سترگي پتې کړې او په ډډه ووري . صبا هم سترگي پتې کړې او په

پتو سترگو به يولوې سوچ کښې پريوخي . د هغې په زړه کښې راشي

چي فلورا د خپل رور د پاره خپل مستقبل او خپلې خوشحالي په داؤ

لگولي دي او هغې د خپلې خوشحالي د پاره خپل روڼه او خپلې بابي

گاني او خپل کور کلي پرېښودو . دې سره هغې ته هغوي ټول هم

مخکښې شو او مېډم رېحانه هم . هغه ډېره شېبه په بېل کښې اوخته

رااوخته خو خوب نه ورتلو . بيا يې په زړه کښې راغله چې مېډم

رېحانه ته يو خط اوليکي خکه چې کابل ته دتلو په وخت هغې ، هغې

ته د موبائېل په ذريعه د خپلې نوکړې پرېښودو او کابل ته دتلو پېغام د

موبائېل په ذريعه ورکړې وو خو تفصيلي خبرې يې ورسره نه وې شوې .

اوس چونکه هغه د خپلې نوکړې نه مطمئن نه شوې وه نو هغې

غوښتل چې هغې ته يو تفصيلي خط اوليکي او هغه د هر خه نه خبر

کړي . هغه د بېل نه پاڅېده ، کاغذ قلم يې راواخستو ، ميز ته کيناسته

او خط ليکل يې شروع کړل هغې اوليکل چې ...

خوږې مېډم

تل ښاده ، اباده او ودانه اوسې

سلامونه . مېډم کابل ته د راتلو په وخت زما اوستاسو

ترمينځه تفصيلي خبرې نه وي شوې، د هغې درنه معافي غواړم. خوديکښې دوه وجهې وې. يوه وجه د وخت د کمي وه. دوهمه دا چې ماته د خپلې نوکړۍ په حقله پوره معلومات نه وو اوس هرڅه واضحه شو نو ځکه تاسو ته خط ليکم چې تاسو د خپلو مصروفياتو نه خبر کړم. مېلېم، ماته د الله تعالیٰ په خاص مهرباني، د مس فلورا په خلوص او همدردۍ اوستاسو په دعاگانو په انټرنيشنل هوټل کابل کښې د ايم. ډي په حبث هغه نوکړې راکړې شوه چې د هغې ما تصور هم نشو کولې.

مېلېم، د مس فلورا نوم ستا د پاره نوم دې ځکه چې ستاسو ملاقات ورسره نه دې شوه. که ژوند وي نو يو ځل به يې درسره ملاقات اوکړم. مېلېم، په يو لحاظ زه ډېره خوش قسمت يم چې خداي ستاغوندي مهربانه مور او د مس فلورا غوندي خوږه پښتنه خور راکړه خويل خوا دومره بدقسمته يم چې خواږه رونه او خوږې بابي گانې رانه پاتې شوي. کله کله چې هغوي رايا د شي نو ځان له کښم او په خپل بې څوکه ژوند بڼه اوژرام.

مېلېم، که وخت او حالاتو اجازت درکړو نو زما د زړه د پاره مونږ کره ورشۍ او زما د پاره د هغوي نه معافي او غواړي. مېلېم، د کالج ټولې استاذاني، خپلې هم جماعت جينکۍ او د هال هغه سټيچ م ډېر ډېر يادپرې چرته چې ما کاشان سره د لږ وخت د پاره ناسته کړې وه. د هغه خوږو لمحو د خوږو يادونو خوږې وږمي اوس هم راباندې وريږي او

روح م پرې تازه کيږي.

مېلېم: که کاشان دې چرته اوليدو نو زما د سلام نه پس دا پېغام ورکړه چې "صبا د روڼ سحر په اميد ستا لارې ته گوري".

مېلېم: ډېره م يادپرې، په زړه م راوړپرې خو نه دې ليدې شم او نه ستا ليدو له درتلې شم. خبرې ډېرې دي خو خپلې اوښکې م ليکلو ته نه پرېږدي. که ژوند وي نو نورې خبرې به بيا شي. والسلام.

د روڼ سحر په طمعه

ستا صبا

*****

*****

*****

*****

*****

***

**

*

دوېمه برخه

فلورا او صبا په خپل کور کښې په ټي وي لاؤنج کښې ناستې وې او خبرونه يې اورېدل په خبرونو کښې د نوې نوې چودنو او په هغې کښې د بے گناه ماشومانو، بوډاگانو، پيغلو نايانواو د نورو بنځو د قتل او ژوبلې منظرونه پېش کېدل او په هغې تبصرې کېدې د دغه اندوهناک منظرونو ښودنه او په هغې تبصرې لاروانې وې چې د فلورا په موبائېل رنگ راغی . هغې يوه شيبه موبائېل ته کتل، بيا يې اوکے کړو او وې وئيل ، ”هیلو“ سلام عليكم څوک خبرې کوی . اواز: . ته مس فلورا يې او که بل څوک يې ؟

فلورا: . جي جي، زه مس فلورا خبرې کوم . تاسو څوک يې پليز . اواز: . زه هر څوک چې يم خوتانه يو تپوس کوم چې کومه استخباري اړيکه ستا له خوا خپره شوي ده نو ته د هغې تصديق کوي ؟ فلورا: . ما چې د مظلوم عوام په حقله څه وېلي دي، د هغې نه انکار نه کوم . خو ته څوک يې ؟

اوز: . ډېره ښه ده . د دے انجام ته تياره شه .

فلورا: . هیلو هیلو ... هیلو (اوز بند شي)

صبا هغې ته په يره يره گوري او وائي . ”څه اوشو فلورا؟“ فلورا يوه شيبه خاموشه وي . بيا هغې ته گوري او وائي، ”زما د اړيکې په وجه ماته دهمکي راکړې شوه ،

صبا(په يره) اوه مائی گاډ . دا به څه کيږي فلورا؟

فلورا: . Don,t worry . د پريشانۍ ضرورت نيشته ... چا چې پېدا کړے يم ، هم هغه به م ساتي ، گيني د موريلارلاره راته خلاصه ده . صبا: . فلورا پليز . دا دېدشگونۍ خبرې مه کوه . مونږ له پکار دي چې د خپل حفاظت د پاره پوليس له اطلاع ورکړو . فلورا: . نه صبا نه ، د چا په څوکۍ چې فرشتې ولاړي وي ، هغوي ته د پوليس ضرورت نيشته .

صبا (په حيرانتيا) دا ته وائي فلورا ، ته واقعي داسې وائي .

فلورا: . زه پوره دعوي سره دا وایم او په دې پوره يقين لرم .

صبا: . د پوليس په خبرولو کښې څه قباحت دې . پوليس د عوامو د تحفظ د پاره وي . پوليس له اطلاع ورکول پکار دي او د ټول صورت حال نه خبرول پکار دي .

فلورا: . Not at all . چرې هم نه . دا د بزدلی خبرې مه کوه پليز . د چا چې پوره شي نو پوليس څه چې د دنيا يو طاقت يې هم نشي بچ کولے او د چا چې پوره نه وي نو سريې د کاني لاندے کړه نه مري . البته ماته د خپلې دفاع حق حاصل دے او زه به خپله دفاع ترخپله وسه په خپله کوم .

صبا: . مونږ بنځې ذات څه کولې شو ؟

فلورا: . تفصيل کښې به نه څو خو بنځه چې څه کولې شي هغه سري نشي کولے . صبا، د هغوي کار ماسره دے ، تاسره نه دے . زه دا نه غواړم چې زما په وجه تاته تکليف در اورسي يازما په وجه خداے

مه که . . . . . سوري . ته آئنده د پاره دلته مه راځه بلکه په هوتل کښې پاتې کېږه .

صبا: نه فلورا نه . داسې نشي کېدې که مرونو دواړه به مرو او که پاتې کېږو نو دواړه به پاتې کېږو . زه په دې مشکل کې کېښې تا يواځې نشم پرېښودې . هرڅه چې کېږي او هرڅه چې پېښېږي ، زه به تاسره څنگ په څنگ ولاړه يم او ستا برخه گولو ته به خپله سينه نيسم .

فلورا: نه صبا نه . زه تاسره دا ظلم نشم کولي . ماته پته ده چې زه مرم نه پاتې کېږم نو په خپلو تېلو کېښې تاولي اوسېزم او خپله برخه گولي په تا ولې سرې کړم . زه په يو حالت کېښې هم د سپرلي دا نازولي غوتي رږېدو ته نه پرېږدم . تل به غوتې يې . تل به موسېرې او تل به خنديږي . ما د پاره دا ډېره ده چې ته ژوندۍ پاتې شي .

صبا: فلورا ، ته زما هغه وفا په از مېښت کېښې ولي اچوې ، د چا ژوند چې ستا په ژوند او د چا ساه چې ستا په ساه ده .

فلورا: نه صبا نه . زه دانه غواړم چې مونږ دواړه مړې شو او خداى مه که که دغسي اوشي نو زمونږ لاشونه به څوک اوچتوي ؟ څوک به يې اوږي او چرته به يې اوږي ؟ چې ته ژوندۍ پاتې شي نو دومره خو به اوشي چې زما لاش به اوچت کړي او د خپل مور پلار په خوا کېښې به م ښخه کړي (صبا ژاړي) ”ژاړه مه صبا . په ژړا خلاصېدنه گرانه ده خو ته ماسره وعده اوکړه چې ته به زما د زړه د پاره په هوتل کېښې پاتې کېږي . البته ماسره په فون يا موبائېل رابطه ساتلې شي .“

صبا: د کومې جدائې چې مونږ تصور هم نشو کولې د هغې ابتدا ته په خپله کول غواړي ؟

فلورا: زه نه نوره ستا ژړا برداشت کولې شم او نه ستا بهانې . زه چې درته څه واييم هغسې به کوي او خامخا به يې کوي . that's all . ما سره وعده اوکړه چې زما د زړه د پاره به هلته پاتې کېږي .

صبا: (په ډکو سترگو) وعده ده . د فلورا او صبا خوږ ، خوشحاله او د بې غمۍ ژوند ، معلومه نه ده چې چا د نظر کړو . هغه خوږې دوستانې چې تېوله شپه به يو بل سره غېږ په غېږ او خوله په خوله پرتې وې نه صرف تشې غېږې پاتې شوې بلکه يو بل سره يې ليدنه ، کتنه هم گرانه شوه . په موبائېل به خبرې کېدې او نوې تازه خبرې به وېلې کېدې خو دواړه يو بل سره نه ملاويدې او د جدائې په اور کېښې دواړه سوزېدې .

Pukhto.Net

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★

★ ★

★

درېمه برخه

فلورا د خپلې دفاع د پاره يوه خود کاره طماچه پيدا کړې وه هغه به يې په پرس کښې ځان سره هسپتال ته اوږه او چې کورته به راغله نو د بالخت لاندې به يې کېښوده . دې نه علاوه نۀ د هغې عام معمولاتو کښې څۀ فرق راغله وو او نه د هغې په احساساتو او تاثراتو کښې . البته هغه د مخکښې په نسبت الرت شوې وه . هلته د صبا زړۀ په نرو ډکو باندۀ وو او ديري ، ترهې چپوسره به لاندې باندې تلو راتلو . هغې به هره شپه او هر سحر هغې سره په فون رابطه ساتله او د زړې ، نوې نه به خبرېدلۀ . يوه ورځ چې هغې خپل کار ختم کړو او خپلې کمري ته ورتله نو يو ملازم ورله يوه لفافه ورکړه . هغې چې لفافې ته لاندې باندې اوکتل نو هغه د مېلم رېحانه له خوا يو خط وو . هغه زر زر خپلې کمري ته لاړه ، په خپل بېل کښې کېناسته ، په رېگدېدلو لاسونو يې لفافه اوسپړده او خط يې ترېنه را اوويستلو خط داسې وو .

خوږې صبا

د سبا ستورمې شې ، ځلنده شې ، بلنده شې

سلامونه : . صبا ، عمر دے ډېر دے . ځکه چې ستا خط په داسے وخت کښې را اورسېدو چې مونږ ټولې ملگري دکالج په ستايف روم کښې موجود وو او ستا او دکاشان په حقله مو خبرې کولې . ستا په روغ صحت او ستا په خوشحالی . مونږ ټول خوشحاله شو او مونږ ټولو ستا د تحفظ او کاميابۍ د پاره اجتماعي دعا اوکړه . د خط لوستلو نه پس ، ستا په

فرمائش زۀ هال ته لاړم او ستا په سترگو م هغه ځام ته په څير څير اوکتل چرته چې تا کاشان سره ناسته کړې وه . خو تانه څۀ پرده ، خپله کتنه م برداشت نه کړې شوه او په لوندو سترگو د هال نه اووتم . بله ورځ ستا د زړۀ د پاره مرجاني کلي ته لاړم او په تپوس تپوس ستاسو کور ته ورغلم . ستا دواړه بابي گانې کوروي ، ماورسره خپله پيژندگلو اوکړه او د ياسر د پاره د رشتې په بهانه م ترېنه ستارشته او غوښتلۀ . ستا د نوم په اورېدو سره دواړه په ژړا شوې . ستا مشري بابي راته په سلگو سلگو کښې اووې چې ، ” تانه زاروقريان خو تۀ په داسے وخت کښې راغلې چې نه هغه کورشته اونه زمونږ سړي “ . زما په دې خبره چې ” تاسو خپله صلاح اوکړې ، زۀ به بيا راشم “ ، هغې پوره قيصه شروع کړه او هرڅۀ يې راته اووې . تردې چې ستا د ممکنه سرتاج ، نورخان ذکر يې هم اوکړو . زمونږ تر مينځه ډېرې خبرې اوشوې خو خلاصه يې دا ده چې تاته د هغوي د معافۍ دومره ضرورت نيشته لکه څومره چې هغوي ته ستا د معافۍ ضرورت دے . صبا ، ستا د وتو نه پس نورخان ډېر غصه وو . هغه چرته ټوپک پيدا کړے وو او په فصل او شاپو ، ويجارو کښې به يې منډې وهلے ، چغې به يې ويستلے او اوچ په اوچه به يې ډزے کولے . اخر دا چې دا يې مشهوره کړه چې تۀ او کاشان دواړه هغه وژلي دي او د زمکي تل ته يې ستاسو ټکري ټکري لاشونه رسولي دي . دا خبره څۀ موده چلېده او بيا ختمه شوه خو د يو خفيه درخواست په وجه دا خبره يعنی

ستاسو دواړو د قتل خبره بيارا اووته او په هغې کښې نور خان اونيولي شو. نور خان د پوليس په روميې ډب تسليم کړه چې تاسو دواړه هغه اور نور عالم وگل عالم په شريکه وژلي يې خو د زمکې تل ته د رسولو په ځائے يې اووے چې هغه ستاسو لاشونه په سيند کښې لاهو کړي دي. ستا روڼو د جرم نه انکار او کړو خونور خان د هغوي په ناکرده جرم گواه دے په دې وجه هغوي درے وانه په جبل کښې پراته دي اوستا او د کاشان د معافی او گواهی خواستگار دي.

صبا، چا چې د هغوي خلاف د ستاسو د قتل درخواست ورکړے وو هغه ستا د کلاس فېلو انجمن رور تنوير وو. تنوير داکار ځکه اوکړو چې د هغه د بدکرداری په وجه تا اوستا روڼو د هغه رسته نه وه قبوله کړے. د دې واقعي نه څه ورځې پس هغه دا انکشاف هم اوکړو چې د هغه خور انجمن د الوداعي پارټي ریکارډنگ کړې وو او هغه د انټرنېټ په ذريعه خور کړے دے. د کاشان د سزايکارډنگ هم د هغه په ذريعه خور شوے دے. هغه پسې د ټولو تورسرو او سپين سرو خبرې وې خو هغه د چا د خبرو څه پروانه کوله. اخر دا چې د انټرنېټ په مارکيټ کښې يوه زبردسته چودنه اوشوه او دغه بدکرداره سره شل کسان نور هم لارل... صبا، خط رانه اوږد شو خو دا خبرې هم ضروري وې او ستا خبرول هم ضروري وو. مس فلورا او ستانورو سهېلو ته سلامونه او نېکي پيرزونې.

والسلام

ستادعاگو رېحانه .

صبا ته د خپلو روڼو په کړاؤ سخته ذهني او قلبي صدمه اورسېده. هغې خپل ځان د هغوي د تکليف او د خپلو بابي گانو د خفگان مجرم گڼو. هغې ته دا خدشه وه چې که چرې هغه د هغوي په کپس خاموشه پاتې شي نو هغوي ته عمري قيد هم ملاوېدېشي او سزاي موت هم. د سزاي موت په خيال د هغې سترگي ترخي شوي او په زړه کښې يې راغله چې هغه کلي ته لاړه شي او پوليس او عدالت کښې بيان ورکړي چې هغه مړه نه بلکه ژوندی ده. او کومه مقدمه چې د هغې د روڼو خلاف جوړه شوې ده هغه دروغ ده خو بيا يې په زړه اوخوږه چې په هغوي د هغې او د کاشان د قتل دعوی ده او ترڅو چې هغې او کاشان عدالت کښې بيان نه وي ورکړې نو د هغوي کپس ختمېدې نشي. اوس خبره د هغې نه لاړه کاشان له او هغې د کاشان متعلق سوچ کوو چې هغه به چرته وي؟ کله کله به د هغې په زړه کښې دا هم راغله چې د هغوي د گيرولو د پاره، کېدېشي چې کاشان چا وژلي وي. دے خيال سره د هغې ټول بدن اولر ځېدو او سريې دروند شو. د هغې په زړه کښې راغله چې هغه فلورا ته فون اوکړي، دغه ټولې خبرې ورته اوکړي او د هغې نه څه مشوره واخلي خو بيا يې د خپل خيال په خپله ترديد اوکړو او ځان سره يې اووي چې ”آيا د هغې خپل غم څه کم دے چې د پاسه پرې زما غم ورشي“. هغې فلورا ته فون اوکړو او د معمول مطابق يې ورسره عامې خبرې اوکړي خو د روڼو خبره يې ورته اونکره ځکه چې هغې نه غوښتل چې د هغې په پريشانۍ کښې اضافه اوشي. بهر حال هغه په زړه کښې پټه پټه ژپېده او کړېده خو د خپل خفگان اظهار يې هغې ته اونکړو.

څلورمه برخه

خه موسم د يخني. وو او خه د پرله پسې د خو خو ورڅو د بادو باران او سيلی. گلی. په وجه يخ شوی وو، موسم د نکتۀ انجماد نه خو خو درجې لاندې شوی وو. د يخني. دا حال وو چې په بندو کمرو کښې او گرمو بسترو کښې هم څوک ایسارېدې نشو. هم دغه شان یوه زبونه شپه وه. یوخوا په اسمان کښې د تندر گرزار وو، بل خوا د برېښنا پر قار او د سيلی. لېونے رفتار وو. دے ټولو عناصرو په باهمي اشتراك سره یو خوفناک منظر جوړ کړے او خور کړے وو. شپه د نیمې نه اوختې وه خو د باران او سيلی. په زور و شور کښې هېڅ کمې نه راتلو. بندي دروازې او بندې کهرکۍ درزېدې او د هوا چپې دننه تلې. فلورا د يخني. په وجه مخ سر په کمبل کښې انغبنتي وو او په خپل بېد کښې سرو غوږ پرته وه. چې کله به د تندر گرز او شو نو هغه به په کمبل کښې دننه اوږ چېده او په يره يره به يې د کمبل نه سر بهر کړو. د بجلۍ په رڼا کښې به يې په ملاستي ملاستي، دننه بهر اوکتل خو چې د سيلی. چپه به پري ورغله نو ز به يې مخ سر په کمبل کښې پټ کړو.

هم دغه رنگې يو ځل د سيلی. یوه داسې لیونۍ. چپه راغله چې په گربېدو گربېدو د کهرکۍ شیشه په فرش پرېوته او چوري چوري شوه. د شپشي د ماتېدو اواز چې فلورا وورېدو نو طماچه يې په لاس کښې اونیوه او سر يې د کمبل نه بهر کړو خو د هوا یوې يخې

چپې سره د هغې سر بیا په کمبل کښې ننوتو. د هغې سترگې ایله ترخې شوې وې چې د چا د خپو درب او د شیشې د ټکرو کړ چار يې وورېدو، هغې ته داسې محسوسه شوه لکه چې د هغې ممکنه خیالي خطر ه یقیني شوه او په عملي شکل کښې د بلاي ناگهاني غوندې په هغې نازل شوه. دې خیال سره د يرې یوه سړیکه د هغې د زړه نه پورته شوه او د سر نه واخله تر نوکو پورې د خپسې په شکل کښې د هغې په بدن خوره شوه. هغې ته داسې محسوسه شوه لکه چې د هغې ټول اعضاء شل شوي وي او د حرکت او سکت قابل نه وي. د هغې په زړه کښې راغله چې د هغې د ژوند د خاتمې او د هاغه انجام وخت راغی. د کومي دهمکي چې هغې ته مخکښې ورکړې شوې وه هغې ته دا یقین او شو چې هغه په یو صورت کښې هم ژوندۍ نشي پاتې کېدې نو بیا د مدافعت او د بې ځایه زور آزمائي خه ضرورت دے. که په خپله گرمه، نرمه بستره کښې او د کمبل په پرده کښې مړه شي نو دا به د مدافعت د مرگ نه بهتروي. د هغې په ذهن کښې لا دا خیال گرځېدو چې د هغې په پښتنه وینه کښې د پښتو او غیرت گنگوسه خوره شوه او د انتشار او بغاوت شکل يې اختیار کړو. دغه بغاوت هغه دې ته مجبوره کړه چې هغه لکه د یوې نرې پښتنې پېغلې د خپل ناموس حفاظت او کړي، په مړانه مقابله او کړي او د شهادت هغه مقام ته اورسیږي چرته چې د هغې ډېرې گمنامه خویاندې د هغې نه مخکښې رسیدلي دي. په دے خیال

هغې خپله طماچه په لاس کښې اونیوه او چې د کمبل په رو کښې یې د کهرکۍ په لوراوکتل نو واقعي یو مسلح نقاب پوش کهرکۍ سره جخت ولاړ وو. د بجلي په رڼا کښې یې د کمرې جائزه اخستله او عقابې سترگو یې د خپل ښکار په نیت د امن کونتره، فلورا لټوله. هغې ډېر په توندۍ سره د خپل بېل نه بریندې خپې او سرتور سر لاندې توپ کړ او طماچه په لاس هغه ته مخامخ خورې زلفې اودرېده. مسلح نقاب پوش او فلورا یو بل ته مخامخ په داسې انداز ولاړ وو چې دواړو د خپلو وسلو په کوټرو گوټې ایښې وې او دواړه د یو بل په ښځه وو. هغوي د یو بل په سترگو کښې سترگي ورکړې وې او خاموش ولاړ وو. یو ساعت پس د نقاب پوش له خوا یو هېبتناک اواز راغی. ”طماچه او غورځوه او لاسونه اوچت کړه.“ دا اواز دومره خوفناک وو چې د فلورا د بدن وینه د هغې په رگونو کښې ځای په ځای اودرېده خو هغې حوصله او نه بائیلله او هم د هغه په لهجه کښې او د هغه په انداز یې اووې، ”ته هرڅوک چې یې خوداسې معلومېږي چې تا خپل بدترین مرگ له په خپله بلنه ورکړې ده. که تۀ خپله سلامتي غواړې نو وسله لاندې او غورځوه او په هغه قدمونو، پل په پل ستون شه په کومو چې تا دلته دراتلو گستاخي کړې ده. په تلو تلو کښې یاد ساتۀ چې پل دے غلط نشي گڼي د خپل انجام ذمه وار به په خپله یې.“

نقاب پوش: تۀ څوک یې؟ هسې نه چې د بل په تپس کښې تۀ لاړه شي؟

فلورا: زۀ هم هاغه یم، د چا د قتل د پاره چې تۀ رالېږلي شوې یې. نقاب پوش: که تۀ فلورا یې، نو زما انعام او خپل انجام ته تیاره شه. فلورا: زمونږ دواړو انعام او انجام یو دے. ستا د هرې گولۍ په جواب کښې به زما هره گولۍ، ستا په سینه بخی. په بخی لگي او هره گولۍ به تاته د سرو گلونو تحفه پیش کوي.

نقاب پوش: داسې معلومېږي چې تۀ فلورا نۀ یې.

فلورا: داسې معلومېږي چې تۀ په خپلو راتلو پښیمانه یې او د واپسي بهانه غواړې.

نقاب پوش: زۀ د فلمي ډائیلوګ په موډ کښې نه یم. زۀ مجاهد یم او د فلورا قتل پسې راغلی یم، ستا قتل پسې نه.

فلورا: زۀ فلورا یم، گولۍ چلوه چې ارمان دے پوره شي.

نقاب پوش: زۀ د یوې معصومي حسيني او پښتنې پېغلې مرگ پسې نه یم راغلي بلکه د امریکني پېغلې فلورا قتل پسې رالېږلے شوې یم. زۀ درته یو ځل بیا وایم چې تاته هیڅ نه وایم، زما کار فلورا سره دے او هغه راته اوبنایه.

فلورا: د کومې فلورا قتل پسې چې تۀ راغلي یې، هغه ستا مخکښې ولاړه ده.

نقاب پوش: د چا د بدن نه چې مالہ د خپلې پښتنې وینې خوشبوئي راځي زۀ په هغې د یوې غیر مسلمې او غیر ملکي پېغلې یقین څنگه او کړم؟ داسې معلومېږي چې زما مشن ناکام شو، هغه په

مزه مزه روستو روستو ځي او ورله ځان رسوي . په يو لاس کلاشن نيسي او په بل لاس د ورسولت لړۍ کوي ، ” خفه نشي . که زما په وجه تاته ذهني تکليف درسيدلې وي نو د هغې درنه بخنه غواړم . زه درنه ځم خو په تلو تلو کښې راته رشتيا رشتيا اووايه چې ستا خپل نوم څه دے ؟“

فلورا: . دا ستا حکم دے او که خواست دے ؟

نقاب پوش: . دا زما خواست دے . ځوانکار به راته نه کوي .

فلورا: . زما خپل نوم معجزه دے .

د دے نوم په اورېدو سره کلاشن کوف د هغه د لاس نه اوخوېږي او لاندې په زمکه پرېوځي خو د هغه سترگي لا هغسې په هغې لگيدلي وي . هغه ډېر شيبه خاموش ولاړ وي او لکه د بت په چپه خوله هغې ته په غټو غټو گوږي . هغه په يولي سوچ او فکر کښې تلے وي او د ځان او کلاشن کوف ورسره هډو څه فکر نه وي . هغه لا په خپلو خيالونو کښې ډوب وي چې فلورا په دهمکي آميز لهجه کښي اووايي ، ” اوس که دا غبرگې گولي ستا په سينه کښې سرې کړم نو بيا ؟“

نقاب پوش: . چې د خپلې خور په گولي مېشم نو مې نه يم .

فلورا چې دا غير متوقع انکشاف ووري نو جېرانه شي خو د هغې حيرانتيا هغه وخت ختمه شي چې هغه د مخ نه نقاب لړۍ کړي او خوره غير هغې له ورروان شي . فلورا چې هغه ته په ځير ځير

اوگوري نو په چغه وائي ، ” زما روره ، زما رياض خانه روره “ هغوي دواړه يو بل ته ورترغاړوځي او دواړه په چغو چغو ژاړي . چې د هغوي غاړه ختمه شي نو بيا يې ځان سره په بېد کښې کېږي . د هغه سر خپلي سيني پورې اونيسي اولکه د ليونو د هغه مخ ، سر او لاسونه بنکلوي . د فلورا د مينې اوبنکلولو تنده لاماته نه وه چې يوخوا د سحر خواږه اذانونه په فضا کښې اوکړنگېدل ، بل خوا د بادو باران زور ختم شو او قلاږه قلاږي شوه . فلورا کاشان ته په مينه اوکتل او وې وئيل ، ” رياضه ز مونږ ناشته کښې لاوخت شته خو داسې معلومېږي چې ته اوږه يې . زه ورځم چې تاله ناشته تياره کړم “ کاشان هغې ته په مسکا اوکتل لکه چې هغې د هغه د زړه خبره اوکړه او ورته يې اووے ، ” هاؤ آيا ستا خبره بالکل صحي ده . زه پروښې اوږه يم “ .

فلورا: . o.k ، ته زما د راتلو پورې زما په بېد کښې ډډه شه او کمبل کښې ځان پټ کړه ، زه درنه ځم او په پنځه منټه کښې دننه دننه راځم ، هغه ډېر په توندي سره د کمري نه اووته او کچن ته ورغله . د هغې د تلو نه پس ، د هغې د وينا مطابق هغه د هغې په بېد کښې سملاستو د هغه سترگي ايله لگېدلې وي چې فلورا ناشته راوړه او هغه ته يې په مېز کېښوده . هغه چې د هغې د راتلو په بنکالو پوه شو نو پاسيدو ، په واش روم کښې يې مخ لاس اووينځل ، ناشتې ته کېناستو او فلورا ته يې اووے ، ” راځه آيا ماسره ناشته اوکړه “ .

فلورا: نه روره زما ناشته کښې لا ډېروخت دے . ته ځان مور کړه چې بيالې آرام اوکړے ، هغه د هغه د جواب انتظار اونکړي او د سحر د نمانځه تيارې شروع کړي . چې هغه د نمانځه تيارې اوکړي نو هغه ناشته هم کړے وي . فلورا هغه ته وائي ، ”راځه روره چې تا خپلې کمرې ته اورسوم او لې آرام اوکړے ، ټوله شپه دے خوړلے ده سترے هم يې او بي آرامه هم يې .“ فلورا هغه د لاس نه نيسي او لاس نيولي يې يوې کمرې ته بوځي او ورته وائي ، ”رياضه، ښه بي غمه سمله ، اوده شه ، نورې خبرې به بيا کوو انشاء الله“ . فلورا ترهغې هغه ته ولاړه وي چې هغه په بېد کښې سملاستو او کمبل يې په ځان خوره کړه . دې نه پس هغه خپلې کمرې ته لاړه ، مصله يې راواخسته او تر اشراق پورې يې نمونځونه ، ذکرونه او تسبيحات کول . د اشراق د نمانځه نه پس يې د شکرانې نمونځ اوکړو او بيا خپل بېد له راغله . هغه چې بېد کښې ډډه شوه نو د هغې په موبائېل رنگ راغی . هغې چې د موبائېل نمبر ته اوکتل نو مسکي شوه او وي وئيل ، ”هېلو صبا څنگه يې ؟“

صبا: زه ښه يم فلورا ، خپل حال وايه ، څنگه يې ؟ شپه څنگه تېره شوه ؟ څه زړه ، نوې خو نيشته ؟

فلورا: نوې تازه داده چې يو خوا بېگاني شپه زبونه وه ، بل خوا زما د قتل د پاره يو نقاب پوش راغله وو .

صبا(په يره) نقا..... نقاب .... پوش ؟ اوه مائي گاډ . ښه څه اوشو زر

وايه ؟ ته کور يې او که هسپتال کښې ؟ ته ... ته څنگه يې ... فلو ... فلورا ؟

فلورا: Don't worry . زه بالکل ښه يم ، صحي سلامتې يم او په خپله کمره او خپله بستره کښې پرته يم . صبا که ستا ياد شي نو ماما ته وېلې وو چې د چا په څوکي چې فرشتې ولاړې وي ، هغوي ته د پوليس ضرورت نيشته .

صبا: هاؤ تا وېلې وو خو اوس څه اوشو ؟ هغه نقاب پوش واپس لاړو؟ فلورا: نه صبا نه . کوم نقاب پوش چې زما قتل پسې راغله وو ، هغه زما د نوم په اورېدو دومره اوږدو چې کلاشن کوف يې د لاس نه اوخوږدو او لاندي په زمکه پرېوتو . بيا د لاس نه اونيوو او کمره کښې م بند کړو .

صبا: Come on Flora . دا وخت د مذاق نه دے پليز . زه سيريس يم . فلورا: زه هم د مذاق په موډ کښې نه يم صبا . هغه م په کمره کښې بند کړې دې او لاتراوسه بند دے که ستا زما په خوله باور نه کېږي نو راشه په خپله يې اوگوره .

صبا: فارگاډ سپک فلورا . دا څنگه ممکن ده چې ستا قتل پسې راغله سرے ستا د نوم په اورېدو دومره اوږدو چې وسله يې د لاس نه لاندي پرېوته او بيا تا د لاس نه اونيوو او په کمره کښې دې بند کړو . دا زه څنگه او منم .

فلورا: دا واقعي د منلو خبره نه ده خو داسې شوي دي ځکه چې دغه نقاب پوش زما خپل رور رياض وو .

صبا (په چغه) رييلي؟ امېزننگ. بښه فلورا. نورې خبرې به بيا كوو اوس زه د شكرانې نمونځ كول غواړم او د هغه ليدو له او ناشتې له به دغلته درځم.

فلورا: ناشتې له نه بلکه پوره راشه ځان سره خپل سامان راوړه.

صبا: سامان سره به بيا گورو اوس د هغه او ستا ليدو له درځم، ”دې سره موبائېل بند شي“.

فلورا په خپل بيډه كښې پرته وه او د بېگانې شپې په واقعاتو يې سوچ كوو. هغه ډېره خوشحاله وه چې الله تعالى په هغې خپله خصوصي مهرباني او كړه. يو خوا د هغې جاني خطر ختمه شوه، بل خوا د هغې د كالونو ورك رور پيدا شو. هغې بار بار د الله تعالى شكر ويستلو او په خپله بستره كښې يې تسبيحات كول. هغه لا په تسبيحات كښې مصروفه وه چې صبا په خدا خدا كمرې ته راغله. فلورا چې د هغې په راتلو پوه شوه نو ورياسپېده او هغې ته ورتراغره وته. هغوي لايوبل سره غاړه وې چې شربت گلر راغله او فلورا ته يې اووې، ”بي بي ناشته تياره ده“.

فلورا: چې ناشته تياره ده نومونږ هم تياريو. ته ناشته كېرېده مونږ درغلو. د هغې د تلو نه پس صبا فلورا ته اووې، ”فلورا ستا رور څه شو. زه هغه ليدل غواړم“.

فلورا (مسكې شي) اوس نه چې ناشته او كړو نو بيا به دې ورله بوځم. اوس راځه چې ناشته او كړو“ فلورا او صبا دواړه په خدا ناشتې له روانې شوې

چې د ناشتې مېز ته كېناستل نو د صبا په تپوس هغې، هغې ته د بېگانې شپې قيصه شروع كړه. او ټوله واقعه يې ورته ټكې په ټكې ووروله. د ناشتې نه پس هغوي د رياض كمرې ته ورغلې هغه په دروند خوب اوډه وو، صبا چې هغه ته په څير څير او كتل نو مسكې شوه او هغې ته يې په گنگوسي كښې اووې ”ستا رور ځائسته ځوان دے، ماشاء الله، د هغې په خبره فلورا د خپل رد عمل اظهار اونكړو. هغه يې د لاس نه اونيوه او ځان سره يې د كمرې نه بهراوويستله. چې خپلې كمرې ته ورغلې نو فلورا هغې ته اووې، ”صبا دا زما هغه رور دے چې ما دده په غير موجودگي كښې تاته دده سفارس كړې وو. چونكه دے تا په خپله ليدلې نه وو نو ما په خپله خبره زور وانه چوو، اوس تا په خپله اوليدو... اوس دې څه خيال دے“؟

صبا (مسكې شي) ”بښكې، ځائسته ځوان دے، ماشاء الله“.

فلورا: زه تانه د هغه د ځوانې ستاينه نه غواړم بلکه د هغه رشته غواړم. صبا (په سنجيدگي سره) فلورا، مائې ډير فلورا. زه د چا امانت يم. د هغه نه بغير زه د بل چا په باره كښې دا سوچ هم نشم كولې. فلورا پليز، زما په انكار به خفه كېرې نه، زه د چانه مجبوره يم“.

فلورا: اوه نو، نو، واده د خوبنځې څيز دے صبا او هر چاته د خپلې خوبنځې ناخوبنځې حق حاصل دے. په دې كښې جبرنشي كېدے.

صبا: زما په انكار خو خفه نشوي فلورا؟

فلورا: نه، صبا نه، چرې هم نه. زه ستا د خوا هشاتو قاتله جوړېدې نشم تاته د خپلې خوبنځې ناخوبنځې پوره حق حاصل دے... بښه

څه تيارې کوه چې خپلې خپلې ډيوټي له څو .

صبا: د فلورا روررياض په رومبي نظر پېژندلې وو چې هغه د هغې د خوبونو شهزاده کاشان دے خو هغې خپل جذبات قابو کړل او فلورا يې په ځان پوه نکره ، هغه ډيوټي له لاره خو د ډېرې خوشحالي نه يې هلته زړه نه لگېدو . هغې غوښتل چې هغه خپله ډيوټي لږه مخکښې ختمه کړي او د فلورا د راتلو نه مخکښې مخکښې هغه سره ځان له په ځان له ليدل کتل او کړي او د هغه په ليدو د مودو مودو تنده ماته کړي . هم دغسې اوشوه . هغه کورته په نوې عزم ، اراده او اميدونو په دې نيت راغله چې د يو بل ته د دې دومره لوي جُدائي او د زمانې د ستم کارۍ قيصي او کړي . هغې په زړه کښې ډېرې خبرې غوټه کړې وي او دغه ټولې يې هغه ته کول غوښتل . هغه چې خپلې کمرې ته ورغله نو نېغه ډرسنگ روم ته لاره . هلته يې يوه ښه اعلي جوړه واغوسته او خپله سرڅپه يې اوکړه . دې نه پس هغه په مسکا مسکا د هغه کمرې ته غلې غلې ورغله خو چې د هغه بيد ته يې اوکتل نو هغه تش پروت وو . هغې ته داسې محسوسه شوه لکه چې د هغې د بدن نه روخ اوتے وي . هغه ډېره په مايوسۍ سره د هغه د کمرې نه اووته او په يوه يوه نورې کمرې هم اوکتلي خو چې هغه يې اونه ليدو نو ډېره په مايوسۍ سره خپلې کمرې ته واپس شوه او په خپله کمره کښې خفه کيناسته . د هغې په زړه کښې ډېر خيالونه راغلل او ټول د شک وشبهي او وسوسي نه ډک وو . هغې له په خپل ځان غصه

ورتله چې هغه نن ډيوټي له ولې تله او که هغه ډيوټي له نه وي تلې نو هغه به هم نه ووتلے . د هغې په زړه کښې دا خيال هم راغی چې کېدې شي هغه د فلورا نه هم بي تپوسه تلے وي . هغې سرزورند کړې وو او په دغه سوچونو کښې ډوبه وه چې فلورا او کاشان کمرې ته راغلل . داسې معلومېده چې فلورا هغه د شاپنگ د پاره بازار ته بوتلے وو ځکه چې هغوي ځان سره ډېره سودا راوړه چې په هغې کښې د هغه جامه پيزار هم شامل وو . د هغه په ليدو باندې د صبا په مخ د سپرلي مسکا خوره شوه او د هغه سلام د پاره پاسيده . فلورا هغې ته په مسکا اووې ، ” صبا ، دا زما روررياض دے ” صبا ورمخکښي شوه په تندي يې د سلام لاس کېښودو او وې وئيل ” سلام عليكم جي ” . کاشان چې هغې ته اوکتل نو د ” و عليكم سلام ” سره يې اووے ، ” څوک ... صبا ته ؟ ته دلته څه بلا راوړې ” . هغه مسکۍ شوه او په مسکا کښې يې ورته اووې ، ” کاشانه کومې بلا چې ته راوړے ، هغې زه هم راوړم ” . فلورا (په حيرانتيا) تاسو دواړه يو بل پيژنۍ ؟

صبا: هاؤ فلورا ، چاته چې ته رياض وائي ، هغه ته زه کاشان وایم . فلورا: تينگ گاډ . دا خوزما د زړه کار اوشو . زما يوه لويه مسله ختمه شوه .

کاشان: آيا ، دا هغه جيني ده چې د دې د لاسه په ماډ لوبو لوبي اوشوي . صبا: فلورا ، دا هغه هلك دے چې د دة د لاسه زه اوزما ټوله کورنۍ په شرمونو او شرمېده او لا تراوسه شرميرې .

کاشان: افسوس دا دے چې بېگانه نه وي گيني خان به م درنه خلاص کړے وو.

صبا: شکر اوباسه چې زه نه ووم. فلورا خو لاس نيولے په کمره کښې بند کړے اوما به لاس نيولے په تانه کښې بند کړے وے؟
د هغې په خبره فلورا هم خاندې او کاشان هم. په خدا خدا کښې فلورا هغې ته وائی، ”صبا، ماتانه یوسوال کړې وو؟“
صبا: او ما جواب درکړې وو چې زه د چا امانت یم.

فلورا: د هغه نوم څه دے؟

صبا: سوري فلورا (خاندې)

دې نه پس هغوي دواړه يو بل ته د خپلو خپلو پېښو او کړاو ذکر کوي او فلورا په مينه مينه د هغوي د مهماتو انکشافات اوري. د هغوي دغه خوږې، ترخې او گېلې مانې د ماسخوتن ډوډۍ پورې روانې وي د ډوډۍ نه پس صبا فلورا ته اووې، ”فلورا ماله اجازت راکړه، زه درنه ځم.“
فلورا: چرته ځي، اوس خو يره ختمه شوه هيڅ نېشته.

صبا(خاندې) نه فلورا نه، زه درنه خپل هوتل ته ځم. زما دده نه يره کيږي. فلورا او کاشان څه ويل غواړي خو هغه د هغوي د جواب انتظار اونکړي او په خدا خدا ترينه روانېږي.

★★★★

★

فلورا د کاشان د موندلو خبر مائېکل کهور او اېډنيه له ورکړې وو، هغوي اگر چه د فلورا په دے انکشاف خوشحاله شو خو پوره يقين يې هله اوشو چې هغه سره يې په خپله خبرې اوکړے او د هغه نه يې د هغه د ماشوموالي د وخت مختلف تپوسونه اوکړل. دې نه پس د هغه د ليدو د پاره هغوي افغانستان ته د تلو تيارې شروع کړو. دلته فلورا د کاشان او صبا د واده په تيارۍ کښې اخته وه هغې غوښتل چې د هغوي په واده هغه د خپل زړه ارمان اورژوي. هلته صبا درې ورځي پرله پسې په هوتل کښې وه. په دې درې ورځو کښې يې نه فلورا سره ملاقات اوشو او نه کاشان سره، البته فلورا سره به يې په موبائېل خبرې کولې خو کاشان سره يې خبرې نه وې شوې. په څلورمه ورځ کاشان د هغې ليدو د پاره انټرنېشنل هوتل او د هغې دفتر ته په داسې وخت کښې ورغی چې هغې خپله ډيوټي ختمه کړې وه او په خپله کمره کښې وه. د هغه په تپوس باندې يو ملازم هغه د هغې کمرې ته بوتلو. هغه د هغې کمرې ته اودرېدو او په ور يې ناکنگ اوکړو. د ناکنگ سره اواز راغی، yes دے اواز سره هغه دننه ورغی. صبا چې هغه اوليدو نو مسکۍ شوه، د هغه په احترام کښې پاسېده او هغه ته يې سلام اوکړو. هغه د هغې سلام په مسکا واخستو او ورته يې اووے، ”صبا، څنگه يې؟“

صبا: زه بڼه يم كاشانه خپل حال وايه ، چرته وې ؟ خه دے كول؟ او لار دے څنگه غلظه كړه .

كاشان (مسكے شي) د دے ټولو سوالونو جوابونه په ولاړه ولاړه دركړم او كه په ناسته ؟

صبا: اوه ، سوري كاشان ، راځه ماسره په بېد كښې كېنه .

كاشان: نه صبا تاسره نه كېنم ، بلکه تاته مخامخ كېنم چي ستا د حسن د سپرلي ننداره او كړم .

صبا: اوه ، دومره روماني خيالات ؟ شاعر خو نه يې ؟

كاشان: ډېر كوشش م او كړو خو شاعر نه شوم البته مصور شوم په خپل تصور كښې م ستا بلها تصويرونه جوړ كړي دي او د زړه په البم كښې م ځائے كړي دي .

صبا: دغسې تصويرونه ما هم ډېر جوړ كړي وو خو چي ته راغله نو هغه ټول لاړل ختم شو ... اوه ، ماخو درنه د فلورا ټپوس اونكړو هغه څنگه ده ؟ په فون ورسره خبرې كيږي خو چي كله نه دلته راغلي يم نو بيا م نه ده ليدلې . ډېره م يادېږي .

كاشان: د هغې هم ډېره يادېږي . ټوله شپه لگياوي ستا خبرې كوي د هغې د ليدو كوشش مه كوه صبا . هغه ډېره مصروفه ده .

صبا: هاو كاشانه د هغې مصروفيات واقعي ډېر دي . د هسپتال ټوله ذمه واري . د هغې په سرده . ډاكټران ، نرسیان ، اردليان ، څوكيداران ، سويپران ، لېبارټرياني ، صفایاني ، بجلي ، دوائی او په سؤنو نورې لوي

ورې مسلې داسي دي چي هغه يې انتهائي مصروفه كړي ده . هغې له پكاردي چي خپل مصروفيات چاسره شير (Share) كړي او د سكون ساه واخلي . خير ستا راتلو سره كېدېشي د هغې بوجه كم شي .

كاشان: نه صبا نه . زما راتلو سره د هغې په بوجه كښې نوره هم اضافه اوشوه د خپلې ډيوټي نه علاوه هغې ځان له نور مصروفيات هم پيدا كړي دي .

صبا: نور څه مصروفيات ؟ زه پوه نشوم .

كاشان: ته به هله پوه شي چي هغه تا پسې نېټې له راشي .

صبا (په حيرانتيا) نېټې له ؟ د څه نېټې له ؟

كاشان: زمونږ يعني ستا او زما د واده نېټې له .

صبا: وا بهئې وا . زما نه د خوبنځي ناخوبنځي ټپوس نيشته او تاسو روږ خور صلاح كړې ده . داسې چرې هم نشي كېدي . زه دې رشتې ته بالكل تياره نه يم او دې نه ساپت انكار كوم .

كاشان: وېري گڼد . ايله دې زما د زړه خبره او كړه . زه ستا د خيال نه صرف تائيد كوم بلکه ستا د جرأت او فېصلي ستاينه كوم . زه تاسره متفق يم . دا كوم ظلم چي مونږ سره كيږي داسي هډو چاسره شوے نه دے . دا زمونږ د آزادۍ خلاف سازش دے . خپې ټينگي كړه زه تاسره ولاړ يم . زه هم لكه ستا دې رشتې ته تيار نه يم .

صبا: څه ، څه ، څه دے اووے ، ته دې رشتې ته تيار نه يې ، (هغه پاسي او هغه د غوږونو نه نيسي) ته دې رشتې ته تيار نه يې ؟ زه به درنه غوږونه

بوت اوياسم . بيا به داسې وائے؟ توبه اوياسه نو هله به دې پرېږدم .
کاشان : زه دې رشتې ته بالکل ... تيار ... يم . په دے کار خبر کښې
تاخير نه دے پکار بلکه چي نن کيدېشي نو چي سبا ته پاتې نشي .
دې سره صبا مسکي شي ، د هغه غورونه پرېږدي او هغه ته وائي ،
”کاشانه ، تانه ډېره گيله منه يم“ .

کاشان : گيله د خه خبرې صبا ؟

صبا : هغه د چا خبره چې - غم دے د تانه وفادار دے

ته کله کله غم دے تل راسره وينه

کاشانه چې ته نه وے نو زه به هره شپه ستا د مخ په تصور اوډه کيدم او
هر سحر به ستا په نوم او يادونو پاسيدم . ستا د راتلو نن خلورمه ورغ ده .
په دې خلور ورځو کښې زمونږ صرف يو ملاقات شوے دے او دا يې
دوېم دے . کاشانه زما په زړه ډېرې خبرې وې او هغه ټولې ماتاته کول
غوښتل خو چې ته رانغلي نو هغه ټولې زما په زړه پاتې شوې“

کاشان : صبا کومه گيله چي تاوکړه نو دغه زما په زړه کښې هم وه او
اوس هم ده . زما د راتلو په وجه تا کور پرېښودو او په هوتل کښې ډېره
شوې . ماوې چې مونږ دواړه به ځان له کينو د يوبل په سترگو کښې به
د مودو وړک خپلو تصويرونو ته هم گورو او يوبل ته به د زړه حالونه هم
وايو خو تا زما د مينې هډو خه پروا اونکړه ، خپل پرس دې څنگ ته
واچوو او روانه شوي او په تلو تلو کښې دې دا هم اووې چې ستا زمانه
يره کېږي . ستا په تلو باندې زما د مينې په جذبو يخي اوبه توې شوې

او زما جذبې سرې شوې . خو زړه داسې ليونې شي دے چې د چا هم
نه مني او هغه کوي خه چې دده خوښ وي نو مجبوراً راغلم .

صبا : کاشانه ، دا خبره اگرچه ما په توبه کښې کړې وه خو په توبه
توبه کښې رشتيا هم ده . کاشانه مينه يوه ليونې جذبه وي او بعضې
وخت کښې دا ليونې جذبه دومره غالبه شي چې په رڼا ورغ او په غټو
سترگو ورته د چا د موجودگي احساس نه کيږي . بلکه بعضې وخت
کښې خو جذبات دومره مشتعل شي چې د بې حيايي حدونه عبور
کړي ... زمونږ مينه هم د دوو اوږو ، تړو جل وهله مسافرو مينه ده
... د ستانه هم زما دغه يره کيده او د خپله ځانه م هم يره کيده . که
ستا نه يازمانه په ناپوهي کښې د فلورا په موجودگي کښې خه
داسه حرکت شوے وے نو د هغې په زړه به خه تېرېدل او د هغې په
زړه کښې به زمونږ خه حېثيت پاتې شوي وو؟ هغه نه صرف زما
مشره خور ده بلکه ما د پاره د نېکي فرشته ده او ماله د هغې د
سترگو نه حياراخي . دا خبره ده کاشانه . اوس ته په خپله انصاف
اوکړه چې آيا زما دا اقدام صحي دے که غلط ؟

کاشان : سوري صبا ، زه ستا عظمت ته سلام کوم او خپله خبره واپس
اخلم . ښه تا خبره کوله چې ستا په زړه ډېرې خبرې دي خو د ويلو
موقع درته ملاؤ نشوه .

صبا يوه لويه ساه اخلي او وائي ، ”کاشانه ډېرې خبرې دي . د مودو
مودو پېښې او واردات دي . زه به درته کومه کومه خبره کومه او ته به

کومه کومه اورے . کاشانه مونږ دواړه په خپله مينه او شرمېدو خو ماته د خپل ځان نه زيات ستا د کړاؤ احساس دے . زما په وجه تاسره زياتې اوشو او زه ستا د سزا او شرمندگۍ مجرمه يم .

کاشان : . نه صبا . داسې نه ده . کړېدل ، ټکېدل ، شرمېدل او ژړېدل د مينې ميوه ده په کومه مينه کښې چې دا څيزونه نه وي نو هغه اکثر شنډې او ناپېداره وي ، بلکه بعضي وخت کښې ازغينه شي . صبا ، زه د خلقو په نظر کښې ډمکوچے ووم او تازه هم په دغه حيثيت کښې قبول کړم . اگر چه د دې مينې انجام انتهائي دردناک وو خو د دې انعام ډېر تابناک دے . د ټولو نه لويه خبره دا ده چې زموږ مينه د ظلمونو په اټشينه بهتۍ کښې د خو شو او مېښتونو تېره شوه او دومره پخه شوه چې گندن شوه . هغه گندن چې هغې ته د هرچا سترگي برېښي . بله دا چې که موږ دغه ترسکې نه وې تېرې کړے نو موږ به دے موجوده مقام ته نه وورسيدلے . دا د دې پاکې مينې برکت دے چې ماته خپله خور ملاؤ شوه . دا د دې پاکې مينې برکت دے چې ماته ته او تاته زه ملاؤ شوم . صبا ، کله کله زه په زړه کښې ويم چې آيا زه دومره خوش قسمته جوړېدېشم او ستا د مينې جوگه کېدېشم ؟ ... ته زما غېږې ته او زه ستا غېږې ته در رسېدېشم ؟ صبا ، کله کله چې د يو انسان په زړه کښې د يو ارمان غوښتنه د حد نه زياته شي نو په زړه کښې شکوک و شبهات او وسوسې پېدا شي . د to be او not to be اندېښنې پېدا شي . د هغه د ارمان پوره کېدو اگر

چه واضحه امکانات موجود وي خو هغه ته د دغه ارمان دومره شديد احساس وي چې ښکاره ممکنات ورته ناممکنات ښکاري . صبا دا احساس ماته هم کيږي چې آيا زه به ستا د مينې دغه ارفع مقام ته اورسم ؟ دې سره هغه پاسي ، هغې سره په بېد کښې کيني او وائي ، ” صبا ، ستا خوله د آب حیات سپينه چينه ده او زه جل وهله مسافر د دې چينې خوا کښې ناست يم . ستا شونډې د سور گلاب ، نازکې ، سرې پانې دي . ستا مخ د اومو پيو پېروے دے ستا سره اننگي د شاتو گبينگي دي . ستا غزالۍ سترگې د تصويرونو آئيني دي ، ستا سُنبلې زلفې د زړونو ټالونه او جالونه دي ، ستا مرمري بدن تاج محل او ستا صراحي غاړه د تاج محل مناره ده ... صبا ستا د آب حیات په چينه تنده ماتولے شم ؟ ستا نازکې شونډې خپلو شونډو کښې زبېزلے شم ؟ ستا پېروے مخ خټلے شم ؟ ستا د اننگو خواړه خکلے شم ؟ ستا د توو زلفو جال په ځان خورولے شم ؟ ستا د صراحي غاړې نه لېچې تاووهله شم ؟ ستا تاج محل بدن خپل زړه پورې نيولے شم ؟

صبا د هغه په غېږ کښې مد هوشه پرته وه او هغه له يې لاڅه جواب نه وو ورکړې چې د هغې په موبائېل رنگ راغی . موبائېل گړنگېدو ، کړنگېدو چې اخر په خپله بند شو . هغه لا هغسې په خپلو خيالونو کښې ډوبه وه چې بيارنگ راغی . هغې د مينې په خمار کښې موبائېل اوچت کړو د هغه په غېږ کښې يې بياسر کېښودو او وې وئيل ، ” هيلو ، څوک ؟ ”

اواز: صبا، زه ربحانه خبرې كوم .

صبا: سلام عليکم ، مېډم . څنگه يې مېډم ؟

مېډم ربحانه: زه نېټه يم صبا خوتاله م زحمت په دې درکړو چې په درېمه ورځ په دسترکت سپشن کورټ کښې ستا درونو اخري پيشي ده . صبا ، ستا روڼه او اورندارې ډېرې پرېشانه دي . ستا مشرې بابي جان پري ، ماپسې راغلي وه ، په سرو سترگو يې ژړل او په ژړا کښې يې راته ټوله قيصه اوکړه . اوس وخت دے گڼې بيا به لاسونه مرورې خو وخت به تېروي . ته د هغوي پېشې ته راشه او په عدالت کښې خپل بيان ورکړه او که ته داسې اونکړې نو جان پري ته به م ملامت کړې ځکه چې ما هغې له پوره يقين ورکړې دې چې هغه به خامخا راځي . صبا، که ته رانشې نو د هغوي سزاي موت يقيني دے . د هغوي په ځاي درته زه منت كوم چې خامخا راشه ، (د صبا سترگې د اوبنکو نه ډکې شي او هغه په ډډ اواز کښې وائي ، ”مېډم ، زه به پيشې له خامخا درځم او کاشان به هم ځان سره درولم“ .

مېډم ربحانه: کاشان راغلي دے ؟

صبا: هاڅو مېډم . هغه راغلي دے او ما سره ناست دے . تاسو زما اورندارو له خبر ورکړې پليز چې مونږ دواړه به د پېشې په ورځ عدالت ته ورځو او خپل بيان به ورکوو .

مېډم ربحانه: صبا، ستا ډېره ډېره مننه چې تا زما خبره اومنله . نورې خبرې به بياکوو، زه دا دے اوس هغوي له خبر ورکوم چې خوشحاله

شي . او . که . سلام عليکم .

صبا: وعليکم سلام ، صبا چې موبائېل بند کړي نو کاشان ته په ډکو سترگو گوري . هغه ترېنه په يره يره تپوس کوي ، دا څه وو او څه اوشو چې ته دومره پرېشانه شوې ، صبا د هغه د غېږ نه سراوچت کړي او په چغو چغو په ژړا شي . هغه څه وېل غواړي خو د سلگو او اوبنکو په بادوباران کښې هيڅ نشي وېلې ، کاشان د هغې اوبنکي هم اوچوي او د هغې نه بار بار تپوس هم کوي . په دېکښې د کمرې په وړانگه اوشي ، کاشان په زړه اوخوړه چې شايد د هغه خور فلورا ده . هغه ډېر په توندي سره د هغې د بېد نه پاسېدو او ورله ورغی ، هغه چې ور لږه کړو او وې کتل نو هغه واقعي فلورا وه . هغه په مسکا مسکا دننه راغله خو چې صبا ته او د هغې ژړا ته يې اوکتل نو کاشان ته په سواليه نظر گوري او صبا ته وائي ، ”ولي صبا ، څه اوشو پليز . رياض درته څه وېلے دي“ ؟ . دې سره په کاشان يره راغله او هغه ورته په يره يره اووے ”نه آيا ما ورته هيڅ نه دي ويلے . صبا ته چافون کړې وو . دوي دواړو خپلو کښې څه خبرې اوکړې خو ماته دا معلومات نيشته چې څه خبرې وې خو چې خبرې ختمې شوې نو دې دا حال شو . ما ترينه لا دا تپوسونه کول چې دیکښې ته راغلي“ .

فلورا: (صبا ته) صبا څه اوشو ؟ ”هغه په يو لاس هغه خپلې سينې پورې نيسي او په بل لاس هغه په ملا تپوي اودلاسه ورکوي . بيا د هغې اوبنکې اوچې کړي ، هغه څو څو ځله په دواړه مخه ټکل کړي

او ورته وائي، ”ولي ژارې صبا، ماته حال اووايه پليز“. صبا خپلې تېرې پاتې اوبسکې اوچې کړي او هغې ته او کاشان ته خپله خبره شروع کړي. هغوي دواړه د هغې خبره ډېره په غورسره اوري. چې هغه خپله خبره ختمه کړي نو فلورا مُسکې شي او ورته وائي، ”بس دا خبره ده؟ ځان تيار کړه، سبا له به تۀ، زۀ او رياض، درې وانه څو. په حيات آباد کښې به په خپل کور کښې شپه اوکړو او بيا به پېشۍ له ورځو. تاسو دواړه خپل تيارې هم اوکړي او يو وخت هم مقرر کړي. تر هغې به زۀ د رياض د سفر کاغذونه هم تيار کړم او د بنگلي څو کېدار له به د ورتلو اطلاع هم ورکړم. صبا، د تلو نه مخکښې خپله ډيوتي معاون ډاټرکټر ته حواله کړه. او د راتلو پورې هغه له هدايات ورکړه. او، کۀ، زۀ درنه لارم. گډ بائي.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

★★★★★★★★★★★★★★★★

★★★★★★★★

★★★★★★

★★★★

★★

★

دوېمه برخه

سبا سحر هغوي خپل ضروري سامان او سفري دستاويزات په گډې کښې کېښودل او گډې ته اوختل. فلورا ډرائېونگ ته کېناسته او د هغې په وېنا صبا هم هغې سره په فرنټ سيټ کېناسته او کاشان په روستي سيټ کېناستو کاشان تور سوت اغوسته وو، گلابي تائي يې ترلۀ وه، لائټ ډاک چشمې يې اچولۀ وۀ، تور بوتيان يې په خپو کړي وو او وېښتۀ يې په شا اړولي وو. هغه په افسرانه موډ کښې ډډه اچولۀ وه او په خپل سر کښې ناست وو. چې گډۀ د کابل ښار نه بهر شو او مين روډ ته ووختو نو فلورا او صبا خپلو کښې خولې ورکړې. د فلورا په تپوس باندې هغې خپله ټوله قيصه هغې ته شروع کړه او تر جلال آباد پورې لگيا وه. کاشان د هغوي د ډلې نه بهر وو. هغۀ نه د هغوي خبرې اورېدۀ او نه يې پکښې دلچسپې لرله. بلکه د هغۀ دلچسپي د پاونډو او کوچيانو په روانو قافلو کښې وه د يخنۍ په وجه د کوچيانو قافلې د کابل، هلمند او د نورو ځايونو نه جلال آباد او پاکستان ته روانې وې. د اوبنانو جلبونه يو بل پورې تړلي شوي وو او لوي لوي لړۍ ترېنه جوړې شوې وې. د رومبي اوبن جلب به د يو کوچي په لاس کښې وو او نورو به ورپسې غرانگې رکولې او پل په پل به يو بل پسې روان وو. په دغه قافلو کښې د اوبنانو نه علاوه خرۀ، سپي، سړي او زانۀ گډ روان وو. ناروغه سپين سړي او سپين ږيري د اوبنانو په بارونو سواره تړل شوي

وو. واره ماشومان هم د اوبسانو د بارونو د پاسه تړلي شوي وو. څه عجيبه نظارې وې. چا خاندل، چا ژړل، ځينې بنځو او جينکو خپل خپل پېزارونه په سرباندي ايښي وو اولوڅي خپې روانې وې. د چا هډو پېزار نه وو او د پوندو چاؤدي يې له ورايه معلومېدل. د چا چې بارونه درانه وو نو خپل ماشومان يې په اوږو باندي کېښولي وو او يا يې په تيکري کېښي شاته اچولي وو. ځينو مياندو واره تيونو ته اچولي وو او په روانه روانه کېښي بې تې ورکوو. د اوبسانو په غاړو کېښي جرسونه شپنگېدل او هغوي پسې کو چيان په خپله ژبه کېښي گونېدل. چاوي ”هې هې“، چا وې هسه ملادې ماته شه. د ځينو خرو او اوبسانو په بارونو کېښي چرگان هم ناست وو او د بارگير هر قدم سره به يې وزرونه خورول او غونډول. ځائې په ځائې به د قافلو سپي د لارې سپو سره په جنگ شو او لوي واره به يې سپل ته اوږدېدل خو مشران به ترمينځه شو نو سپي به يې خلاص کړل او خپلي خپلي قافلي سره به روان شو.

د کاشان د پاره دا قافلي او نظارې څه نوې نه وې. هغه داسې ډېرې قافلي او نظارې ليدلې وې. بلکه دغه څارو او دغه بنځو سپو سره هغه د ژوند يوه خوږه برخه تېره کړې وه او د هغې يادونه د هغه په ذهن کېښي لا تراوسه پراته وو.

دغه قافلو کېښي هغه د ميرام جان د کورنۍ قافله کتله خو تر جلال آباد پورې يې هغه اونه ليدله. چي د هغوي گادې جلال آباد ته

اورسېدونو فلورا د يو لوي هوتل مخې ته گاډې اوږو او درې وانه ترېنه کوز شو. هغوي څه معمولي غونډې خوراک او کړو او بيا گاډي کېښي کېناستل. د کيناستو سره صبا خپله نيمگړې قيصه بيا شروع کړه او چې طورخم ته اورسېدل نو د هغې قيصه ختمه شوه. د طورخم په پوله د هغوي معمولي غونډې چيکنگ او شو او څه تپوسونو نه پس هغوي ته اجازت ورکړې شو. چي گاډې روان شو نو کاشان بيا لکه د تردد ماشوم د سړک يو غاړې او بلې غاړې ته کتل. چي گاډې د جمرود د حدودونه ووختو او شارې ته شو نو صبا مسکې شوه، هغه ته يې روستو او کتل او وې وئيل، ”کاشانه بور شوې خونې يې؟“ هغه ورته گوته او خوځوله او په دهمکي آميز لهجه کېښي يې ورته اووې، ”تاسره به زه گورم خو چې موقعه راشي“.

صبا: (مسکې شي) زه اوزما ملگري فلورا د چانه نه پرېږو. کاشان: د آيا مخکېښي درته هيڅ نه وېم. چري خوبه راته يواځي گېره شي. سپي به درېسي کړم او هله به پرېږدم چې چغې درنه او ياسم“.

صبا: ماته ولې غصه کېږي، ماتاته څه وېلې دي؟

کاشان: تا هيڅ نه دي وېلې خو تا ډېر څه کړي دي.

صبا: څه م کړي دي؟ اووايه؟

کاشان: تا زمانه د مودو ورکه خوږه خور واخسته.

صبا: دا يواځي ستا خور نه ده. ستا لاپته هم نه لگېده چې زما خور وه.

کاشان (فلورا ته) آيا ځاډے اودروه زه درنه کوزېږم.

فلورا (په مسکا) Come on Riaz ، ته په توبه هم نه پوهېږے.

کاشان :. آيا پليز. ځاډے اودروه پليز. فلورا چې ځاډے اودروي نو هغه تربنه ډېر په تېزۍ سره کوزېږي ، فلورا او صبا دواړه رنگونه وهي او يو بل ته په مايوسه نظر گوري . فلورا سنجيده شي او کاشان ته وائي ، ”رياضه ، ورکوته لومے شوے ، زلمے شوے خو هيڅ فرق درکښې رانه غۍ . هم هغه د ماشومانو خوي لرے . رايه کښه پليز“.

کاشان په يوه ډاگه کښې لگېدلے پراؤ ته اشاره کوي او وائي ، ”آيا تاسو لږ ايسار شۍ ، زه دغه مخامخ کسانو سره لږ ملاوېږم“.

فلورا :. اوه مائي ځاډ ، زمانه خو دے زږه بوت اوويستلو ، کاشان پراؤ ته ورشي او هغوي دواړه خپلو کښې خاندني او هغه ته گوري . دا پراؤ د ميرام جان د کورنۍ وو . هغوي ټول په پراؤ کښې موجود وو . ميرام جان چې کاشان خپل پراؤ ته په راتلو اوليدو نو اواز يې ورکړو ، ”دېخوا مه رايه هلکه ، زنانه دي“ کاشان د هغه اواز وورېدو خو د هغه دواړو يې هډوڅه پروا اونکړه او مخکښي روان وو . زنانه و چې هغه پراؤ ته په ورتلو اوليدو نو هغوي تربنه پرده اوکړه . هغه چې د ميرام جان په دوېم اواز هم منعے نشو نو هغه ورله تېر په لاس مخې له ورغۍ او چې په هغه يې تېر اوچت کړو نو هغه په خندا شو . په يولاس يې چشمې لرې کړے او په بل لاس يې هغه ته سلام اوکړو او وے وئيل ، ”بابا تا خپل خوي پسې تېر او اخستو“ . ميرام جان چې د هغه خبرې

اوپېژندے نو تېري لري او غورځوو ، په خندا شو او هغه ته ورتراړه وتو . هغه يې ډېر شېبه سينې پورې نيولے وو . بيا يې د کور زاننه و ته اواز کړو ، ”راشۍ ، ټولې راشۍ ، ورك مسافر راغله دے“ دې سره ټولې بنځي او جينکۍ راغلي ، د هغه نه چاپېره اودرېدې او هغه سره يې واړه په واړه روغ جوړ اوکړل . بيا هغوي په غونډه مير آغا بابا له بوتلو . هغه ناجوړه وو خو چې د هغه نوم يې وورېدو نو په کت کښې کېناستو . کاشان د هغه په ناسته کښې هغه ته وراړه وتو . بيا هغه سره په کت کښې کېناستو او د هغه د روغ صحت دعا يې اوکړه . دې نه پس هغه د زاننه و په ډله کښې د مير آغا بابا د خېمې نه بهر اووتو او هغوي سره يې خبرې کولے . په دې کښې گل جان هم راغۍ او د هغه بنځه سپينه هم ماشوم په غېږ راغله . هغوي دواړو کاشان سره په مينه روغ جوړ اوکړل . کاشان ، گل جان له او ميرام جان له د نوسے مېلمه د راتلو مبارکي ورکړه . بيا يې ورته اووے ، ”بابا تاسوم د لاري نه اوليدۍ نو سلام له راغلم . اوس به درنه لار شم ، زنانه دي راسره“ . ميرام جان :. نه کشانه ، تلے نشے ، چاې تياره ده چاي به خامخا څکے نو هله به دے پرېږدم“ .

کاشان :. بابا زاننه دي راسره ، ته ورته اوگوره ، هغه دي ځاډي کښي ناستې دي او مونږ ته گوري“ .

ميرام جان :. دا خو ډېر بڼه خبره ده . زنانه و ته اشاره ورکړه چې رايه . هغوي به هم چاې اوڅکي او ته به هم اوڅکے ، کاشان ته چې پته

اولگېده چې هغه خفه کيږي نو فلورا او صبا ته يې ډراتلو اشاره اوکړه . فلورا گاډۍ پر او طرف ته روان کړو . چې پراؤ کښې يې گاډۍ اودرو نو ټولې زنانه ترېنه چاپېره شوي او په ښکلولو ښکلولوې ډگاډي نه را اوويستلي . ډميرام جان ډکورنۍ ښځو لا هغوي له غاړې ورکولې چې دوه غټ سپي ډ هغوي خوا له راغلل . صبا چې سپي اوليدل نو ډيري نه يې چغه کړه او ډکاشان په شا اودريده . سپو چې کاشان اوليدو نو دواړو لکۍ وهله ، ډ هغه خپې يې بويولې او ډ هغه په خپو کښې زغړېدل . کاشان ډ دواړو په مخ سر لاس راخکو او دواړه يې واره واره په ملا ټپول . سپو چې ډ هغه ډ خپو سلامي اوکړه نو بيا دواړه روان شو او ډگډو ، بزو خوا له ورغلل . ډ سپو ډ تلو نه پس ډ صبا په ساه کښې ساه راغله او په مخ يې مسکا خوره شوه . ډ ښځو نه علاوه وږمه او خندانه ډ هغه نه ولاړې زارېدې . بيا يې هغوي يوې خاص خېمې ته بوتلل او متکي يې ورته کېښودل . هغوي لا خپلو کښې خبرې کولې چې وږمي او خندانې يو غټ چېنک چاي او چايو سره روايتي ميوه يعنې اوچ توتان ، اوچ انخيران او کروت راوړل ، هغوي ، هغوي ته پيالي ډکې کړې او دغه لوازمات يې ورته مخکښې کېښودل . ډ وږمي په تپوس باندې کاشان فلورا ته اشاره اوکړه او وې وئيل ، ” دا جينۍ زما مشره خور فلورا ده . ” بيا يې صبا ته گوته اونيوه او وې وئيل ، ” دا جينۍ زما هيڅ نه ده خو زما ډ خور خورده ” ډ کاشان په خبره ښځي او سړي په خندا شو . بيا يې ډ فلورا

په تپوس هغوي سره ډ هغه ټولو پېژندگلو اوکړه . فلورا ډ سپينې ډ غېږ نه ډ هغې ماشوم واخستو ، هغه يې ښکل کړو او غېږ کښې يې اونيوو . بيا يې ډ سپينې نه تپوس اوکړو ، ” بي بي ددې ماشوم څه نوم دے ” هغه مسکۍ شوه او ورته يې اووې ، ” دده نوم سورگل دے . ” فلورا: ډېر خائسته نوم دے . چې څنگه دے دے نو هغسي يې نوم هم دے . ” بيا يې ډ خپلې غېږ نه اوچت کړو او صبا ته يې په غېږ کښې کېښودو . ډ کاشان او ډ ميرام جان ډکورنۍ خبرې نه خلاصېدې خو فلورا په اشارو اشارو کښې هغه له ډ تلو يادگيرنه ورکړه کاشان خپله خبره مختصر کړه او ډ هغوي نه يې ډ تلو اجازت واخستو . ډ ميرام جان په وينا باندې ، وږمي او خندانې ډ اوچ توتانو ، اوچ انخرونو او کروتو يوه غوټه جوړه کړه او هغوي له يې ډ تحفي په طور ورکړه . فلورا او صبا ډ سورگل په لاسونو کښې څه روپۍ هم کېښودې څه جوړې جامې يې هم ورکړې او ډ مبارکۍ ډ پاره يې بيا ډ راتلو وعدې هم اوکړې . بيا يې په خندا خوشحالي ډ هغوي نه رخصت واخستو ، گاډي کښې کېناستل او روان شو . هغوي ټول ورته تر هغې ولاړو چې گاډۍ ډ هغوي ډ سترگو نه پناه شو . په ټوله لاره هغوي ډ ميرام جان په دپکې او ډ سپو په واقعي خاندل . په خندا خندا کښې صبا کاشان ته اووې ، ” کاشانه ، تاماله ډ سپو دهمکي راکړې وه ، هغه خبره ختمه شوه که شته ؟ ”

کاشان: . نو صبا نو ، ماخپله خبره سرته اورسوله ، اوس ستا او زما

مکمل صلح ده . نمر د غرنه پناه شوے وو خو زيرې پلوشې يې لکه د کيوپد د غشو د آسمان په لمنه کښې ښکارېدې چې فلورا د خپل کور مخې ته گاډے اودروو . د کور څو کيدار فقير بابا ، د هغه ښځه الماسه ترور او د هغه بال بچ د هغوي انتظار کوو چې هغوي ور اورسېدل . کاشان چې خپل کور ته اوکتل نو د کالو زړه نقشه او زارۍ واردات ورته مخکښې شو . د هغه مور پلار ، د بلاستنگ واقعہ ، په هغې کښې د هغه د مور پلار مرگ ، د هغه يره او په يره کښې اوتر تختېدل ، دا ټول واقعات هغه ته مخکښې شو فقير بابا اگر چه هغه سره ستري مشي او کړل خو هغه اونه پېژندو ، د هغه په تپوس باندې فلورا هغه ته اووې چې ، ”دا هغه ورکوټے رياض دے چې يربدلے او تختېدلے وو . دے انکشاف سره د فقير بابا په مخ مسکا او په سترگو کښې ځلا راغله . هغه ته ورتراپه وتو او ډېر ساعت پورې يې خپلې سينې پورې نيولے وو .

د ټوله ورځ د سفر په وجه هغوي ستري شوي وو نو هغوي خپلو خپلو کمرو ته لاړل . جامي يې بدلي کړي او د لږ ساعت د پاره په خپلو بسترو کښې اوغزیدل . فقير بابا د هغوي د ډوډۍ انتظام کړے وو ، چې کله د هغوي د آرام وخت پوره شو نو د فلورا نه د تپوس نه پس فقير بابا ، د هغه ښځي او بال بچ په ډاننگ روم کښې ډوډي کېښوده او هغوي ټول يې پرې مېلمانه کړل . د ډوډي نه پس کاشان ټي . وي لاؤنج ته لاړو او فلورا او صبا د کور او د څو کيدار د کوارټريوه سرسري جائزه واخسته .

فقير بابا سره يې د رسيدونو او څه نورې ذاتي او اجتماعي خبرې اوکړې . دې سره سره يې هغه له د کور د رنگ روغن په باره کښې څه هدايات هم ورکړل او خپلې کمري ته واپس شوې ، صبا ، ميډم رېحانه له د راتلو خبر هم ورکړو او د فلورا له طرفه يې سلام هم ورکړو . هغې چې د هغوي د راتلو خبر وورېدو نو ډېره خوشحاله شوه . صبا ، هغې ته د راتلو ست اوکړو او هغې نه صرف قبول کړو بلکه د کور ښځه پته يې ترېنه معلومه کړه او ښه پخه وعدي يې ورسره اوکړه . دې نه پس هغوي خپلو بېدونو کښې سملاستل او چې سترگي يې پټې شوي نو د مخې سره اوده شو . لوړ ماز بگر وو چې د فلورا د کور مخې ته يو گاډے اودرېدو او د څو کيدار نه د تپوس کولو نه پس ترېنه درې ښځې او د پنځو کالو يو ماشوم کوز شو او کور ته ورننوتل . د فقير بابا ښځې الماسې ترور هغوي په گسټ روم کښې کېښولې او صبا پسې ورغله . لږه شيبه پس صبا گسټ روم ته ورغله او چې مېلمنو ته يې اوکتل نو د ډېرې خوشحالي او د حيرانتيا نه يې خوله وازه او تختېده . په مېلمنو کښې د مېډم رېحانه نه علاوه بله رعنا بېگم او دويمه د هغې مشره بابي جان پري او د هغې د پنځو کالو څوې کاشف هم وو . د هغې په ورتلو ټولې مېلمنې هغې ته پاسېدي . دا ټولې هغه مېلمني وې چې صبا ته د يوې بلې نه خوږي وې . هغه نه پوهېده چې کومه مخکښي او کومه روستو کړي خو چې په ځان پوهېده نو مېډم رېحانه له يې غاړه ورکړې وه . د هغې نه پس رعنا بېگم له ورغله او هغې له يې غاړه

ورکړه . هغې نه پس جان پري ته په ډکو سترگو ورتراغره وته او ډېره شيبه يې خپلې سينې پورې نيولي وه . بيا يې کاشف په غېږ کېښې اونيوو او بې واره بې واره يې بنکلوو هغې لا دغه بنکلول کول چې فلورا راغله . هغوي چې هغه اولیده نو د هغې په احترام کېښې بيا پاسيدې . هغې چې په مينه مينه ټولو سره روغ جوړ او کرل نو بيا کاشف له ورغله . هغه يې د صبا د غېږ نه خپلې غېږ ته راوړوو او په مينه مينه يې بنکلوو . هغې لا دغه بنکلول کول چې صبا مېډم رېحانه ته اشاره او کړه او فلورا ته يې اووې ، ”فلورا ، دا بي بي مېډم رېحانه ده ، زما استاذه ، زما محسنه اوزما مور“ .

فلورا: . سلام عليکم مېډم .

مېډم : . وعليکم السلام ، ښاده اوسي لورې .

صبا رعنا بېگم ته اشاره کوي ، ”فلورا دا زما خوږه ملگرې مېډم رعنا بېگم ده .“

فلورا (مسکې شي) اوه يس آل سي ، دوي زه پېژنم . ولې تانه هېر شو چې په اسلام آباد کېښې يې ماله تحفي راکړې وې ؟

صبا (جان پري ته اشاره کوي) فلورا ، دا زما خوږه بابي ده . دې له ما ډېر تکليف ورکړې دي .

فلورا: . سلام عليکم مېډم .

جان پري : . ښاده او خوشحاله اوسې خوږې ، صبا ، کاشف د فلورا د غېږ نه خپلې غېږ ته راږه وي او وائي ، ”فلورا دا زما خوږه اوراره کاشف

دے “ هغې خپلې اوبنکې تينگې نه کړې شوې او په بنکلولو بنکلولو کېښې يې د کاشف په مخ اوبهولې . د صبا ژړا سره د ټولو سترگې ډکې شوې خو د جان پري ډکې سترگې د هغې په مخ راماتې شوې . صبا چې خپلې اوبنکې اوچې کړې نو بيا يې ټولو ته اووې مېډم رېحانه ، رعنا بېگم او بابي ، ”دا زما خوږه ملگرې او د کاشان خور ، مس فلورا ده“ . د هغې په انکشاف د ټولو خولې واړې شوې . ټولو هغې ته په مينه مينه کتل چې الماسه ترور راغله ، فلوراته مخاطب شوه اووې وئېل ، ”بي بي چاې تياره ده او په ډنگ ډنگ روم کېښې م لگولې ده“ . د هغې په خبره فلورا مسکې شوه . او هغې ته ئې اووې ، ”خه ته ورځه مونږ درغلو“ . د هغې د تلونه پس ټولې په خندا شوې . په خبرو خبرو کېښې صبا اووې ، ”بابي ته به زمانه خفه شوي يې خو زما ډېره مجبوري وه . ماتوله دنيا پرېښودې شوه خو کاشان م نشو پرېښودې . ما معاف کړه بابي ، زما په وجه تاسو ټولو ته لويه صدمه اورسېده .“

جان پري : . صبا ، ته مخکېښې هم زما خوږوې او اوس هم زما خوږې . ته چې په کومه شپه د کوره وتې نوزه وينه ووم . تا چې زما او د گل پري بال بچ بنکلول نومادرته په نيم کخو سترگو کتل . ته چې زما کت له راغلې اوزما د خپو سلامي دې کوله نوزه وينه ووم . ماستا مخه ځکه اونه نيوه چې مانه غوښتل چې خپله فېصله په تا په زور اومنم . البته ستا د تلونه پس م ترسحره پورې ژړلي دي چې ته ښځه

ذات به په توره شپه کښې يک تنها چرته ځي . . . صبا ما چې څه کړي دي نو د ډېرې مجبوري، نه م کړي دي . زمانه خفه نشي .

صبا: . ماته پته ده بابي ، زه څه ماشومه نه يم . تا چې څه کړي دي نو زما د ژوند د پاره دې کړي دي او ما چې څه کړي دي نو د خپل خوشحاله مستقبل د پاره م کړي دي .

جان پري: . صبا، ستا اوراره کاشف م شفارس کښې راوستې دے . ته د ده او د دې ټولو بيانو په خاطر ما او خپل روڼه معاف کړه سباله د هغوي د پېشۍ اخري تاريخ دے او په هغې کښې ستاسو دواړو گواهي ډېره ضروري ده . (هغه پاڅي او صبا له غاړه ورکوي) .

صبا: . بابي ماتاسو ټول معاف کړي يې او د هغوي د پېشۍ د پاره زه او کاشان هم په دے غرض راغلي يو چې سباله به انشاء الله ، مونږ په عدالت کښې بيان ورکوو او تر هغې به مونږ هلته يو چې زما روڼه د جېل نه اوځي .

جان پري: . صبا ، زه به ستا دا احسان تر عمره عمره ياد لرم .

صبا: . بابي دا د احسان خبره نه ده . هغوي زما روڼه دي او زه د هغوي خوريم . وينه د وينې نه نه جدا کيږي . البته که ته د چا احسان منې نو د هغه چا او منله چې زه يې د روڼو د کپس نه خبر کړم او هغه محترمه مېډم رېحانه ده .

مېډم رېحانه: . نه صبا، دا خبره نه ده . دېکښې د احسان هيڅ خبره نيشته . د انسان او انسانيت خدمت کول په مونږ ټولو فرض دے او بيا

دغه خواران د څه نه خبر نه دي او د ډېل 302 په کپس کښې راگېر شو . رعنا بېگم (صبا ته) يه جينۍ هغه هلك دے څه شو . زه خو د هغه لېدو له د رېحانه په بلنه د اسلام آباد نه راغلې يم .

صبا (مسکۍ شي) بي بي جي مخ کتنه هسې نه کيږي . سلامي به ورکوي . فلورا مسکۍ شي او غلې غوندي بهر اوځي . لږه شيبه پس هغه او کاشان دواړه گيست روم ته راغلل . هغه د راتلو سره مسکے شو او ټولو ته يې سلام او کړو ، ټولې مېلمني هغه ته پاسيدلې او د هغه لاسونه يې بڼکل کړل . د سلام نه پس هغه يو ځل بيا مسکے شو او د څه مصروفياتو په بهانه بهر اووتو . د هغه د تلو نه پس رعنا بېگم صبا ته اووې ، ” صبا ، ستا انتخاب لاجواب دے ماشاء الله “

مېډم رېحانه: . ولې زما لور د چانه کمه ده څه ؟

رعنا بېگم (خاندي) نه رېحانه دا خبره هم يقيني ده چې ستا لور لا ثاني ده “

مېډم رېحانه: . خداے دے د دواړو مينه په مينه او کور په کور کړي .

ټول: . آمين .

فلورا: . ستاسو دعا دې خداے قبوله کړي ، راځي چې اوس خوله خوږه کړو ، دې سره ټولې پاسي او ډائنگ روم ته ورځي . چاې ډېره مکلفه وه او هغوي ټولو بڼه په مينه او ځکله . چې چاې او ځکلې شوه نو بيا د فلورا په خواهش ټول د چکر د پاره بهر اووتل . په تلو تلو کښې فلورا فقير بابا ته په غوږ کښې څه اووې او هغوي سره روانه

شوه په گرځېدو گرځېدو کښې هغوي هغه عمارت له ورغلل په کوم کښې چې د فلورا مور پلار هسپتال جوړول غوښتل خو د دهماکه په وجه دواړه لاړل او هسپتال پاتې شو دغه عمارت خه موده شاپر پروت وو خو بيا يوي پرائيويت تعليمي ادارې له يې د جينکو د کالج د پاره په کرايه ورکړو. هرکال په يکم جنوري د ټول کال پېشگي کرايه د فلورا په اکاؤنټ کښې جمع کېږي او د هغې د رسيدونو کاپي فقير بابا له ورکړې کېږي. دغه کالج کښې د انټرنه واخله ترايم. اے، ايم ايس سي، او ايم سي ايس کلاسونه چلېږي. دا تعليمي اداره د ملک په بهترينو ادارو کښې شامله وه. د کالج څو کيدار هغوي ته گېټ لرې کړو او هغوي ټولې دننه ورغللې هغوي په کالج کښې گرځېدلې او هغه ځاي ته ورغلې چرته چې دهماکه شوې وه. فلورا هغوي ته د خپل مور پلار د مرگ او د کاشان د ورکېدو خبره شروع کړه. د هغې خبره لاروانه وه چې کاشان هم ورغی. او د هغوي خوا کښې ډکي سترگي او درېدو. د مېدم رېحانه په خواهش باندې کاشان هغوي ته اووے، ”چي دهماکه اوشوه نو د لوگو توره تياره شوه اورنا ورځ توره شپه شوه. يو دگرېنېدونو ټکړې ورېدې، بل بے دريغه کلاشن کوفې چلېدے. هره خوا چغې لږې او ژړا گاني او فريادونه وو. څو څو گولي. زما د غوږونو خوا کښې تېرې شوې خو زه ترېنه خدای اوساتلم. زه دومره يريدلے وو او زما غوږونه دومره اوچ شوي او داسې کانه شوي وو چې د مور پلار، خور او ترور چغې م نه

اورېدے او منډه م کړه. په دغه منډه او تيندکونو کښې زه څو څو ځايه پريوتم او پاسېدم. اخر دا چې يو ځل داسې پريوتم چې د ځان نه خبر نشوم خو چې سترگې م او غږېدې نوزه د ضمير بابا په غېږ کښې په يوه زړه کوټه کښې پروت وو. ما چې هغه ته اوکتل نو اوېرېدم او چغې م کړے. هغه ماله تسلي راکړه... ماله يې ډوډی راکړه... او د لوبو څيزونه يې راکړل. چې زه قلا رشوم نو بيا يې زمانه د ځاي، ځانېږي تپوس او کړو... زه پاکستان ته او حيات آباد ته په رومي ځل راغله وو. ماته د خپل کور، نمبر او سپکټر هيڅ معلومات نه وو. هغه زه په يو ځاي، بل ځاي او گرځولم خو چې اونشوه نو هم هغه سره پاتې شوم. زه يې زوے او هغه م پلار شو. ضمير بابا د پېشې په لحاظ ډهولک نواز وو. هغه زه ځان سره اولوبولم او زه هم ډهولک نواز شوم. د بابا خپل کور، کلي نه وو. کله به په يو کلي کښې وو او کله به بل کلي کښې. زه به هم هغه سره کپه په سر گرځېدم. زموږ د استوگنې اخري کله لږی وو. د بابا د مرگه پورې او د هغه د مرگ نه پس څه موده روستو زه په دغه کلي کښې وو. چي بابا م شو نو زه بيخي يواځے پاتے شوم او د خواخوږی او همدردی م هيڅوک پاتے نشو. ماته د کلي خلقو سپک کتل او ما سره چې څه اوشو نو هغه تاسو نه پت نه دي. هغه خبرې کولے او د ټولو په مخونو لږی لږی او بڼکې روانې وي. هغه چې خپلې خبرې ختمې کړے نو د هغوي د ډلې نه اووتو اوروان شو. د کاشان د تلو نه

پس هغوي هم د کالج نه اووتلې او په چکر چکر باغ ناران ته لاړې، هلته تر ناوخته پورې گرځېدې او چې بنه سترې شوې نو بيا په مزه مزه کورته روانې شوې. چې کورته اورسيدي نو د يو لوي هوتل له خوا په گاډي کښې ډوډۍ راغلي وه او بېره او فقير بابا د فلورا په انتظار کښې ولاړ وو. د فلورا په وينا باندې فقير بابا او بېره د گاډي نه ډوډۍ کوزه کړه او په ډائنگ روم کښې يې اولگوله. فلورا هغه له پېسې ورکړې او د سحر د ناشتې د پاره يې آرډر ورکړو. د بېره د تلو نه پس هغوي ټول ډائنگ روم ته ورغلل. په لوي مېز د دنيا نعمتونه پراته وو. رعنا بېگم او مېډم رېحانه يوبل ته مخامخ کيناستل. فلورا او جان پري يوبل ته مخامخ کيناستل. صبا ځان سره کاشف کښو او کاشان ته مخامخ کيناسته. هغوي ټولو به د هر نعمت نه څکه کوله او په څکه څکه کښې به يې پلېتونه يوبل ته اړول راپول. صبا خپله ډوډۍ هم خوړه او کله کله به يې کاشف له په خوله کښې هم ورکوله د ډوډۍ نه پس کاشان خپلې کمرې ته لاړو او زاننه تې. وي لاؤنج ته لاړې. په تې. وي د يو پرائيوټ چپنل پروگرام لگېدلي وو خو هغوي خپلو کښې داسې خولې ورکړې وي چې تې. وي ته هډو چا کتل هم نه. جان پري د کلي ساده بنځه وه، نه د هغوي په خبرو پوهېده او نه يې خپله دومره زده کړه وه هغه هسي د ناکامه هغوي سره ناسته وه او د هغوي خبرو سره به يې سررکيو. کاشف له خوب ورتلو او بيا بيا به يې مورته کتل. فلورا چې په هغوي دواړو پوه

شوه نو هغې ته يې اووې، ”راځه خورې ستا ماشوم له خوب ورځي چې اوده شي“. فلورا لکه چې د هغې د زړه خبره اوکړه. هغه هغې سره روانه شوه او خپل ځوي سره سملاسته. د مېډم رېحانه، رعنا بېگم او صبا په خبرو کښې هډو هيڅ کمې رانه غۍ. د جان پري د تلو نه پس هغوي ته ايله د خپلو خبرو او توقو تقالو موقع ملا شوه. د هغوي د ټولو خبرو فوکس د صبا او کاشان واده وو. په خبرو خبرو کښې مېډم رېحانه اووې، ”بهئي، زه خو به ناوې تياروم“. فلورا زر اووې، ”زه به زلمي تياروم“. رعنا بېگم اووې، ”زه به د ناوې کمره ناوې کوم“ مېډم رېحانه د هغې په خبره کښې راودانگل، کمره خو به ټوله په شريکه ناوې کوو“. رعنا بېگم بنه نوزه به گډېږم. فلورا مسکۍ شوه او وئيل، ”گډېږو به مونږ ټول بلکه مقابله به کوو“ رعنا بېگم خاندي او خندا کښې وائې، ”بنه نوزه به ورته سپلنې لوگې کوم“ صبا مسکۍ شي او وائې، ”چې دا ټول کارونه تاسو کوي نوزه به څه کوم او هغه بل به څه کوي؟ رعنا بېگم:.. ته به دغه لوگې هغه ته پوکې او هغه به يې تاته پوکي، دې سره ټول خاندي او خپلو کمرو ته ځي.

★★★★★★

★★★★

★

درېمه برخه

نور عالم او گل عالم خپل خپلوان او د مرجاني نور کسان د هغوي پېشى له راغلي وو او د دسترکت سيشن کورټ په احاطه کښې ځاي په ځاي ، دلې دلې ولاړ وو . په دغه کسانو کښې ټول د هغوي خواخوږي او همدرد نه وو بلکه ځينې پکښې داسې وو چې د هغوي د سزا تماشي له راغلي وو ځکه نن د هغوي اخري پېشي وه او د هغوي سزا يقيني وه . نورو ملزمانو ته اوازونه کېدل او د هغوي د پېشى تاريخونه بدلېدل خو په دغه کسانو کښې ځينې کسان په دې انتظار کښې وو چې کله به هغوي ته اواز کېږي او کله به هغوي ته سزا اورولې کېږي ، اخر د عدالت د اردلي د خولي نه چغه اووته ، ”نور عالم او گل عالم وغېره“ . د دې اواز اورېدو سره ټول خلق بېرشو او د عدالت ورته يې سترگې اونيوسې . لږه شېبه پس د کچهري په عارضي بندي خانه کښې بنديوان نور عالم او گل عالم سره د نور خان په شرنګېدلي هتکړو او بېرو کښې عدالت ته راوستې شو . د هغوي په راتلو باندې د هغوي خپلون او تماشگير او درېدل او هغوي ته يې سلامونه او کرل . هغوي چې د عدالت کمرې ته ننوتل نو جج ته مخامخ او درېدل . په هغوي د کاشان او صبا د قتل دعوي وه ، نو د هغوي له خوا سرکاري وکیل پېش شو . د سرکاري وکیل نه علاوه د نور عالم او گل عالم له خوا وکیل صفائي هم موجود وو . سرکاري وکیل د هغوي د مشترکه جرم يوه خاکه عدالت ته ووروله او وې وئيل

: جناب عالي ، نور عالم او گل عالم خپله پېغله خور صبا او په هغې مټين يو زلمې ، غريب کسب گر کاشان ډېر په بي دردی سره مړه کرل ، د هغوي لاشونه يې ټکړې ټکړې کرل او په سيند کښې يې لاهو کرل . د هغوي گناه دا وه چې هغوي يو بل سره مينه کوله او خپلې مينې له يې د واده شکل ورکول غوښتل .

جناب عالي: د مينې واده زمونږ په شريعت کښې هم جائز دے او زمونږ په آئين او قانون کښې هم جائز دے . دې نه علاوه د دنيا د ټولو ملکونو په مذهبونو او قانون کښې هم جائز دے . بله دا چې صبا نه صرف بالغه او هوشمنده وه بلکه تعليم يافته هم وه او هغې ته د خپلې خوشحالي ، خوشحاله ژوند ، بنيادی انساني حقوق او د خپلې فېصلې په حقله حق حاصل وو خو نور عالم او گل عالم کاشان سره د صبا د واده مخالفت ځکه اوکړو چې کاشان د دوی د سټېنډر نه وو . او د سزا په طور يې هغه خپل نوکر نور خان ته واده کول غوښتل .

جناب عالي ، داسې نوکر ته چې هغه نه صرف جاهل دے بلکه په عمر کښې د هغې نه يو په دوه دے . صبا ، نور خان سره واده کول نه غوښتل او د واده نه يې ساپټ انکار اوکړو خو د هغې اواز چاهم وونه رېدو . جناب عالي ، د واده نېټه مقرر شو خو د هغې نه تپوس اونه شو . د واده سامان راچلېدو خو د هغې نه تپوس اونشو .

جناب عالي ، چې هغې د حال په ائینه کښې د خپل مستقبل تيروته او کتل نو مجبوراً د شپې په تياره کښې د کوره اووته . جناب عالي ،

نورعالم، گل عالم او نورخان ورپسې تر هغې لگېدلي وو چې د نورخان د بيان مطابق يې هغوي اونيول، هغوي يې ټکري ټکري کړل او په سيند کښې يې لاهو کړل... جناب عالي، چې کله نورخان ته د خپل جرم احساس او شو نو په خپلو کړو پښيमानه شو. خپل جرم يې هم تسليم کړو او د نورعالم او گل عالم په جرم گواه هم شو. زه عدالت ته خواست کوم چې دوي له دې سخت ترينه سزا ورکړې شي چې موجوده او ائنده نسل د پاره يو مثال پاتې شي او بيا د پاره څوک د داسې جرم جرأت ونکړي that's all my lord.

جج (وکیل صفائي ته) ”ته د ملزمانو په حق کښې څه وېل غواړې؟“
وکیل صفائي: جناب عالي، زه د سرکاري وکیل د جذباتو قدر کوم خو د دوي د دې بې ځايه دعوي ترديد کوم چې زما موکلان مسمي نورعالم او گل عالم د مسمي کاشان او مسمات صبا په مرگ کښې ملوث دي. جناب عالي، هغوي اگر چه عدم پته دي خو د هغوي مرگ يقيني نه دے.

سرکاري وکیل: جناب عالي، د کاشان او صبا د قتل شريك ملزم نورخان هم موجود دے او دده د تحريري بيان هم موجود دے. نورخان خپل جرم هم تسليم کړې دے او په دوي گواه هم دے.

وکیل صفائي: جناب عالي! زه صرف په دوو نکتو بحث کول غواړم. يوه دا چې د نورخان ذهني توازن صحي نه دے او دده ذهني معائنه دے او کړې شي.

سرکاري وکیل: جناب عالي: د دے درے وانيو ملزمانو مکمل چيک اپ شو دے او د ميديکل رپورټ مطابق دا درے وانيه جسماني او ذهني لحاظ سره بالکل روغ رمت دي. جناب عالي! د ملزمانو په ریکارډ کښې ميديکل رپورټونه پراته دي. زه عدالت ته خواست کوم چې دغه رپورټونه ملاحظه کړي.

وکیل صفائي: جناب عالي، زما د بحث دويمه نکتہ د مقتولېنو د لاشونو او جايے واردات په باره کښې ده. جناب عالي، نه لاشونه شته، نه د پوست مارټم رپورټ شته، نه د جايے واردات نقشه شته او نه د وقوعه د وخت تعين شته.

سرکاري وکیل: جناب عالي، د شريك جرم او اقبالي گواه، نورخان د بيان مطابق وقوعه د شپې په تياره کښې شوې ده او لاشونه په سيند لاهو شوي دي.

جناب عالي: فاضل وکیل تاخيري حربي استعمالوي او د عدالت قيمتي وخت ضائع کوي.

وکیل صفائي: جناب عالي، زه د سرکاري وکیل د دعوي ترديد کوم. زه تاخيري حربي نه استعمالوم بلکه زما د برائے نوم مقتولېنو په قتل تحفظات دي. او هغه دا چې که د شريك جرم نورخان په موضوعي بيان زما موکلانو له سزا ورکړې شي نو دا به دوي سره سراسر زياتې وي. دا هم ممکن ده چې هغوي ژوندي وي. جناب عالي، زما زړه دا گواهي کوي چې هغوي ژوندي دي مړه نه دي.

جناب عالي، زه عدالت ته خواست كوم چې دا مسله، دا كېس دے Delay كړې شي چې زما د مؤكلانو خپل خپلوان هغوي پيدا كړي او عدالت ته يې حاضر كړي .

جج (مسكے شي) اېډوڪېټ صېب سائنتېفېك خبرې كوه . خيالي او ممكناټ عدالت كښې نشي چلېدې .

سرڪاري وكييل: جناب عالي! مري به صرف د قيامت په ورځ ژوندي كيږي او د قيامت پورې د هغوي انتظار ممكن نه دے .

جج په فائل يو نظر اچوي او بيا وائي، ”د شريك جرم، نورخان د بيان مطابق مقتولېن كاشان او صبا، نورعالم، گل عالم او نورخان په شريكه وژلي دي او...“

د جج د خولي نه ايله دغه نيمگړې خبره اووټه چې فلورا، كاشان، صبا، جان پري كاشف، مېلم رېحانه او رعنا بېگم ډېر په تيزۍ سره د عدالت كمري ته ورننوتل . فلورا تور سوت اچولې وو، انگرېزي هېټ يې په سرو او د هېټ لاندې طلائي زلفې يې په اوږو زانگېدې . كاشان بادامي سوت اچولے وو، بادامي ټائي يې په غاړه كښې زانگېده او د معمول مطابق يې لائټ ډارك چشمې اچولے وے . صبا عامې جامې اغوستې وې او پرونې يې د ځان نه تاؤ كړې وو . هغوي درې واڼه د جج مخې ته اوږدېدې . جج چې هغوي ته اوكتل نو فلورا په معصومانه مسكا هغه ته سلام او كړو . جج د هغې نه تپوس او كړو ”تاسو څوك يې“ ؟

فلورا: جناب عالي، زما نوم فلورا دے او زه د كاشان خوريم . جج: دمقتولين كاشان او صبا په باره كښې ته څه وېل غواړي ؟ فلورا: جناب عالي، كاشان او صبا مقتولېن نه دي بلكه روغ رمت دي او دواړه ستاسو په حضور كښې ولاړ دي .

جج چې د فلورا د خولي نه دا انكشاف ووري نو په كرسۍ كښې اولر څيږي، هغې ته په څير څير گوري او وائي، ”ژوندي دي؟ كاشان او صبا ژوندي دي؟“

فلورا: جناب عالي، ژوندي هم دي او ستاسو په حضور كښې ولاړ دي . صيب دا كاشان دے او كاشان سره ولاړه جينۍ صبا ده .

جج: زه ستا په خوله څنگه اعتبار او كرم چې دا هلك كاشان دے او دغه جينۍ صبا ده ؟

فلورا: جناب عالي... دوي سره خپل شناختي كارډونه هم شته او د كلي ټول خلق يې پېژني ؟

كاشان او صبا خپل خپل شناختي كارډونه را اوباسي او د وكييل صفائي په لاس يې جج له ورکوي . جج د كاشان تصوير ته گوري او بيا وائي، ”كاشان ولد ضمير استاذ“ بيا د صبا نوم ته گوري او وائي، ”صبا بنت ميراعظم خان“ بيا نورخان ته گوري او وائي، ”نورخانه، ته د صبا شناخت كولے شے“ ؟

نورخان: هاؤ صېب . دا زما په لاس كښې وره لويه شوې ده . دا صبا بي بي ده صيب .

جج :. ته دا هلك پيژنئ ؟

نورخان :. هاؤ صېب . دے خو تولى كلى پيژني . دا كاشان دے صيب .
جج :. تاسو چې دوي قتل كړي وو ، د دوي لاشونه مو تپكړي تپكړي
كړي وو او په سيند كښې مو لاهو كړي ؟ دوي بيا څنگه ژوندي شو ؟ د
دے مطلب دا شو چې تادروغ ويلي دي .

نورخان :. نه صېب دروغ م نه دي ويلي خو خداے ته څه گرانه ده
ژوندي مړه كولى او مړه ژوندي كولى شي . (دے سره جج هم خاندي
او په عدالت كښې ولاړ خلق هم خاندي)
جج (نورعالم او گل عالم ته) تاسو دا دواړه پيژنئ .

دواړه جي بالكل . جينئ زمونږ خور صبا ده او د هلك نوم كاشان دے .
جج (فلوراته) مس فلورا . د پوليس د رپورت مطابق كاشان د هولك نواز
وو او او د پلار نوم يې ضمير استاذ وو خو ستاسو د موجوده پوزيشن نه
داسې نه معلوميري چې هغه د هولك نواز دے او ستارور دے ؟

فلورا :. ستاسو خبره بالكل صحي ده جناب خو دا خبره هم صحي ده
چي دے هاغه د هولك نواز دے او زما رور دے . جناب عالي ، كه
تاسو سره وخت وي نو زه به د دې خبري تفصيلي وضاحت او كړم چې
د كاشان متعلق ټول شكوك وشبهات كليري شي او عدالت ته هر څه
واضح شي ، فلورا دخپل ماشوموالي ، دخپل پلار مور د پېشي ، د
نائن اېليون ذكر په حيات آباد كښې د مرسي مېډيكل هسپتال
جوړولو ، د چودني او د كاشان د وركېدو ټوله خبره بڼه تفصيل سره

او كړه . په خبرو خبرو كښې جج د هغې نه د هغې د نوم په باره هم
تپوس او كړو او هغې بڼه مطمئن كړو . دې نه پس جج نورخان نه
تپوس او كړو ، ”نورخانه ، دا خبره دروغ شوه چې تاسو درې وانو كاشان
او صبا په شريكه قتل كړي وو . خواوس راته دا اووايه چې تا دا دروغ
ولې ويلي ؟

نورخان :. صېب چې رشتيا خبره درته او كړم نو دا هر څه دروغ وو ؟
جج :. دغه تپوس درنه زه كوم چې په ځان اودوي دي دادروغ ولې جوړول .
نورخان :. صېب چې رشتيا خبره درته او كړم نو چې صبا بي بي م د
گوتو اووته نو چاراسره غوږ او جنگوو چې ”صبا لاړه نو لاړه ، انجمن
خو چرته تلې نه ده . انجمن به درته دخپله كوره واده كړم“ .

جج :. انجمن څوك ده ؟

نورخان :. انجمن د تنوير خورده ، په كالچ كښې سبق وائي .

جج :. تنوير څوك دے ؟

وكيل صفائي : جناب عالي ، تنوير هغه هلك وو چې د دوي خلاف
يې درخواست وركړے وو هغه ته دخپل ظلم سزا ملاؤ شوه او په يوه
چودنه كښې مړ شو .

جج (نورخان ته) تاديوې بنځي د پاره دا خواران په عذاب كښې
اچولي وو؟ بيا فائل ته گوري او يوه شيبه پس وائي ، ”د وكيل سركار ،
وكيل صفائي ، د كاشان او صبا عدالت ته په حاضرېدو ، د هغوي په
پيژندگلو او د مس فلورا د وضاحت نه پس عدالت ته معلومه شوه

چې د نورخان گواهي نه صرف دروغ ده بلکه دا هرڅه هغه ديو خاص سازش په نتيجه کښې کړي دي ، عدالت ته د نورعالم او گل عالم بې گناهي ثابته شوه ، دے د پاره نورعالم او گل عالم پسران ميراعظم خان باعزته بري کيږي . دې نه علاوه نورخان خپل جرم په خپله تسليم کړو چې دا هرڅه هغه ديو خاص سازش په وجه کړي دي . دے د پاره عدالت مسمي نورخان ولد تورخان سکنه مرجاني له د بهتان تراشي ، دروغ گوئي او د هغه د سازش په نتيجه کښې لس کاله قېد بامشقت سزا ورکوي . عدالت برخاست .

د جج د پاسېدو او تلو سره د عدالت په کمره کښې هرخوا خوشحالي او مبارکي شوې . فلورا صبا ته ورتراږه وته ، هغې له يې په مسکا مسکا مبارکي ورکړه او ورته يې اووې ، ”د مېتهائي ډېلې درباندي کهره شو“ . هغې ورته په خندا خندا کښې اووې ، ”په ډېلي م مټ يره وه ، د روڼو د سرونوم خوږ ډېگ منلے دے“ بيا جان پري ته ورتراږه وته او ورته يې وويل ، ”بابي اوس دا مبارکي قبوله کړه ، خو په دے م سود نه کيږي ، زه او صبا به مبارکي له کورته درځو“ . هغې ورته په مسکا مسکا اووې ، ”هغه ورځ به کله وي خوري چې ته به زمونږ په غولي کښې پل کيږدي . يوخوا مېډم رېحانه اورعنا بېگم خپلو کښې غاږې ورکولې بل خوا صبا او جان پري يوبل ته ورتراږوتې وې . جان پري صبا ته په مسکا مسکا اووې ، ”صبا ، زه به ستا دا احسان ټول عمر ياد لرم“ بيا يې هغې له په سر لاس کېښودو او په دواړه مخه يې ښکل کړه . د صبا نه پس کاشان

جان پري له ورغی او هغې له يې مبارکي ورکړه . چې د نورعالم او گل عالم نه هتکړي او بېړي اووتې نو کاشان په مسکا مسکا خوره غېږ نورعالم له ورغی . خود غاږې ورکولو په څائے هغه په شا داسې دیکه ورکړه چې په فلورا يې وراوغورځوو او که هغې خپې نه وې تېنگې کړې نو کېدېشي چې دواړه په زمکه پرېوتې وې . هغه د فلورا په سهاره باندي پاسېدو او اوږدېدو . فلورا او کاشان دواړو يو بل ته په سواليه نظر اوکتل . دواړو اگر چته په سترگو سترگو کښې يوبل ته ډېر څه اووې خو په خوله يې هيڅ اونه وې . هغه لا ولاړ وو چې صبا ورمخکښې شوه اورونو له يې مبارکي ورکوله خو گل عالم هغې له داسې دیکه ورکړه چې په کاشان ورپرېوته خو هغه غورځېدو ته پرې نښوده او په غېږ کښې يې اوچته کړه . بيا يې د لاس نه اونيوه ، د عدالت د کمرې نه يې بهر کړه او په گاډي کښې يې کېښوله . فلورا چې د نورعالم او گل عالم تکبر ته اوکتل نو د هغوي مبارکي له ورنه غله . د مېډم رېحانه اورعنا بېگم نه يې په سترگو سترگو رخصت واخستو او ډېره په تېزي سره هغوي پسې اووته ، گاډي کښې کېناسته او په يو شغ د کچهرې نه اووته .

د نورعالم او گل عالم په رويو باندي مېډم رېحانه اورعنا بېگم ډېرې خفه شوې . داسې معلومېده چې د هغوي نه په ولاړه ولاړه ساه اوتې وي . مېډم رېحانه : . جان پري ته په ډکو سترگو اوکتل لکه چې د هغې نه د خپل جرم تپوس کوي خو هغې هيڅ جواب ورنکړو او سترگي يې خکته کړې . د فلورا د تلو نه پس مېډم رېحانه اورعنا بېگم هم خړې

روغې د عدالت د کمرې نه په درنو قدمونو اووتې . جان پري ته د خپل خاوند او لېور په رويو دومره خفگان اورسېدو چې هغه د هغوي مبارکۍ له ورنه غله . خپل زوے کاشف يې د لاس نه اونيوو او په يو طرف غلې غوندې اووته . د کلي غيښه خلق هم د کاشان او صبا په بي عزتۍ خفه شو او ټول خواږه واره شو . د کاشان ، فلورا ، صبا ، مېډم رېحانه ، رعنا بېگم او جان پري د خوشحالی جذبې په خفگان کښې بدلې شوې . هغه خفگان چې د هغې اظهار هغوي نشو کولې او يو بل ته يې د تپوس په نظر په ډکو سترگو کتل چې دا څه وو اوڅه اوشو .

*****
 *****
 *****
 *****
 *****
 *****
 *****
 *****
 *****
 *****

بخښم باب

صبا ، کاشان او فلورا ته د نورعالم او گل عالم په نامناسبه رويو سخته ذهني او قلبي صدمه رسيدلې وه . هغوي يو شواروز په خپلو خپلو بسترو کښې د ځان او د دنيا د حاله بے خبره ډب ډوب پراته وو . د هغوي موبائيلونه کرنگېدل خو هغوي نه اورېدل او که اورېدل يې خو اوچتول يې نه غوښتل . داسې معلومېده چې د دنيا ټول غمونه په هغوي پڼد دي او د دغه پڼدونو لاندې هغوي بې څوکه ، نامېده او مايوسه پراته دي . الماسه ترور د فقير بابا په وينا د هغوي د حال احوال معلومولو او د چاي ډوډۍ د تپوس کولو په غرض تله راتله خو هغوي سترگې نه اوچتولې . د فلورا د زړه خبرې په زړه او د خولې خبرې په خوله پاتې شوې . هغې د کاشان او د صبا د واده په حقله ډېر ځائسته او خواږه ، خوبونه ليدل ، لوي لوي منصوبي يې لرلې او دا يې په زړه کښې جوړه کړې وه چې هغه به د هغوي په واده د خپل زړه ارمان روژي چې کاشان له د مور پلار ارمان ورنشي او صبا له هغه پسې په وتو افسوس ورنشي . هغې په زړه کښې جوړه کړې وه چې هغه به په نورعالم او گل عالم ټول کله جرگه کوي او هغوي به په هر قيمت او هره طرقي پخلا کوي او د صبا ډولۍ به د هغوي د کوره اوچتوي . هغه به هغې له په خپو لاس نکريزې لگوي ، د کلي د رواياتو مطابق به د هغوي په واده کښې لوبي وائي او لوبو لوبو سره

به گډېږي . په دے غرض هغې د صبا نه نوې نوې کلي والې لوبې هم زده کړې وې او ورسره ورسره ساينې هم . هغه به کله کله په مُسکا مُسکا ځان سره گونډېده او په گونډېدو گونډېدو کښې به گډېده . صبا به هغې پورې خنډېده ، په خندا خندا کښې به کړه وږه کېده ، زمکې له به تله او بيا به نېغېده . د هغې دا هم ارمان وو چې د هغوي په واده به هاغه ډوډۍ ورکوي چې د ټولې سيمې د پاره يو مثال جوړ شي . هغې د صبا د روڼو ، اورندارو ، د هغوي د بال بچ او د هغوي د خپلو خپلوانو د پاره د جامو جوړو او نورو تحفو پروگرام هم جوړ کړې وو . هغې دا هم غوښته چې د هغوي د واده نه پس د هغوي کله خپل کور ته راوړي ، د هغې روڼه خپل کاروبار کښې شريک کړي او د هغوي بال بچ په بنه بنه سکولونو کښې داخل کړي . صبا نه علاوه هغې مېډم رېحانه او رعنا بېگم هم د خپلې ارادې نه خبر کړې وه .

زير مازيگروو چې کاشان د خپلې بستري نه پاسېدو . د پاسېدو سره واش روم ته لاړو ، جامې يې بدلې کړې او دناشتې د پاره ډائننگ روم ته ورغی . د هغه نه پس فلورا هم پاسېده او صبا هم پاسېده . دواړو جامې بدلې کړې ، ډائننگ روم ته لاړل او کاشان سره کېناستې . الماسې ترور ناشته تياروله او هغوي په ډائننگ روم کښې د هغې په انتظار کښې ناست وو . هغوي بالکل خاموش او په خپلو خيالونو او فکرونو کښې ورك وو . بالکل داسې لکه چې د هغوي څوک عزيز مړ شوې وي او د هغه په ماتم کښې ناست وي . چې

ناشته راغله او هغوي شروع اوکړه نو يوه شيبه پس کاشان فلورا ته اووے ، ”آپا چې څه شوي دي ، هغه اوشو ، د خفگان نه هيڅ نه جوړېږي ، او دا خفگان به مونږ تر کومې پورې کوو“ .

فلورا: ستا خبره بالکل صحي ده رياضه ، مونږ سره اگرچه زمونږ د توقع خلاف سلوک اوشو خو ستا خبره چې دا خفگان به مونږ تر کومې پورې کوو ؟ ستا څه خيال دي صبا ؟ صبا په تپتو سترگوناشته کوله . نه يې هغوي ته اوکتل او نه يې څه جواب ورکړو . فلورا د هغې د زړه د پاره مسکې شوه او وې وئيل ، ”صبا ، خفه يې ؟ Forget it all please . داسې کله کله کيږي . دا څه نوې خبره نه ده خو د دے دا مطلب نه دے چې دا خفگان مونږ د همېشه همېشه د پاره خپلو زړونو ته واچوو او ماتم پرې کوو“ .

صبا: فلورا ، مونږ سره هغه کار اوشو چې زمونږ په خيال وگمان کښې هم نه وو . زه افسوس کوم چې زما په وجه ستاسو سپکاوي اوشو ، هغه نور څه وېل غواړي خو اونه وېلي شي . سترگې يې د اوبنکو نه ډکې شي او دغه ډکې سترگې يې په مخ راروانې شي . فلورا چې هغې ته اوگوري نو په يره يره وائي ، ”اوه صبا ، ستا په مخ دا اوبنکې ؟ سمائل پليز“ . هغه د هغې اوبنکې اوچوي .

صبا: Let it flow ، پرېږده چې بهيږي فلورا . دا اوبنکې نه دي فلورا ... دا هاغه ارمانونه او اميدونه دي چې زما په زړه کښې ډالۍ ډالۍ پراته وو . هاغه ټول ... اوبه شو او د سترگو په لارو زما د زړه نه په

سلگو سلگو اوڅي... فلورا زه په خپلې بي عزتۍ نه يم خفه ، هغوي زما روڼه دي او هغوي ته دا حق حاصل دے خو زه د کاشان په بي عزتۍ خفه يم . دده (اوبښکې اوچوي) ... دده د نېکۍ بدله دا شوه چې د مبارکۍ د غاړې په ځای يې دیکه ورکړه او د ټولو خلقو مخکښې بي عزته شو . زه خپل تو هين برداشت کولې شم خو دکاشان سپکاوي نشم برداشت کولې .

کاشان : صبا ، هغوي ستا روڼه دي ، د هغوي نه ستا رغيدن نه کيږي . زما سپکاوي زړه ته مه اچوه . ستا د پاره ما ډېرې سختۍ زغملې دي . دا د هغې په نسبت هيڅ نه ده بلکه د يوې بني برابر هم نه ده . صبا : تا که هرڅه برداشت کړي دي خو ماليدلي نه دي .. او .. او ... دا خوم په خپله اوليدله .

کاشان : صبا ، خفه کېږه مه خو که رشتيا راباندې وائې نو مونږ هم زياتې اوکړو مونږ له داسې نه وو پکار .

صبا : زياتي څنگه ؟ مبارکي ورکول زياتې دے ؟

کاشان : هاؤ ، دا موقع هغوي له د مبارکۍ نه وه ... صبا ، ته په ما بدنامه شوې يې او زه په تا بدنام شوې يم ... دا ټوله خلقو ته معلومه ده چې ته د کوره اوتې يې ... زه نور وضاحت کول نه غواړم خود اوتې د پاره په پښتو کښې يو بل ټکې استعمالېږي چې هغه زما په خوله نه راځي ... د هغوي سزا هم ستا د دغه وتويوه کړې ده هغوي سره نه ستا جوړه شوې ده او نه زما ، يعني هغوي نه ته معاف کړې

يې او نه زه . دا تيك ده چې زموږ په وجه هغوي د سزا نه بچ شو خود دے دا مطلب نه دے چې هغوي مونږ سره جوړه اوکړه او مونږ يې معاف کړو . هغه کينه ، هغه عناد ، هرڅه په ځای پراته دي .

صبا : ستا څه مطلب دے چې ددې بي عزتۍ د پاسه مونږ هغوي سره جوړې اوکړو؟ نه ، چري هم نه . زه د هغوي جوړې ته تياره نه يم او که ته ورسره جوړه کوې نو ته ازادې ، د خپلې مرضي خاوند يې ، زما د مرضي خاوند نه يې .

کاشان : Come on saba ، ستا او زما يوه خبره ده . زموږ يو کپس دے او يوه خبره ده .

صبا : مادرته اووې چې ته د خپلې مرضي خاوند يې . ته ورسره خپله جوړه اوکړه ، زما غم مه کوه . خوياد ساته که ته هغوي سره جوړه اوکړې نو زموږ لارې به بيلې بيلې شي .

کاشان : زموږ لارې چرې هم نشي بيلې او که بيلې شي نو نه به ته صبا پاتې شي او نه به زه کاشان پاتې شم .

صبا : څه مطلب ؟ ته ماله دهمکي را کوې ؟ is it so . دا خبره ده .

کاشان : زه تاله دهمکي نه درکوم بلکه زه درته حقيقت ويم ... ته به د صبا چپه شي ، تېره به شي او هېره به شي او زه ... او زه به د موسيگار کاشانه شم ، چې نه چري وي او کېدې شي .

فلورا (په غصه) اوه مائی گاډ ، ستاسو خبره دے حد ته اورسېده؟ زما په موجودگي کښې تاسو داسې د حماقت خبرې کوې . زه ستاسو دا فضول

خبرې نشم برداشت کولې. معلومه نه ده چې هغې به مخکښې نورڅه څه وې چې د هغې په موبائېل رنگ راغی، د رنگ راتلو سره کاشان هم پاسېدو او صبا هم او دواړه خپلو خپلو کمرو ته روان شو. فلورا چې د موبائېل نمبر ته اوکتل نو هغه د مېلم رېحانه وو. هغې موبائېل o.k کړو او ويې وئيل، ”هیلو، مېلم سلام علیکم“.

مېلم رېحانه: . وعلېکم سلام، فلورا تاسو اوډه وئ او که بله څه وجه وه. پرونه راسې تاته او صبا ته رنگ کوم، رنگ درځي او جواب نه راځي؟ فلورا: . خبره هم هغه پرونی. ده مېلم. مونږ ټول دومره خفه وو چې د ډېر خفگان نه مو کال نشو اټنډ کولي. اوس لږ ساعت مخکښې پاسيدو او ناشته مو کوله. سوري مېلم خفه نشې.

مېلم رېحانه: . فلورا، دغه صدمه مونږ ټولو ته رسيدلې ده خواوس هيڅ نشي کېدې. چې څه بهوس وو هغه ووسو. چې څه شوي دي هغه او شو، نورځان له زړه مټ خوری. تاسو له دې خداي د دې نېکۍ بدله درکړي او هغوي ته دې خدائې د نېکۍ هدايت اوکړي. ښه يوه بله خبره م کوله او هغه دا چې يوڅو ورځو له مونږ کره راشی. ز مونږ ځائې ځائېرې به هم اووینی. get together به هم اوشي اوز مونږ دا خفگان به څه حده پورې کم هم شي. داسې دې خوښخه ده کنه.

فلورا: . ستا خبره بالکل صحي ده. زه هم تاسره ملاوېدل غواړم خو په يوه بله سلسله کېنې.

مېلم رېحانه: . بله کومه سلسله کېنې؟

فلورا: . مېلم، زه وېم چې که د صبا رونیو سره د صبا اورياض جوړه اوشي نو ډېره به ښه وي او ټوله مسله به په اسانه حل شي. ستا څه خيال دے؟

مېلم رېحانه: . دا خو ډېر ښه سوچ دے که داسې اوشي نو ډېره به ښه وي. خداي دے ستا په خوله کېنې برکت واچولې کړي. که داسې اوشي نو هېو مسله به ختمه شي ښه تڼه کله راځي؟

فلورا: . زه وېم چې څومره زر کېدېشي هومره به ښه وي. په نيك کار کېنې توندي پکار ده که ستا څه نور ضروري کار نه وي نو سباله به درشم.

مېلم رېحانه: . د دې نه بل ضروري کار څه کيدېشي او که وي نو هغه به روستو کړو او دا به مخکښې کړو. ډېره ښه ده، تڼه سباله راشه. دواړه به هغوي کره ورشو او خبره به ورسره اوکړو.

فلورا: . ډيره ښه ده. زه به تاسره په موبائېل رابطه اوساتم o.k، د خدائې په امان.

★★★★★★★★★★

★★★★★

★★★

★★

★

دوېمه برخه

فلورا ټوله شپه ډډې په ډډې اوخته رااوخته او د صبا د روڼو سره يې د روغې په حقله سوچونه او فکرونه کول. هغې په هر قيمت او هره طريقه هغوي سره د صبا او کاشان روغه کول غوښتل او د مشرانو هغه زړه خبره ورته مخکښې مخکښې کېده چې دشمن خس مۀ گڼه په سترگه کښې به دے پريوځي. د کاشان او صبا د تحفظ د پاره هغه هرڅه ته تياره وه. د هرڅه نه د هغې مُراد وو، پېسې، بنگله، جائېداد وغېره. په دغه خيالونو او فکرونو کښې د هغې سترگې اولگېدې او چې غړېدې نو د سحر لس بجې وې. هغه په توندي سره د بېلنه پاسېده، واش روم ته لاړه، جامې يې بدلې کړې، ځان يې سنگهار کړو او ناشتې د پاره ډائنگ روم ته لاړه. هلته صبا او کاشان ناشتې ته ناست وو. د هغې په ورتلو باندې الماسي ترور هغې له بيله ناشتته راوړه او هغې ته يې په مېز کېښوده. په ناشتته باندې هغې کاشان او صبا د خپلې ارادې او د نني ورځې د پروگرام نه خبره کړ او د صبا نه يې د مېلېم رېحانه د کور نښخه پته معلومه کړه. صبا اگر چه د روغې په حق کښې نه وه خو د فلورا مخې له نشوه ورتلې. البته د خپل رد عمل اظهار يې په دې اوکړو چې د هغوي د ډلې نه پاسېده او خپلې کمرې ته روانه شوه. د هغې په تلو باندې د کاشان روځې خړې شوې خو د فلورا د مخه يې په زړه زغڼې راځکلې او هغې ته يې هيڅ اونه وے. هغه تر هغې پورې هغې سره ناست وو

چې هغې ناشتته اوکړه. د ناشتې نه پس چې هغه گاډي کښې کېناسته نو هغه په مُسکا مُسکا رخصت کړه. د پروڼي خوږو ترخو نه پس د صبا او کاشان ترمينځه خبرې بندې وې. هغوي دواړو په يو مېز ناشتته اوکړه خو چپه خوله راغلل او چپه خوله لاړل. کاشان د هغې په رويه او حماقت حيران هم وو او غصه هم. هغه نه غوښتل چې هغه دومره په سر او خېژوي چې د کوزولو په چل يې نه پوهيږي. د هغه په زړه کښې دا هم راغله چې شايد دا د هغه او د فلورا د هغه مينې، خلوص او عزت الټه رد عمل دې چې هغوي هغې ورکړے دے. هغه کمرې ته د تلو په ځاے د چمن په گلونو کښې گرځېدو او په گلونو ناستو او پريدونکو رنگينو لولکو ته يې په غور کتل. کله کله به يې په هوا کښې د هغوي د نيولو کوشش هم کوو او منډه به يې هم ورپسې وهله.

هلته صبا په خپله کمره کښې پرته وه او په کهرکۍ کښې يې د هغه د حرکاتو جائزه اخستله. هغه چې په کمره کښې بور شوه نو هغه هم په مزه مزه چمن ته ورغله او لکه د هغه يې لولکو پسې منډې وهلې. کاشان يوه لولکه اونيوله. د هغې خائست، نزاکت او نفاست ته يې په غور کتل چې صبا د هغه خواله ورغله. هغې چې د هغه په لاس کښې لولکه اوليده نو هغه سره خوا کښې او درېده او هغه ته يې اووې، ”خومره خائسته، نازکه او حسينه لولکه ده؟ کاشان خپلې سترگې د لولکې په خائست کښې بنځې کړې وے خو

د هغې د خبرې په جواب کښې يې اووے ، ”دیکښې هيڅ شک نيشته چې حسينه هم ده ، نازکه او نفيسه هم ده خو . . . . .“ دې سره هغه هغه په خپل تلي کښې کېښوده او د هغې وزرونه يې پرېښودل . د وزرونو پرېښودو سره هغه والوته او هغه ورته کتل . صبا هغه نه تپوس او کړو ”تا خپله خبره نيمگړې پرېښوده . . . خو څه ؟“

کاشان .: خولکه ستا نا اعتباره ده .

صبا (په غصه) زه نا اعتباره يم ؟

کاشان .: بالکل داسې لکه دغه لولکه چې وه هغې زما مينې ته يې اونه کتل او زما د لاسونو نه والوته .

صبا .: دا ته وائے ؟ تہ ، تہ ، تہ ؟ کاشانه تہ ؟ که مادر باندې خوله را اوسپرده نو سترگې به دې رڼا شي .

کاشان .: ظاهره ده ، تہ دغسې کولې شي .

صبا .: تہ هغه سرے يې چا د لاسه چې په ما تهمتونه او تورو نه اولگېدل . د چا د لاسه چې ما خپله ، حيا ، شرم او عزت اوبائېلو . . . تہ هغه سرے يې چې د ادنیٰ درجې د کسب گر په جېټ ماقبول کړې وې . اوس چې تہ شتہ من شوي نو زه نا اعتباره شوم ؟

کاشان .: تہ ماد پاره مخکښې هم ناقابل حصول وې او اوس هم يې .

صبا .: تہ . . . تہ . . . ؟

کاشان .: زه د بحث په موډ کښې نه يم پليز . د آيا د راتلو پورې صبر اوکړه کېدې شي ستارونو سره زمونږ روغه اوشي . بيا به ستا د وينا

مطابق زمونږ لارې بيلې شي .

صبا .: دا تہ وائے کاشانه ؟ تہ . . . تہ ؟

کاشان .: دا زه نه وایم دا تا وېلي دي او د آيا مخکښې دې وېلي دي .

صبا .: چې دا خبره ده نو بيا زه دلته نوره نشم ايسارېدې . زه درنه لارم .

کاشان .: د خداے په امان ، صبا ډېره په غصه او ډېره توندي سره

خپلې کمري ته ورځي او خپل تيارې کوي کاشان د هغې هډو څه پروا

اونکړي د کوره اوځي او په لوي سپک په مزه مزه روان شي . په

دېکښې د هغه په زړه کښې څه خيال راشي . دے خيال سره د هغه په

سترگو کښې څلا او د هغه په مخ مسکاراشي . هغه يو خالي

تيکسي ته اشاره کوي چې تیکسي راشي نو هغه پکښې کېښې او د

ميرام جان د پراؤ په لور روان شي . د ميرام جان پراؤ څه دومره لرې نه

وو چې لږه شيبه تېرېده نو هغه ، هغه ځای ته اورسېدو . ځائے هم

هغه وو ، زمکه ، هم هغه وه خو د ميرام جان پراؤ نه وو . بهر حال هغه

ډرائيور له پېسې ورکړے او د گاډی نه کوزشو . هغه په درنو قدمونو

هغه ځای ته ورغی . چرته چې د ميرام جان پراؤ وو . د خېمو د مورېو

سورې ، د وران نغري ايرې ، څه زړې چيرانگې او ټکړې د اوبنانو

غوشان ، د گډو بزو پوچې ، د وړی او وېښتو شورې ، شلېدلي پري ، د

اوبنانو پلونه ، د گډو بزو د نوکونښخې ، دا هرڅه موجود وو خو د

ميرام جان د پراؤ او کورنۍ هيڅوک نه وو . هغه ډېره شېبه دم ختلې

ولار وواو دغه ښخو ته يې په مړو او غمژنو سترگو کتل . بيا په دغه

ځايونو گرځېدو او يو يو ځائے يې د نظره ويستو . په دغه گرځېدو گرځېدو كښې هغه هغه ځائے ته ورغی . چرته چې هغه خېمه لگېدلې وه په كومه كښې چې هغوي ناسته كړے وه . . . په كومه كښې چې هغوي چاې څكلې وه او په كومه كښې چې هغه هغوي سره خپل زارۍ يادونه تازه كړي وو . په دغه ناسته ناسته كښې د هغه سترگي په يو ځائے ښخې شوې . دې سره د هغه په مخ مُسكا خوره شوه . يوه شيبه يې هغه ځائے ته كتل بيا په مزه مزه ورغی او هغه خيز يې راواخستو . دا خيز د سپين تار گونت وو چې پكښې غټې وړې ستنې تومبلې شوې وې . هغه ډېره شيبه په مُسكا مُسكا هغه ته داسې كتل لكه چې يو ډېر قيمتي لعل يې موندلے وي . بيا يې په جيب كښې كېښودو او په شاړه كښې روان شو . په تلو تلو كښې هغه ډېر لرې د غرلمنې ته اورسېدو . هلته يې يوې گټې ته ډډه اووهله او هغه طرف ته يې كتل . هغه ته خپل زور او تلې وخت بيا راياد شو . خپلې تپې ، د خندانې سلگي او د وړمې جذباتي مينه ورته راياده شوه . د سپينې او گل جان خيال باندې هغه سرسري تېرشو او بيا د وړمې خيالونو ته اورسېدو په راتلو كښې د هغې تپه او د هغې د تپې په جواب كښې د هغه تپې . دغه ټول مناظر او واقعات اگرچه په هغه وخت كښې ډېر خواږه نه وو خو اوس د هغې په خوږونه مړېدو . هغه تر ناوخته پورې په دغه خيالونو كښې ډوب وو چې د هغه په موبائېل رنگ راغی . هغه چې موبائېل اوچت كړو نو هغه د صبا

موبائېل نمبر وو . هغه كړنگېدلې موبائېل يو خوا ته كېښودو او خپلو خيالونو سره بيا په مشغولا شو . يوه شيبه پس بيارنگ راغی . هغه نمبر ته اوكتل خو اوچت يې نكړو څلور پنځه ځله چې پرله پسې رنگونه اوشو نو بيا يې اوچت او كړو او وے وئيل ، ”هېلوصبا ، چرته يې ؟“

صبا: . چرته يم ؟ څه مطلب ؟ خپل كور يم .

كاشان: . خپل كور ته اورسېدي ؟ څه ښه ده چې تۀ لاړې . روڼو ته دے زما سلامونه وايه .

صبا: . Come on kashan . زۀ حيات آباد كښې يم .

كاشان: . د گادي انتظار مه كوه ، شايد آيا رانشي او مېلم رېحانه كره شپه او كړي . تۀ ټېكسي او كړه او ځان اورسوه .

صبا: . كاشانه ، كاشانه . زۀ به ستا غوښې او خورم .

كاشان: . زۀ تانه ډېر لرې يم . ماته ستا خوله نشي رسېدې . كه غوښې ته دې زړه كېږي نو په فرج كښې پرته ده .

صبا: . خدای د پاره كاشانه ، څه د عقل خبره او كړه پلېز .

كاشان: . ستا د پاره عقل د كومې راوړم . زۀ خو دغه يم چې يم ، كه زما خبرې بي عقله وي نو تۀ د عقل او كړه .

صبا: . تۀ كوم ځائے يې كاشانه .

كاشان: . زۀ د غرونو په مينځ كښې په يوه گټه پروت يم او تاسره خبرې كوم .

صبا:.. تۀ راشه کاشانه پليز . زۀ ډېره پريشانه يم .

کاشان:.. نه صبا ، ماپه خپل حال پرېږده . زۀ په دې حال کښې ډېر مطمئن يم . مامۀ دستېرې کوه پليز .

صبا:.. کاشانه ، که تۀ نه راځۀ نو ماته ځائۀ اوبنایه ، زۀ به درشم .

کاشان:.. ستا د لاسه خو زۀ دلته راغله يم . چې ته دلته راشې نو بيا به چرته ځم ؟

صبا:.. تۀ زمانه خفه يې کاشانه ؟ ”کاشان هغې له څه جواب ورنکړي او موبائېل بند کړي . يوه شيبه پس بيارنگ راشي . هغه موبائېل اوچت کړي او چې هېلو او وائي نو د صبا د ژړا او سلگو اواز راشي . هغه په سلگو سلگو کښې وائي ، کاشانه ، زۀ تانه معافي غواړم . ته راشه پليز .

کاشان:.. صبا، زما او ستا د مينې د لارې بيلېدو کښې ډېر لږ وخت دۀ زۀ ستا د تلو ترڅې لمخې برداشت کولۀ نشم . بنۀ به دا وي چې زمونږ جډائي زما په غېر موجودگۍ کښې اوشي .

صبا:.. د ځدۀ روي او مننه کاشانه ، ته راشه گينې زۀ به ځان شوت کړم . او زما د قتل دعوی به په تاوي .

کاشان:.. ستا بيان ما ريكارډ کړو اوس کوه خودکشي ، دې سره هغه موبائيل بند کړي ، پاسي او په مزه مزه روان شي . چې د پړاؤ ځائۀ ته اورسي نو هلته يوه شيبه اودرپرې او بيا روان شي . چې سړک ته اورسي نو په روانه روانه کښې په شاگوري او په مخکښې ځي . په

دېکښې د روستو نه يو خالي تېکسي راشي . هغه تېکسي کښې کېناستو اولږه شيبه پس د خپل کورمخې ته کوز شو چې کورته ورغی او د صبا د کمرې په مخه تېرېدو او خپلې کمرې ته تلو نو د هغې په کمره کښې يې دلوبي اواز وورېدو چې ، ”لږې په چل چل کښې سترگي رااوړوه کاشانه“ . هغه چې د هغې کمرې ته ورغی نو د هغې په موبائېل دغه لوبه لگېدلې وه او هغه ورته پتې سترگې پرته وه کاشان ، هغې سره غلۀ غوندۀ کېناستو . هغې ته چې د چا د موجودگي احساس اوشو نو سترگې يې اوغړولې او په بېد کښې کېناسته . هغې چې هغۀ ته اوکتل نو مسکۍ شوه خو د کاشان له خوا د هيڅ رد عمل اظهار اونشو . هغې اووي ، ”کاشانه تۀ زمانه خفه يې؟ کاشان د هغې نه مخ واړه وو او په لاپروائې کښې يې اووۀ“ نه صبا نه ، د خفگان وخت تېر شو . مونږ له پکار دي چې خپل زارۀ يادونه هېر کړو او په خندا خوشحالی په خپله خپله مرضي په خپلو خپلو لارو روان شو . مونږ له ديوېل نه گېلې کول نه دي پکار . . . اودا جډائي خپل مقدر اوگڼو .

صبا:.. داسې خبرې مۀ کوه پليز . ستانه بغير زما بل څوک دي؟ ماخو خپل هرڅۀ ستا په مينه کښې اوبائېل . زما د زړۀ د خوږېدو او سترگو يخېدو بل هيڅوک نيشته .

کاشان:.. داسې مۀ وايه ، ستا د پاره د هيڅ کمې نيشته . تۀ ماشاء الله حسينه يې ، تعليم يافته او مهذبه يې . ستا د پاره هيڅ مسله نيشته

... زه به په دې خيال خپل زړه له دلase ورکړم چې صبا د صبا يوه خوشگوار او خوشبوداره چپه وه ... راغله ، تېره شوه او هېره شوه . البته زما کاشانه د همپشه همپشه د پاره ختمه شوه . دې سره هغه پاڅي او خپلې کمري ته ځي . د هغه د تللو نه پس صبا هم هغه پسې ورځي ... ژاري او په ژرا ژرا کښې د هغه په خپو پروبو ځي . کاشان هغه په دواړه لاسه او چتوي او په خپل بېد کښې يې ځان سره کېږي . هغه خپل سر د هغه په اوږه کېږي او هغه ته وائي ، مامعاف کړه کاشانه ، آئي اېم سوري ، کاشان په يولاس هغې له سهاره ورکوي او په بل لاس هغه په مزه مزه په شا تپوي لکه چې هغې له دلase او د خپلې مينې يقين دهاني ورکوي . په دغه تپولو تپولو کښې ورته وائي ، صبا ، مونږ دواړه د ازل په ورځ په يو وخت او د يو بل د پاره پيدا شوي يو . مونږ نه بيلېدې شو او نه يو بل پرېښودي شو ، نو بيا داسې ترڅې خبرې ولې کوي چې زمونږ د مينې ټول خواږه پرې تراخه شي او زار په زخمونه مو بيا تازه شي . ستا په يو ټکي بېگا ما ټکي خوب نه دې کړې خو بيا م زړه له په دې تسلي ورکړه چې شايد زما مثال د هاغه کاشانې دې چې مرغی پکښې شپه تېره کړي خو چې سکون ورته ملاؤ نشي نو د بلې کاشانې په تکل والو ځي . ستا په پروني خبره هم آيا خفه ده او ستا ننۍ بې رځي هم هغې مائند کړې ده .

صبا: کاشانه ، چې خواږه د حده زيات شي نو تراخه لگي . شايد زما ترڅه خبره د ډېرو خوږو ائته اثروي خو د فلوران زه مطمئنم يم . هغه

زما نه خفه کېږي زما خور ده خوزه په تا یریریم .

کاشان: آيا ستا خورده او زه ستا څه يم ؟

صبا: هاؤ ، هغه زما خورده او ته زما د زړه کور يې . که هغه رانه خفه شي نو پخلا به يې کړم خو چې کورم وران شي نو ژوند به م گران شي ، صبا د هغه د اوږې نه سراوحتوي او د هغه په سينه يې اړدي او هغه ته وائي ، ”کاشانه يوه خبره م منۍ“ ؟

کاشان: د خبرې نوعيت ته به کتلي شي . که د منلو وي نو ولي نه ... څه خبره ده .

صبا: نه کاشانه داسې نه ، مخکښې وعده او کړه نو بيا به درته خبره کوم . کاشان: په وعده کښې به تاواني شم ؟

صبا: د تاوان نه مه یریرېه . تاوان دې ماته رسي . که د وعده نه پس هم تاته مناسبه بڼکاره نشوه نو ته خپله وعده ماتولې شې .

کاشان: نو بيا د وعده خو هلو څه ضرورت پاتې نشو . بڼه وايه ، په زړه دې څه دي ؟

صبا: يو دا چې ماتاته په غصه کښې د ادنی درجې کسب گروپلې دي . د هغې معافي درنه غواړم .

کاشان: بڼه معاف شوې . نور ؟

صبا: بله دا چې ماستا په مينه کښې هرڅه بائېللي دي . خپله حيا ، خپل شرم ، خپل عزت ، خپل غيرت ، خپل روڼه ، خپل خپلوان ، کور ، کلې او اولس . زه بالکل يواځې پاتې شوم خوزه خپل زړه له په

دے امید تسلي وړکوم چې ته م اوگتلي نولکه چې ما هيڅ نه دي بائيللې . کاشانه چې تا خپل څنگ کښې اووښم نو زما مينه دومره اوچته شي چې خپل ځان راته د ټول جهان ملکه ښکاري. تردې چې ته هم راته ته ښکاره نشے . ته زما د ليونۍ مينې دغه لمحې برداشت کولے شے .

کاشان : صبا، برداشت ، تحمل او درگزر د مينې اجزاء دي . دې نه بغير مينه نشي چلېدې . صبا، د مينې مثال د هغه اوم تار دے چې د هغې يو سر د يو کس په لاس کښې وي او بل سريې د بل په لاس کښې وي . دغه تار به نه دومره راکارې چې اوشلېږي او نه به دومره ډهيل وړکوي چې لاندي زانگيږي . . . صبا د هريو څيزو حد وي ، يوه دائره وي يو څيز چې د حده تېر شي نو گانډېر شي . که زمونږ مينه زمونږ د ذات د محورونو نه د يوې دائرې په شکل کښې تاوېږي خو د حادثې څه امکان نېشته خو که دغه مينه لېوني شي او د سړيتوب د دائرې نه بهر شي نو بيا خو د برداشت حد ختم شي . . . فلورا زما خور هم ده او زما مور هم ده . که ستا مينه د هغې په مخکښې لېونۍ شي نو بيا خو هغې سره د لېونو غوندې سلوک پکار دے په پرې تړل او په لرگې ټکول غواړي . (خاندي) بله خبره شته ؟

صبا : بله دا چې فلورا زما روڼو سره زما او ستا روغه کول غواړي .

کاشان : خو ته دانه غواړې ؟ داسې ده کنه ؟ ولې نه غواړې ؟

صبا : فلورا وائي چې زما ډولۍ زما د روڼو د کوره اوچته شي او دے

کورله راشي .

کاشان : او ته څه غواړې ؟

صبا : زه دا غواړم چې زما ډولۍ زما د کمري نه اوچته شي او ستا کمري ته راشي .

کاشان : بيا خو د ډولۍ ضرورت پاتے نشو . دلته خو ته په خپله هم راتلې شي لکه اوس چې راغلې يې . صبا، ته په خپل عزت ولې نه پوهيږې ؟ هغه تاله عزت درکول غواړي . چې ستا شرم په شرم او ستا حيا په حيا پاتې شي .

صبا : نه کاشانه ، ته نه پوهيږے . د دغه شرم او حيا درز ترلرې پورې تلے دے او هر چا اورېدلے دے . اوس دا نه بحال کيږي . او ماسره به هاغه څه کيږي څه چې نورو پينځو سره کېږي . کاشانه . زه منم چې فلورا نره پښتنه ده خو هغه دلته مېلمنه ده . هغه زمونږ د کلو په رواجونو ، دود ، دستور او په دشمنۍ تربگني نه پوهيږي . که زه يو ځل هلته لارم نو بيا به زما د ډولۍ بازو له اوږه نه ورکړې کيږي بلکه زما د جنازې کټ له به اوږه ورکړې کېږي (ژاري) . . . کاشانه ، فلورا ته اووايه پليز ، چې واپس راشي او د روغې خبره په ځائے پرېږدي . چې هلته مرم نو ښه به داوي چې ستا په غېږ کښې مړه شم ، هغه په چغو چغو ژاري . کاشان په يولاس د هغې د مخ نه د هغې خورې زلفې لرې کوي او په بل لاس د هغې اوبښکې اوچوي .

***

درېجہ برخه

فلورا چې د مېډم رېحانه د کور په گهټ گادے دننه کړو نو هغه لا په گاډي کښې وه چې گڼې ښځې د هغې استقبال ته پاسېدې او د هغې په طرف ور روانې شوې. مېډم رېحانه د ټولو نه مخکښې شوه او هغې په ښکلولو ښکلولو په غېږ کښې د گاډي نه رااوويستله. گڼې ښځې د هغې نه چاپېره او درېدې او په واره واره به يې په مسکا مسکا غاړې ورکولې.

شپې ورځې اگر چه د يخنۍ وې خو اسمان صفا وو او نمر په ځلاوو. مېډم رېحانه بهر په غولي کښې د ناستې انتظام کړې وو. په کټونو کښې نرمې، گرمې او پستې تولياني اچولي شوې وو، سپين رېښمي څادرونه پرې غوړېدلي وو او ځائسته ځائسته بالڅټونه پکښې پراته وو. کټونو سره خوا کښې صوفي او کرسی هم لگېدلې وې او د هرې صوفي، کرسی او کټ مخې ته يو يو تپائي پروت وو. البته يو کټ سره غټ مېز پروت وو او يو سر او سرته يې يوه يوه گلدسته په بيل بيل گلدان کښې پرته وه. په يو کټ د گلونو پاني شيندلې شوې وې او د بالڅټ يو سرته او بل سرته د کشمالو غنچې پرتې وې. فلورا د ښځو په ډله کښې په عزت راوستې شوه او په دغه خصوصي کټ کښې کېنولې شوه.

فلورا مسکۍ شوه او مېډم رېحانه ته يې اووي، ”مېډم، تاسو خو زمانه خصوصي مېلمنه جوړه کړه. ستاسو د عزت افزائي ډېره ډېره

شکريه“.

مېډم رېحانه: زه افسوس کوم چې د وخت د کمي په وجه ما هاغه څه اونکړې شو څه چې زما په زړه کښې وو.

فلورا: مېډم. دې نه علاوه نور څه هم ستا زړه کښې وو؟

مېډم رېحانه: هاؤ فلورا. مادرته د کالج د جينکو سلامي پېش کول غوښتل خو د طالباتو د چھټۍ په وجه کالج بند دے نو په دې وجه اونشو. فلورا (خاندني) واه مېډم واه. دا ښه ده چې اونشو. زه د دومره عزت مستحقه نه يم.

مېډم رېحانه: داسې مه وايه فلورا. دلته خو اونشو خو يوه ورځ به دے کالج ته راغوارم او د جينکو سلامي او پي تي شو به درته پېش کوم.

فلورا: مېډم، ستا د نيکي ارادې اونیکي پېرزوني ډېره ډېره مننه.

دې نه پس مېډم رېحانه نورو ښځو سره د هغې پېژندگلو اوکړه او د هغوي پېژندگلو يې هغې سره اوکړه. دا ټولې ښځې د مېډم رېحانه د

کالج ملگرې، لکچررې وې او هغې فلورا سره د ملاوېدو د پاره راغوښتې وې. بيا د هغوي خبري، سوالونه او جوابونه شروع شو. په

مينځ مينځ کښې پکښې چاې هم راغله، او د صبا او کاشان خبرې هم پکښې راغلې. دغه خبرې دومره اوږدې شوې چې يو خوا د چايو

لوبني اوچت شو نو بل خوا د ډوډۍ د پاره پور او غوړېدو فلورا اگر چه د غرمي د ډوډۍ عادي نه وه خو د مېډم رېحانه د زړه د پاره کېناسته.

د ډوډۍ نه پس بيا خبرې شروع شوې، فلورا دومره خوږه وه چې د

هغوي ترېنه تلو ته زړه نه کېدو. د هغې يو يو اندام ته به يې په پسخېدلې سترگو کتل او د هغې ستاينې به يې کولې.

د هغوي خبرې نه ختمېدې بلکه د مينې خوږوالې يې وار تر واره زياتېدو خو هغې چې ورته د خپل مشن خبره اوکړه نو ټولو او منله او د هغې د کاميابۍ د پاره يې دعا اوکړه. زير مازيگروو چې هغوي هم د کوره اووتې او مېډم رېحانه اوفلورا هم په گاډې کېنې کېناستې او مرجانۍ ته روانې شوې، چې د نورعالم کورته اورسېدې نو گاډې يې د کور مخې ته اودروو او هغوي دواړه کورته وردننه شوې. جان پري چې هغوي اوليدې نو ډېره خوشحاله شوه هغې او گل پري دواړو هغې سره روغ جوړ اوکړل او په عزت يې کېنولې. د کلو د دود دستور مطابق د چاي، شربت سلسله بيا شروع شوه. په دېکېنې کاشف د بهر نه کورته راغی. هغه چې فلورا اوليده نو ورغی. هغې او مېډم رېبنا نه سره يې روغ جوړ اوکړل. فلورا هغه ټکل کړو او ځان سره په غېږ کېنې کېنو. نمر په غرغره وو چې د مېډم رېحانه په وېنا باندې نورعالم او گل عالم دواړه کورته راغلل. هغوي دواړو ته ستړي مشي اووې او هغوي ته مخامخ په بل کت کېنې کېناستل. د کېناستو سره نورعالم مېډم رېحانه ته اووے، ”تا پېژنم مېډم خو دا بله بي بي نه پېژنم“؟

مېډم رېحانه: نورعالم خانه، دا د کاشان خورده.

نورعالم سترگي خکته کړي او وائي، ډېرېښه... ښه تاسو څنگه

راغلي يې؟

مېډم رېحانه: بي بي تاسو سره د کاشان اوصبا روغه کول غواړي. گل عالم: صبا زمونږ خورده. مونږ پوه شه او صبا پوه شه دېکېنې د بل چا کار نېشته.

نورعالم: البته که د کاشان په حقله څه وېل غواړي، نو وېلې شی. مېډم رېحانه: مونږ وايو چې کاشان سره هم ستاسو جوړه اوشي. نورعالم: روغه ښه څيز دے خو د روغې څه اصول او څه طريقه وي... کاشان چې مونږ پورې څومره خندا اوکړه نو په دے نزدے کلو کېنې تراوسه داسې نه دي شوي. مونږ هغه دومره اوشرمولو چې چا سره سترگي هم نشو لگولے. د شرمېدو نه علاوه د لاکهونو روپو تاوان مو اوشو. مېډم رېحانه: مونږ هر څه منو، ستاسو عذر به هم اوکړو او تاسو به خوشحاله هم کړو.

گل عالم: عذرته ضرورت نېشته. رومبۍ خبره داده چې صبا او کاشان به مونږ ته حواله کړي او د ټول کلي په مخکېنې به يې په لويه ډاگه کېنې اودروو او هغه څه به ورسره کوو څه چې د تور مجرمانو سره کيږي.

مېډم رېحانه: څه مطلب؟

نورعالم: مطلب دا چې هغوي دواړه به سنگسار کړو.

مېډم رېحانه: دا خو روغه نشوه سزا شوه.

گل عالم: چې هغوي د مينځ نه اوځي نو دې بي بي سره به روغه اوکړو.

مېډم رېحانه: . اوکه داسې اونشي نو د روغې بله څه طريقه کېدې شي .
نورعالم: . بله طريقه دا ده چې عذر به هم راته اوکړي يعنی ټول کلي
له به ډوډۍ هم ورکوي او زمونږ د مقدماتي پنځوست لاکهه روپۍ
تاوان به هم راکوي .

گل عالم: . دې نه علاوه د صبا په بدل کېنې به سوره راکوي .

مېډم رېحانه: . عذر چې هرڅومره غواړي ، تاوان چې هرڅومره
غواړي ، درکولي شو خو د سوري خبره ترينه اوباسۍ .

گل عالم: . تاوان به د تاوان په بدل کېنې راکوي او سوره به د خور په
بدل کېنې راکوي او عذر به د شرم په بدل کېنې راکوي .

مېډم رېحانه: . د بي بي خو د سوري څوک نېشته ؟

نورعالم: . دا بي بي د کاشان خورنه ده ؟

مېډم رېحانه: . دا د کاشان خورده خو داسې به څنگه اوشي ؟

نورعالم: . دا به دغسې اوشي لکه مونږ سره چې اوشوه .

مېډم رېحانه: . د سوري نه بغير بله څه طريقه ؟

نورعالم: . بله هيڅ طريقه نېشته . البته دې له دا اجازت ورکولې شو
چې په مونږ دواړه کېنې چاسره نکاح کول غواړي نو کولې شي ؟

(فلورا مېډم رېحانه ته په ډکو سترگو گوري) .

مېډم رېحانه: . نورعالم خانه روره چې څومره پېسي غواړي نو
درکولي شو خو د سوري خبره ترينه اوباسۍ .

نورعالم: . چې د سوري خبره ترينه اوباسو نو څه به پاتې شي . زما عزت

څه شو . زما شرم څه شو . زه به د کلي خلقو له څه جواب ورکوم ؟

مېډم رېحانه: . بڼه روره ، مونږ به درنه اوس لاړې شو ، په دې باندي به
مونږ سوچ اوکړو او تاسو به خبر کړو . پاسه بي بي چې ځو .

گل عالم: . چرته ځي . د ډوډۍ وخت دے ، ډوډۍ اوخوري .

مېډم رېحانه: . نه روره ډوډۍ سره به بيا گورو . اوس ناوخته دے . دا
غريبه به کورته ځي .

نورعالم: . د دې غريبې غم مة کوه ، مونږ به بي اوسوو .

فلورا: . نه جي ډيره مهرباني ، زه به مېډم سره لاړه شم . بيا به راشو
انشاء الله .

مېډم رېحانه: . څه چې ځو فلورا .

نورعالم: . که ته ځي نو څه خو دا بي بي نشي تلې .

مېډم رېحانه: . څه مطلب ؟

نورعالم: . په مطلب پوه نشوې ؟ دا خو مونږ په اسمان غوښته او
خدائے کورته راوسته . په دې به مونږ پچه اوباسو چې د چا اوخته نو

د هغه شوه . څه مېډم مونږ خپلې فېصلي ته پرېږده ، دې سره هغه
فلورا د لاس نه نيسي ، په کمره کېنې يې بنده وي او مېډم رېحانه د

لاس نه نيسي د کور نه يې بهر اوباسي . فلورا ډېرې چغې اووهي ،
تمبې جر کوي خو هغې ته ورلرے نشي . جان پري او گل پري خپلو

خپلو خاوندانو ته حيران حيران گوري خو هيڅ نه نشي وپلي او هيڅ
نشي کولې . په پچه کېنې فلورا د نورعالم اوخته ، گل عالم اگر چه د

خپل قسمت نه گيله من شو خو د خپل قسمت فيصله يې او منله او هغه له يې مبارکي ورکړه . چې شپه تياره شوه نو نورعالم هغه د کمري نه اوويستله ، موبائېل يې ترېنه واخستو ، پروني يې ورته په سر کړو او د گل عالم په مرسته يې د کلي نه بهر اوويستله او چې د کالو شاري ته ووختل نو هغه ترينه واپس شو او هغوي دواړه روان وو . په ټوله لاره نورعالم په يولاس هغه د لاس نه نيولې وه او په بل لاس يې هغې ته طماچه نيولې وه . هغه غوښتل چې زر ترززه د شېخ نيکه په هديره کښې د منجاور کوټې ته ځان اورسوي . دغه شاره تر لرې پوري خوره شوې وه . په لاره خو خو ځله هغې د تختېدونيت اوکړو خو چې د خپل مرگ يره به پرې راغله نو خپله اراده به يې اوزانگوله . هغه نيازبينه او نازکه چې چرې يې گل هم د ډنډري نه وو شوکولې ، حالات وواقعات دې ته جوت کړه چې په شاره کښې په تيندکو او غورځيدو پرېوتو روانه وه . يوخوا يخني وه ، بل خوا د حشراتو او گيدرانو چغي وې ، دې نه علاوه هغې سره د عزت يره هم وه او د خپل مرگ هم . په دې دې کښې هغوي د شېخ نيکه هديرې ته او د منجاور کوټې ته اورسيدل . په کوټه کښې د منجاور کټ پروت وو خو هغه نه وو . چې هغه يې کوټې ته دننه کړه نو ورېي بند کړو او ډيوه يې بله کړه . د ډيوې په رڼا کښې يې هغې ته اووې ، ”دے کټ کښې کېنه . هغې ورته په ډکو سترگو اوکتل او وې وئيل ، ”تازه دلته څه له راوستم ؟“

نورعالم :. تاته پته نيشته چې ته ماڅه له راوستې يې ؟
فلورا :. نورعالمه روره ، ځدای ته اوگوره ، په مارحم اوکړه ، د ځدای د عذاب نه اوپريړه .
نورعالم :. دا نصيحت تا خپل رور ته ولې نه کوو .
فلورا :. ته زما نه څه غواړے ؟
نورعالم :. ته زما بنځه يې . ما په پچه گتېلې يې اوزه تانه هغه څه غواړم څه چې يو خاوند د بنځې نه غواړي .
فلورا :. داته چې څه غواړے نو دا خو تا په خپل کور کښې خپلي بي بي سره هم کولے شو زه دے دلته ولې راوستم ؟
نورعالم :. دلته به دې اوشرموم او هلته به دې ځان ته په نکاح کړم .
فلورا :. که زما مرگ کښې دے مطلب وي نو اوله ، گولۍ چلوه ، سينه م درته نيولې ده او که ستا نور څه خيال وي نو دغه باتۍ د غورونو نه اوباسه دغسې نشي کېدې .
نورعالم :. ستا سينه په گولو د ويشتو نه ده بلکه د آرام ، سکون ، لذت او د خوب د پاره ده ، دې سره هغه هغې ته لاس اچوي . هغه د غصې نه سره لمبه شي او په مخ ترېنه شوق اوباسي . نورعالم پرې د طماچي گزار کوي خو هغه ترېنه لاس اونيسي . د دواړو لاسونه يو بل سره انختي وي اوزور آزمائي کوي . په دغه وخت کښې نورعالم هغې له دومره سخته لته ورکړي چې هغه په زمکه پريوځي او سانتي په سانتي په زمکه زغري . نورعالم د هغې د نيولو کوشش کوي خو

هغه ډېره په تيزۍ سره پاڅي ، ډيوې له پوکې ورکوي او په يو شخ په وړ اوڅي او بهرته منډه کړي . نورعالم چې د کوتي نه اوڅي اوڅي نو هغه ترېنه مخکښې غزیدلې وي . هغه ورپسې منډې وهي . هغه مخکښې وي او نورعالم ورپسې وي . په دغه منډه منډه کښې پرې هغه دوه غبرگې ډزې اوکړي ، خو هغه د ډزو هډو څه پروا اونکړي البته لري د سپو د غپار اواز راشي . دواړه لکه د فلمي هيروئن او وېلن منډې وهي . په منډه منډه هغه دومره سترې شوې وه چې سلگي يې وهلې او په وازه خوله يې ساه اخستله . هغه نه پوهېده چې هغې له څه کول پکار دي او څه اوکړي . په منډه منډه کښې دوه مسلح کسان د هغې مخې ته اودرېدل او غبرگ اوازونه راغلل . هرڅوک چې دغلته اودرېره چې رپ اونه وهي“ . هغه په دې ناصافي چغه دومره اويريده چې په چغه يې اووې ، ”ياالله ته م مل شے“ . هغه چې په ځان پوهېده نو د مسلح کسانو په خپو کښې پرته وه . د هغې د خولي نه په يره يره اووتل ، ”خداے د پاره په مارحم اوکړۍ او دغه ظالم نه م خلاصه کړۍ“ . په دېکښې دوه سپي راشي د هغې خپي بوئې کړي او يوخوا ته اودرېري . مسلح کسان چې د ظالم ټکې ووري نو نورعالم ته وائي ، ”دغلته اودرېره ، مخکښې رانشے گينې خير دے نيشته“ . نورعالم هغوي ته په ساه ختلې انداز وائي ”دازما بنځه ده ، ماله يې راکړۍ گينې گولۍ درغله“ . مسلح کسان چې د هغه دهمکي ووري نو د هغه د يرولو د پاره په هغه هوائي فائر کوي او

سپو ته وائي ، ”اوې نيسۍ چې لار نشي درنه“ . سپي لکه چې د هغوي حکم ته بند وو ، هغوي پرې ورغړپ وهلے ، نورعالم چې منډه وهلې وهله نو د هغه د دواړو سپينو نه يې غټې غټې قطرې په خولو کښې اوړے وے . نورعالم چې راپرېوتو نو هغوي سپو ته د واپسۍ حکم اوکړو چې سپي واپس شو نو نورعالم په گرمه گرمۍ کښې بيا منډه کړه او چې د منجاور کوتي ته رسېدو نو زخمو نه يې يخ شوي وو او درېدونه يې زيات شوي وو . چې د منجاور کوتي ته اورسېدو نو د هغه په کټ کښې په وينو کښې رنگ بنگ درېدلې پريوتو .

مسلح کسانو کښې يوکس چې هغې ته ټارچ اونيوؤ نو دواړو په حيرانتيا يوبل ته اوکتل . بيا يې هغه په دواړه کسه اوچته کړه او خپلي خېمې ته يې بوتله . زنانه د مخکښې نه د هغې په انتظار وې هغوي چې ورته د لالتين په رڼا کښې اوکتل نو ټولو په حيرانتيا يو بل ته اوکتل . يوې پکښې اواز اوکړو ”بي بي ته؟“ دې سره ټولې په ژړا شوې او هغه يې په بستره واچوله . فلورا چې سترگي اوغړولې نوورمه او خندانه ورته ناسته وه ، د هغې خپې لاس يې منډل او نورو بنځو ژړل . ميرام جان اوگل جان حيران وو چې بي بي دې شاپې ته څه بلا راوړه . خو بيا يې د خپل خيال تردېد اوکړو چې هم دغسي بلا راوړې وه کومي نه چې خلاصه شوه . سپينې هغې له زررشنه چاې تياره کړه . چې کله د هغې يره ختمه شوه . او حوصله يې په

څائے شوه نو سپينې ورته پيالۍ اونيوه او ورته يې اووې ، ” بي بي پيالۍ واخله“. فلورا د هغې په پېرزونه كښې هډوانكار اونكړو او د هغې نه يې پيالۍ واخسته . د هغې جامې څائے په څائے شلیدلي هم وې او په ځاؤرو كښې لړلې شوې هم وي . د چاې نه پس هغوي په هغې كمبل واچوله . يوخوا ورسره وږمه سملاسته او بل خواته خندانه . چې كله د هغې بدن گرم شو نو سترگي يې ورغلې او اوډه شوه .

هلته د ميډم رېحانه په رپورټ باندې پولس د نورعالم په كور باندې چهاپه اووهله او د گل عالم نه علاوه د هغوي بنڅي او بال بچ يې ټول شپه په شپه په حوالات كښې بند كړل . د هغوي زبانه ، ماشومان او گل عالم په نورعالم باندې گواه شو او د هغه لټون شروع شو . هلته كاشان او صبا څو څو ځله فلورا ته فون او كړو خو چې د هغې له خوا څه جواب موصول نشو نو بيا يې ميډم رېحانه ته د كال كوشش او كړو . خو د هغې موبائيل بند وو . بهر حال كاشان په دې مطمئن وو چې كېدېشي د هغې شپه ميډم رېحانه كره وي .

★★★★★★

★★★★★

★★★

★★

★

څلورمه برخه

كاشان او صبا د فلورا په وجه ډېر پرېشان وو . هغوي ترناوخته پورې د هغې انتظار كوو خو چې نه هغه راغله ، نه يې هغې يا ميډم رېحانه سره څه رابطه اوشوه نو د هغوي پرېشاني نوره هم زياته شوه . چې څومره شپه پخېده هومره د هغوي اندېښنه زياتېده . هغې اكر چې په تلو تلو كښې كاشان ته وپلې وو چې كېدېشي د هغې شپه ميډم رېحانه كره راشي . په دې خيال به هغه كله كله زړه له تسلي وركوله او د صبا د تسلي د پاره يې هغې ته هم دغه خبره او كړه خو د هغې د هغه په دې غېر يقيني خبره تسلي نه كېده او داسې ورته محسوسېده لكه چې هغې ته څه اندو هناكه واقعه پېښه شوې وي يا څه حادثه شوې وي . كله كله به هغه په خپل خيال كښې ډېره لرې لاړه ، دومره لرې لكه چې هغې ته رسېدلې وي ، هغه وينې گوري ، هغې سره خبرې كوي ، د روغې جوړې په حقله ترېنه معلومات كوي او د هغې په خبرو غور كوي كله كله به د هغې تصوير د هغې د تصور نه اووتو او چرته به غېب شو خو هغه به تر هغې ورپسي گرځېده چې هغه به يې د كونجونو او گوتونو را اوويستله ځان ته به يې مخكښې اودروله او بيا يې ترېنه مختلف ټپوسونه كول .

هلته ميډم رېحانه د فلورا په وجه ډېره پرېشانه وه . هغه پوليس سره په تفتيش كښې گرځېده او هغوي له به يې معلومات وركول . هغې په دې يره خپل موبائيل بند كړې وو چې كه صبا يا كاشان د هغې نه د فلورا په

حقله تپوس او کړي نو هغه به ورته څه وائي؟ د گل عالم د بيان مطابق د نورعالم سرچ اږپښن شروع شوې وو. او پوليس د شيخ نيکه هديرې ته اورسېدو. چې د منجاور کوټې ته وردننه شو نو نورعالم د بېهوشۍ په حالت کېنې په وينو کېنې رنگ بنگ پروت وو او دواړه خپې يې دومره پرسېدلې وې چې شنانونه ترېنه جوړ شوي وو. پوليس هغه د بېهوشۍ په حالت کېنې اوچت کړو او هسپتال ته يې يوړو. د ډاکټرانو د معائنې نه معلومه شوه چې د هغه دواړو خپو ته خطرناک قسم کېنسر لگېدلی دے او د هغه په تول بدن کېنې د کېنسر جراثيم ډېر په تيزۍ سره خورېږي.

هلته فلورا په دروند خوب اوده وه او ميرام جان، گل جان او د کور زاننه لگياوې د خپل پراؤ اوچتولو تيارې يې کوو. هغوي چې کړا و ترلې او په اوبنانو يې بار کړه نو يوه اوبنه يې چوکړه، د بهوسو درې انډي يې پري بار کړل او درې وانه يې خپلو کېنې بڼه مضبوط او تړل او د بار د پاسه توشک و اچولې شو. بيا وږمې او خندانې فلورا اوچته کړه او په دواړه کسه يې په اوبنه و اچوله. دغه اوچتولو او اچولو کېنې چې د فلورا سترگي او غږېدې نو خندانې ورته په مسکا اووې، ”يرېږه مټه بي بي زه درسره يم. زموږ پراؤ اوچت شو، ته موند سره کاروان کېنې روانه يې“. دې سره هغې هم انډي ته ډډه و اچوله او کمبل يې په ځان او په هغې خوره کړه، کاروان ډېر تېز روان وو ځکه چې ميرام جان دغه ځائې نه زر ترزر ځان ويستل غوښتل. څه وخت پس وږمه هم اوبني ته اوخته او جلب يې لاس کېنې اونيوؤ. بيا ځان سره

لگياوه او ساربانې لوبه يې وبله، چې

ناقتيآرمڼ، آهوي تاتارمن

تيزترک گام زن، منزل مادورنيست

هغې لوبه وبله او اوبنه په شرنکېدلي جرس روانه وو.

د کاشان سترگي لگېدلې وې خو صبا له خوب نه ورتلو. هغه ټوله شپ دننه بهرته تلله راتله خو په خپله بستره کېنې يې ډډه نه لگېده. هغې ته داسې محسوسېده لکه چې د دنيا تول لوي واره مېرې د هغې په بستره کېنې ډېره شوي او د هغې په بدن اخته شوي دي. هغه خو خوځله د کاشان کمري ته په دے غرض ورغله چې هغه ته خپله مجوري اووائي خو هرځل به په دے خيال واپس شوه چې د هغه په ارام کېنې خلل رانشي. يوخوا د هغې په بدن د نادیده مېړو يلغار ووبل خوا د فلورا د خير خبر انتظار وو. د فلورا په باره کېنې اگر چه د کاشان ذهن څه حده پورې مطمئن وو خو صبا سره ډېره يره ملگرې وه. د هغې يوه يره دا وه چې که د هغې روڼو سره د روغې خبره شوې وي نو دا شرط به پکېنې لازمي وي چې د هغې ډولۍ به د هغوي د کوره اوچتېږي او فلورا به هغوي سره متفقې شوې وي ځکه چې هغه هم دغه غواړي. که داسې اوشي نو هغه به خامخا هلته ځي ځکه چې هغه د فلورا مخې له نشې ورتلې. او که هغه هلته لاړه شي نو کېدېشي چې د ډولۍ اوچتولو په ځائې د هغې جنازه اوچته شي. د هغې په زړه کېنې دا خيال هم راغی چې هسي نه د هغې روڼو د هغې په بدل کېنې فلورا په دے شرط کېنولې وي چې، ”هغه راوله نو ته څه“.

د هغې په خيال كښې دغه دواړه خبرې وې او د دواړو خبرو دغه يو مطلب وو چې هغه به په هر حال كښې هلته شي . د دې خيال سره به هغې ته د خپل بدترين او عبرتناك انجام يوه يره ونكې خاكه مخكښې شوه او سترگې به يې ډكې شوې . د سباني . ورځ په خيال به د هغې بدن اوړ چپدو او په زړه كښې به يې بيا بيا د خدائے نه دا دُعا غوښتله چې دغه شپه دومره اوږده شي چې د هغې د ټول ژوند جوگه شي خو چې چرې سبا نشي .

يو ځل د هغې په زړه كښې خيال راغی چې د فلورا د راتلو نه مخكښې مخكښې هغه د دې كورنه لاړه شي خو بيا به ورله دا خيال ورغی چې چرته لاړه شي ؟ او كاشان چاته پرېږدي ، هغه كاشان د چادگتلو د پاره چې هغې خپل هرڅه بائللې وو ، هغه دومره په اسانه او د خپل ژوند په يره ولې پرېږدي ؟ هغه به په هر حالت كښې هغه سره وي . د هغه په څنگ كښې به وي او د هغه په ننگ كښې به وي . د دې خيال سره هغه خپلې كمري ته واپس شوه او په خپله بستره كښې سملاسته خو هغه زړه مسله ورته بيا راپېښه شوه . د هغې په بدن مېرې خواږه شو . هغه د خپلې بستري نه پاسېده او د مېرې لټون يې كوو خو داسې معلومېده چې د هغې د بستري مېرې د هغې بدن ته ختلي دي . هغې په زړه او خوره چې هرڅه چې دي خو د هغې په جامو كښې دي . هغې خپلې جامي هم لټ په لټ و اوړولې راوړولې خو هيڅ يې پكښې اونه موندل . بيا يې يوه نوې جوړه راواخسته ، هغه جوړه چې فلورا ورله د واده د پاره په ډېره مينه راوړې وه . دې نه پس واش روم ته ورغله او جامې يې بدلې

كړې . بيا يې په زړه كښې خيال راغی چې د فلورا د راتلو نه مخكښې خپل تياري ولې اونكړي . د دې خيال راتلو سره هغې خپل ټول كالي راواخستل او هغه ټول يې په خوند خوند واچول . بيا لوي ائينې ته اوږېده او خپله سرڅڼه يې اوکړه . زلفې يې په اوږو خورې كړې او سره بنارسی . په سر كړه . هغې ته خپل ځان بيخي ناوې ښكارېدو البته يو كمې پكښې دا وو چې په لاس خپو يې نكړيزې نه وې لگولې . هغه ډېره شيبه ائينې ته ولاړه وه او د خپل حسن تماشه يې كوله . دې نه پس په مزه مزه د خپلې كمري نه اووته او د كاشان كمري ته ورغله . يوه شيبه هغه ته ولاړه وه او په سترگو يې د هغه د مينې خواږه راغونډول . بيا يې روغوندي اووې ، ”كاشانه ته وينې يې كه اوده ؟“ كاشان ته داسې محسوسه شوه لكه چې هغه په خوب كښې صبا سره خبرې كوي . هغه په خوب كښې څه اووې خو هغه پرې پوه نشوه . هغې سر ورتيت كړو او تپوس يې ترينه اوکړو ، ”تا څه اووې كاشانه ؟“ هغه د هغې په تپوس وينې شو او چې سترگي يې اوغړولې نو هغه ورته مخامخ ولاړه وه . هغه چې په خوبولې سترگو هغې ته اوكتل نو مُسكې شو ، سترگي يې اوږلې ، يو ځل يې ورته بيا اوكتل اووې وئيل ، ”دا ته يې صبا ؟ اوه ، ماوې كه د جنت حوره م مخې ته ولاړه ده“ . صبا: په ما طنز كوې ؟

كاشان: نه چرې هم نه . رشتيا ويم ، نوي جوړه ، بنارسی او كالي دي مبارك شه .

صبا:.. ستا ډېره مننه ... کاشانه تاسره کېناستې شم ؟

کاشان:.. تاخو مخکښې چرې تپوس نه دې کړې ، نن ولې کوي ؟

صبا:.. کاشانه ، زړه م دورېږي ، راغونډې کړه پليز .

کاشان:.. څه مطلب (په حيرانتيا)

صبا:.. (په لاپروايي) هيڅ نه ، سوري .

کاشان:.. خفه شوي صبا . سوري .

صبا:.. کاشانه ، ماتاته وېلې وو چې زه دا غواړم چې زما ډولۍ زما د

کمرې نه اوچته شي او ستا کمرې ته راشي . د دې په جواب کېنې تا

وېلې وو چې ، ”دېکښې د ډولۍ ضرورت نيشته ، ته په خپله هم راتلې

شي . هم دغسې او شوه کاشانه ، زه ستا کمرې ته په خپله راغلم .“

کاشان:.. ته خو مخکښې هم خوځوځله راغلې يې . دا څه نوې خبره نه ده .

صبا:.. هغه خبرې لارې تېرې شوې او دا نوې خبره ده ... کاشانه ،

داسې معلومېږي چې زه د ډېر لږ وخت مېلمنه يم ... ما معاف کړه

کاشانه ما د خپل ژوند سره سره ستا ژوند هم ازغين کړو .

کاشان:.. اوه صبا ، دا څه د مايوسۍ خبرې کوي . ته خو ډېره بهادره وې

تاباندي څه اوشو . داسې خبرې مه کوه پليز ، ته به ژوندي يې او تل به

ژوندي يې .“ صبا خپل سر د هغه په غيږ کېنې کېږدي او وائي ، ”کاشانه

، زه په خپل ځان نه يم خفه ، زه په تاخفه يم . ما معاف کړه پليز .

کاشان:.. ته داسې خبرې ولې کوي صبا؟ ته خو زما ژوند يې ، زما تن

بدن او روح يې . ته زما د ژوند ساز او زما د روح اواز يې .

صبا:.. ماته پته ده کاشانه . زمونږ زړونه او زمونږ مينه لا ثاني او

لا ثاني ده . مونږ د يو بل نه صبرېدې نشو خو د قدرت فيصله څه

عجيبه وي . هغه په خپله فيصله کېنې د چا د زړونو او مينې پروا نه

کوي ... کاشانه ، ته يو معصوم ، بے ازاره او ساده بوده هلك وے . نه

په مينه پوهېدې ، نه ترې خبرېدې او نه په دغه ازغينه لارته تلې

... زه افسوس کوم چې زما په گناه ته او نيولې شوې . او خپل

خوشحاله ژوند درته عذاب شو . ته زما گناه معاف کولې شې پليز ،

کاشان په ډکوسترگو د هغې شونډې ښکلوي او وائي ، ”تا هيڅ گناه نه

ده کړې صبا . تا صرف ماسره مينه کړې ده او مينه گناه نه وي بلکه دا د

هر انسان فطري حق دے . ما د پاره ته فرشته يې . ستا عصمت ، ستا

عزت او ستا غېرت ته زه سلام کوم ،“ دے سره هغه په تندي لاس

اړدي او هغې ته سلام کوي .

صبا:.. داسې مه وايه کاشانه . زه د دې القابو مستحقه نه يم . زه که

ستا په نظر کېنې هرڅومره قدرمنه يم خو ... خو ... د دنيا په نظر

کښې نه يم ځکه چې زه متيزه يم . زه د کلي د پيغلو په نظر کېنې

متيزه يم . زه به تر مرگه پورې بلکه د مرگ نه پس هم د متيزې په نوم

يادېږم او زما قوم قبيل ته به هم زما پېغور ورکړې کېږي ... کاشانه ،

نن ماسره بڼه ډېرې خبرې اوکړه چې په زړونو مو څه ارمان پاتې نشي

. کېدېشي دا موقع بيا رانشي .

کاشان:.. Come on saba . ته داسې خبرې ولې کوي . ما ولي درېدوي .

صبا: کاشانه، زه مرم نه پاتې کېږم... زما د مرگ نه پس ته ازاد يې. د خان غوندي بېکلې بي بي سره واده اوکړه... بڼه خوشحاله ژوند تېره... خو... خو کله چې خان له شې نو ما هم ياده وه. زه به د مرگ نه پس هم تاله پټه پټه راغم... خو په ويښه نه بلکه په خوبونو کې چې ستا بي بي په تاشک مننه نشي. د کاشان سترگي د اوبنکو نه ډکي شي. لړۍ لړۍ، د هغه په مخ روانې شي او د هغې په مخ توپري. صبا خپلي اوبنکې هم اوچوي او د هغه اوبنکي هم اوچوي او ورته وايي، "کاشانه، تاته يادشي چې مادرته د پارتۍ په ورځ په کالج کې وپلې وو، "خدا دې هغه موقعه نه راولي او که راولي نو چې مونږ دواړه د يو بل اوبنکې اوچوو. (د ناخوالې مسکا) څه عجيبه اتفاق دې هغه وخت واقعي راغی. مونږ دواړه د يو بل اوبنکې اوچوو... کاشانه، په تلو تلو کې زه تاته يو امانت پرېږدم. هغه امانت زما موبائېل دې هغې کېښې ستا او زما تصويرونه دي. هغې کېښې زموږ د ژوند راز دې، هغې کېښې ستا د ډهولکي او زما د لوبو ساز دې. کله کله چې شاپرې ته اوځې نو دغه سازونه غږوه. زه که هرځای يم خو دې اورېدو له به راغم. ستا به پرې زړه خوشحاليږي او زما به پرې روح تازه کېږي. زما دعا ده چې تله تل تر تله شاد او اباد يې... زما وخت پوره کېدونکې دې. زما د منزل په منزل کېښې ډېر لږ وخت پاتې دې.

کاشان د هغې په زلفو کېښې د گوتو گمنزو هي، د هغې د زلفونو په گوتو ولونه اوباسي او وائي، صبا. 'My dear saba'. زموږ بدنونه د

يوې وينې او د يوې مينې نه جوړ دي. زموږ په بدنونو کېښې يوروح گرځي. او زموږ په زړونو کېښې يوه مينه ده. چې ژوندي يو نو دواړه به يوځای ژوندي يو او چې مرو نو دواړه به يوځای مرو... خو

لاستا په زلفو کېښې ولونه شته دې

زما منزل ته مزلونه شته دې.

صبا، هغه له هېڅ جواب ورنکړي. د هغه د غېږ نه سر اوچت کړي لکه چې څه اواز يې تر غوږو شوې وي. هغه چې اواز ووري او مطمئن شي نو د هغه په غېږ کېښې بيا سر کېږدي او وائي.

صبا: جرس شرنګېږي کاروان روان دې

کاشان: زموږ روانه کېښې کالونه شته دې

دې سره د جرس د شرنګارې اواز ختم شي. يوخوا د سحر اذانونه شروع شي. بل خوا د گېټ ټلۍ اوکړنګېږي. د ټلۍ د کړنګارې سره د هغې د خولې نه د "بوق" اواز اوځي. بوق سره هغه د وينو کې اوکړي. چې گېټ لږ شي نو هلته فلورا، وږمه او خندانه کورته راځي، بل خوا د کاشان د خولې نه چغه اوځي، "صبا... صبا... صبا، سترگې او غږه وه صبا، آيا راغله. فلورا چې د کاشان چغه ووري نو ډېره په تيزۍ سره د هغه کمري ته ورځي. کاشان بيا وائي، "سترگې او غږه وه صبا آيا راغله"، صبا د هغه په اواز سترگې او غږه وي، فلورا ته په مسکا کېښې وځکي او ووي او سترگې پټې کړي. هلته د سبا سترگه را اوخته او دلته د صبا سترگې پټې شوې.